

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

abandoned
BUT NOT
alone

NICOLE DYKES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

terkedilmiş ama yalnız değil

UMUT KIVILCIMI

KİTAP 4

NICOLE DYKES

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçindekiler

[Çalma Listesi](#)

1. [Felix](#)
2. [Henry](#)
3. [Felix](#)
4. [Henry](#)
5. [Felix](#)
6. [Henry](#)
7. [Felix](#)
8. [Henry](#)
9. [Felix](#)
10. [Henry](#)
11. [Felix](#)
12. [Henry](#)
13. [Felix](#)
14. [Henry](#)
15. [Felix](#)
16. [Henry](#)
17. [Felix](#)
18. [Henry](#)
19. [Felix](#)
20. [Henry](#)
21. [Felix](#)
22. [Henry](#)
23. [Felix](#)
24. [Henry](#)
25. [Felix](#)
26. [Henry](#)
27. [Felix](#)
28. [Henry](#)
29. [Felix](#)
30. [Henry](#)
31. [Felix](#)
32. [Henry](#)
33. [Felix](#)
34. [Henry](#)
35. [Henry](#)
36. [Felix](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu: Stalker](#)
[Bağlantıları](#)
[Düşmanca](#)
[Zedelenmiş Ama](#)
[Kırılmamış Tüm MM](#)
[Kitaplarım](#)

Hepimiz hayatımızda daha önce yalnız hissetmişsinizdir ve bu korkutucu bir duygudur. Herkesin yalnız olmadığını bilmesini istiyorum. Bu dünyada iyilik var ve ulaşabileceğiniz insanlar var. Siz önemlisiniz. Lütfen bunu asla unutmayın. Sizi sevdiğini düşündüğünüz insanlar tarafından terk edilmiş olsanız bile, asla yalnız değilsiniz.

çalma listesi

Ev

Edward Sharpe & The Magnetic Zeros

Gittiği Yol

Gillian Welch

Burada Benimle

d4vd

Başka Hiçbir Şey Önemli Değil

Miley Cyrus

BİRİNCİ BÖLÜM

Felix

"Hey, seni tanıyorum." Bebekli adam, bebeği göğsüne bastırırken iyice korkmuş görünüyor, geniş gözleri bana sabitlenmiş.

"Ne?"

Ona dostça bir gülümseme sunuyorum, umarım gününü biraz olsun aydınlatabilirim. "Geçen gün toplantıdaydın. En azından bir süreliğine." Oradan oldukça hızlı bir şekilde çıktı ve Andrew spor salonundan neredeyse koşarak çıkarken son derece üzgün görünüyordu.

"Ben, uh ..." Etrafına bakıyor, gözlerinin altında koyu halkalar var. "Evet. Geri dönmemeliydim."

Ona başımı sallıyorum, ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve gülümsememi sabit tutuyorum. "Hayır, kesinlikle almalıydın. Umut Kıvılcımı harika."

"Öyle mi? Katılıyor musun?"

"Hayır, ama gerçekten ihtiyacım yok. Yine de travma geçirenler için en iyisi bu." "Travma geçirdiğimi nereden biliyorsun?" diye soruyor, kaşları sinirlenerek birbirine çarpıyor. "Ah, tatlım. Yüzünün her yerinde yazıyor." Aptalca yakışıklı, yorgun yüzün.

Sadece kaşlarını daha fazla çatıyor. Ama tartışmıyor.

Bu da bir başlangıç.

Hava geç ve soğuk. Spor salonundaki patronum Ben eve gitmeye hazırlanıyor ama bu gece geç vardiyada ben çalışıyorum. "Bu gece kalacak bir yere ihtiyacınız var mı?"

Adamın gözleri benimkilerle buluşuyor, bebeğini göğsünde tutarken yüz ifadesini güvensizlik kaplıyor. "Biz iyiyiz."

Öyle değiller. Ama en azından spor salonunun içinde ve sokakta oturmuyor. Omzunda bir bebek bezi çantası var ama hepsi bu. Çok kaybolmuş görünüyor, önsezi diyelim ama kalacak bir yerleri olduğunu sanmıyorum. "Doğru."

Ben'in bizi dikkatle süzdüğü resepsiyona bakıyorum, sonra tekrar yakışıklı yabancıya dönüyorum. "Smoothie ve atıştırmalıkların olduğu harika bir salon var. Arka tarafta..." Salonun olduğu yönü işaret ediyorum. "Neden oraya gidip ısınmıyorsun? Bu gece hava serin."

Kaçmak isteyen kafesteki bir hayvan gibi çelişkili görünüyor, ama sonra bebeğinin uyuyan yüzüne bakıp başını sallıyor, salona giderken tartışmıyor. Resepsiyona, yemin ederim yüzünde her zaman endişeli bir ifade olan Ben'in yanına gidiyorum.

"Geçen günkü toplantıdaki adam bu mu?"

Başımı sallıyorum, masanın üzerindeki bazı kağıtları karıştırıyorum ve sormak üzere olduğum şey yüzünden biraz gergin hissediyorum ... ama çok fazla değil. Gerçekten kendimi tutmuyorum. Bunun ne anlamı var ki? "Sanırım o ve bebeğinin kalacak bir yere ihtiyacı var."

Ben'in kara kaşı yavaşça kalkıyor. "Öyle mi dedi?"

Başımı sallıyorum, yalan söyleyecek biri değilim. "Hayır. Ama olduğunu biliyorum. Ve bir bebeği var, Ben. Bir bebeği."

Ben başını sallayıp beni başından savarak masasından kalkıp ofisine yöneldiğinde kaşlarımı çatıyorum.

İstediğim gibi gitmedi.

Sanırım yabancıyı ve bebeğini stüdyo daireme geri getirebilirim, ama bu biraz sıkışık olabilir. Yine de iyi olacak.

Ben dönüp masanın üzerine bir anahtar bıraktığında rastgele düşüncelerim aniden kesiliyor. "İstediği kadar kalabilir."

Patronuma ışınlanıyorum - sonsuza dek kahraman. Adam insanları kurtarmaya bayılıyor. Yani, kocasıyla böyle tanışmış. Colby geç ve yağmurlu bir gecede geldi ve Ben ona bir iş ve kalacak bir yer verdi.

Hikâyeleri destansı ve Ben boğazını temizleyip beni salona doğru dürtmeden önce neredeyse düşünürken kayboluyorum -gözlerim fal taşı gibi açılıyor-. *Doğru ya.*

"Teşekkürler, Ben." Anahtarı aldım.

"Sorun değil. Yine de sert görünüyor. Senin güneş ışığının bile o bulutu yarabileceğinden emin değilim."

Buna gülüyorum çünkü herkesi neşelendirmeye çalışmak gibi bir alışkanlığım var. Hayat her zaman bu kadar kasvetli olmak zorunda değil. Güneş ve gökkuşaklarıyla dolu olmalı, lanet olsun. Bir sürü gökkuşağı.

"Parıltımı asla hafife alma, Ben." Ona göz kırpıyorum ve o da kıkırdayarak başını sallıyor. "Bu gece kapıyı kilitlemeyi unutma. Dikkatli ol. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, Ben." Elimde anahtarla salona doğru ilerlerken ona ve onun ağabey konuşmasına el sallıyorum ve o da geceyi geçirmek üzere dışarı çıkıyor.

Salonun kapısını açıyorum, adam bebeği biberonla besliyor ve nazıkçe sallıyor. Başka bir yere bakarken gözleri soğuk ve güvensiz olabilir, ama ona bakarken değil.

Hayır. Bu tam bir aşk.

Anahtarı masanın üzerine koyuyorum ve bana bakıyor, bakışları tekrar karanlık ve uğursuz bir hal alıyor. "Bu da ne?"

"Yeni evinin anahtarı."

"Ne?" Neredeyse dehşete düşmüş görünüyor, hâlâ bebeğini besliyor. "Hayır. Ben ..."

Onu kolayca başından savdım. "Hiç sorun değil. Ben -bu benim patronum- insanlara yardım etmeyi çok sever ve burada boş bir dairesi var."

Adam kımıldamadı. "Hiç param yok, tamam mı?" Gözlerini kucağındaki bebeğe kaydırıyor, neredeyse perişan görünüyor. "Biraz mama alacak kadar param var ama o kadar. Kiraya harcayamam."

"Hayır. Kira yok." Beni takip etmesi için işaret ettim. "Bu konuda endişelenme."

Yine de beni takip etmiyor, sadece sandalyede oturuyor ve şüpheli görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

kira yok mu?"

"Dediğim gibi, Ben insanlara yardım etmeyi sever. Hadi siz ikinizi yerleştirelim."

Başını bana doğru sallıyor. "Hayır, hayır. Soğuktan kurtulmak iyiydi ama hayır."

Sesi çok yorgun, gerçekten bitkin geliyor. "Kalacak başka bir yerin var mı?" Vazgeçmeyerek soruyorum. Ben asla pes etmem.

Spor salonunun önüne doğru bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor, yüz ifadesi asık. "Bir sığınak var

Kaldığımız yer." Ses tonundaki utancı duyuyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Yanıdaki sandalyeye oturuyorum ve ağzında biberonla uyuyakalmış bebeğini seyrediyorum. "Barınaklar harika. Şehrin biraz yardıma ihtiyacı olan insanlar için bir yer sağlaması iyi bir şey. Ama bu daire boş. Kimse kullanmıyor. İhtiyacınız olduğu sürece sizindir."

Başını sallıyor ama başka argümanı kalmamış gibi görünüyor.

Ayağa kalkıyorum ve bebek bezi çantasını yerden alıp kendi omzuma koyuyorum. "Hadi gelin. Biri salona gelip yardımına ihtiyaç duymadan önce sizi yerleştirelim."

Bu gece oldukça ölü, ama bazı müdavimler her gece bu saatlerde antrenman yapmak için geliyor. Birazdan burada olurlar.

Hâlâ sandalyesinden kalkmıyor. "Seni tanımıyorum."

"Ah. Yabancı tehlike," diyorum gülümseyerek, ama bu onun da gülümsemesine neden olmuyor. Hmmm . . . Zor biri olabilir ama ben onu aşacağım. Bir elimi göğsüme koyuyorum. "Ben Felix. Ya sen?"

Tereddüt ediyor ama sonunda cevap vermek için ağzını açıyor:

"Henry." "Peki ya o?" Kollarında uyuyan bebeği işaret ediyorum.

"Hazel." Gözleri gibi, güzel gözleri, açıkçası beni biraz hipnotize etti, ama bunu söylemiyorum.

"Henry ve Hazel. Hoşuma gitti," diyorum gülümsememi daha da parlatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Sonunda sandalyeden kalkarken "Hâlâ bir yabancısın," diyor ve bunu kabul ediyorum. Onu salondan çıkarıp spor salonunun üstündeki stüdyo daireye çıkan merdivenlere doğru götürüyorum.

"Uzun süre yabancı kalmayacağım. Hafta sonuna kadar senin yeni en iyi arkadaşın olacağım. Güven bana."

Buna homurdanıyor ama bu da bir tür yarım kahkaha ve yine kabul ediyorum. Dairenin kilidini açıyorum ve bebeği uyandırmak istemediğim için kanepenin yanındaki küçük lambayı yakıyorum. Etrafına endişeyle bakıyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Fazla kalmayacağız."

"Gitmelisin. Burası harika bir yer ve yalnız. Sizler burada kalarak bir hizmette bulunuyorsunuz."

Kafasını bana doğru sallıyor, beni dikkatle inceliyor, sanki benimle ne yapacağından emin değilmiş gibi. Anlıyorum. Başlarda çok zorlandım ama kimse için kim olduğumu değiştirmeyeceğim.

Kanepeye oturdum ve ona da oturmasını işaret ettim. Oturdu ama isteksizce. "Dediğim gibi, ben Felix. Yirmi dört yaşındayım. Annem ve babam banliyöde yaşıyor. Kaliforniya'da yaşayan bir ağabeyim var. Ama haftada iki kez görüntülü konuşuyoruz. Biz hiçbir şeyin söylenmediği ve hiçbir şeyin yasak olmadığı, fazlasıyla yakın bir aileyiz." Henry uyuyan Hazel'ı göğsüne yatırırken beni dinliyor. "Birkaç yıldır burada çalışıyorum ve burayı seviyorum. Eşcinselim ama şu anda bekârım."

Bundan ürkmüş gibi görünmüyor ve ben de memnunum. Homofobiklere ayıracak vaktim yok ve devam ediyorum.

"Bir kedim var, pisliğin teki ama onu seviyorum. Beni alabilir ya da bırakabilir, ama onu besliyorum, bu yüzden beni tutacağını düşünüyorum. Kuşlardan çok korkuyorum ama yine de arkadaşım olmalarını istiyorum."

Henry bir elini kaldırarak beni susturdu. "Şu anda tam olarak ne oluyor?" Buna gülümsüyorum. "En iyi arkadaş oluyoruz. Duh."

Bunun üzerine küçük bir gülümseme attı ve *hayır*. Bu çok güzel.

Dudakları dolgun, dişleri düz ve beyaz. Gözlerine tam olarak ulaşmıyor ama bu bir gülümseme.

Şimdiden kırılmaya başladığımı biliyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

henry

Parlak mutlu gözleri ve daha da parlak bir gülümsemesi olan bu yabancıyla ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum ama arkadaşım olmaya oldukça kararlı görünüyor. İyi biri. Neredeyse fazla iyi.

Tenis ayakkabıları temiz ve beyaz, tıpkı şortu ve hatta atleti gibi marka. Spor salonunda çalışmak için giyinmiş. Çok arkadaş canlısı, ama gülümsemeden ya da ağzını açmadan önce ona bakarsanız, ondan korkabilirsiniz.

Spor salonundayken çalıştığı çok açık. Aşırı hantal değil ama uzun boyuna eklenmiş kasları olduğu kesin. Saçları koyu renk, dağınık ve dalgalı. Ama o parlak mavi gözleri nezaketle parlıyor ve her türlü korkuyu anında ortadan kaldırıyor.

Ve sonra gülümsüyor.

Bu gülümsemenin bu kadar silahsızlandırıcı olabilmesi neredeyse korkutucu. "Arkadaşa ihtiyacım yok."

"Herkesin arkadaşına ihtiyacı vardır," diyor zahmetsizce. Göğsümde uyuyan Hazel'e bakıyorum. Geçen haftayı ve dünyaya geldiğinden beri onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı düşündükçe kalbim sızlıyor.

Gerçekten, ondan önce.

Lanet içgüdülerime güvenemem. Yirmi beş yılda öğrendiğim tek şey bu.

Bu sefer, zihnim bana bu çok nazik yabancıdan çok uzaklara kaçmamı söylediğinde, *ne olursa olsun diye* karar verdim. Belki de sıcak ve güvenli bir daire teklifini kabul etmeliydim - en azından bir gece için.

Yani, bu Felix biraz dengesiz olabilir, ama sanırım onunla başa çıkabilirim. Hazel da barınakta yabancılarla yan yana yatmadığımız sakın bir geceyi hak ediyor. Lanet olası bir iş bulup biraz para kazanmalıyım, sonra da bize bir yer bulmalıyım. Ama ona göz kulak olması için güvенеbileceğim kimse yok.

"Tamam, muhtemelen yorgunsun ve yatmaya hazırsın."

Felix kanepedeki yerinden ayağa kalkıyor ve muhtemelen burada kendimle ilgili bir şeyler söylemem ya da ona iyi olduğunu ve daha uzun kalabileceğini söylemem gerektiğini anlıyorum. Ama ben gergindim.

Konuşmak ya da sosyalleşmek istemiyorum. Hiçbir şey için endişelenmek zorunda olmadığım lanet bir gece geçirmeye can atıyorum.

Çok uzun zaman oldu.

Felix sessizliğimden hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. Onun yerine mutfağa doğru yürüdü ve

buzdolabını açar. "Hmm. Boş ama yarın biraz yiyecek getirebilirim." "Hayır," diyorum hemen, çünkü *ne? Kim bu adam?*

Yani, yirmi dört yaşında, ailesine çok yakın olduğu ve bir spor salonunda çalıştığı anlaşılan eşcinsel bir adam dışında. *Kim biriyle ilk tanıştığında onun gibi bilgi verir ki?*

"Evet." Beni görmezden geliyor ve dolaplardan bazılarını açıyor. "Tamam, mısır gevreği var ama süt yok.

Gerçi kuru mısır gevreği de bazen iyi geliyor."

"İyi olacağız," diyorum ayağa kalkarken, Hazel'ı kollarımın arasına alıp Felix'e yaklaşıırken.

"Yapacağını biliyorum. Artık çok iyi arkadaşız ve ben arkadaşlarıma göz kulak olurum." Bana göz kırpmıyor ve ben biraz dehşete düşmüş görünüyorum, eminim.

"Biz arkadaş değiliz."

Bunun üzerine şakacı bir şekilde suratını asıyor, parlak kırmızı dudakları başını bana doğru sallarken dışarı fırlıyor. "Şimdiden kalbimi kırma Henry." Alay ediyor ve lanet olsun, gülümsüyorum.

"Demek istediğim... benimle ilgilenmek zorunda değilsin. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Keşke bu doğru olsaydı. Bunun doğru olmadığını bildiğim için göğsüm utançla yanıyor. Kendime bakamıyorum ve Hazel benimle gerçekten iyi ellerde değil. Artık bir evimiz bile yok. Cüzdanımda yirmi dolarlık bir banknot var, hepsi bu. Mama, çocuk bezi ve ihtiyacım olan diğer her şeyi nasıl alacağım?

Bir el omzuma dokunduğunda sarsılıyorum ve Hazel kollarımda rahatsız edici bir şekilde kıpırdanıyor ama Felix'e ve onun nazik ifadesine baktığımda hemen sakinleşiyor. "Özür dilerim." Elini bırakıyor. "Seni korkutmak istememiştım ama çok fazla düşünüyorsun."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama o sadece başını sallayarak beni durduruyor.

"Sabah döneceğim. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Mama? Bebek bezi? Giysi?" Kucağımdaki bebeğe baktı. "Kaç yaşında?"

İlk içgüdüm cevap vermemek. Ama Felix'te bir şey var. Çok açık ve özgür görünüyor. Güvenilir. İç çekiyorum, kendimden bıktım. İçgüdülerimin boktan olduğunu çoktan anlamıştım. "Hiçbir şeye ihtiyacımız yok ve o daha beş aylık. Neredeyse altı."

Gülümsüyor. "O çok güzel."

Tanrım, öyle. O mükemmel. Boktan hayatımdaki tek iyi şey.

Cevap vermiyorum ve o da beni daha fazla zorlamıyor. "Yarın sabah yiyecek bir şeyler alıp geleceğim. Lütfen burada ol." İsteği karşısında kaşlarım çatılıyor ve o üzgün bir şekilde gülümsüyor. "Yardım kabul etmenin kolay olmadığını biliyorum. Ama sana söz veriyorum, burada sadece iyilik bulacaksın. Artık kötülük yok."

Gördüğüm kötülükleri nereden biliyor?

Bunu sormuyorum. El sallayıp kapıdan çıkarken sessiz kalmayı tercih ediyorum ve benden kapıyı arkasından kilitlememi istiyor. Öyle yapıyorum, sonra tekrar rahat koltuğa oturuyorum ve Hazel'a sıkıca tutunuyorum.

Sadece ben olsaydım, bu yabancıyı, bu spor salonunu ve daireyi bir daha düşünmeden çekip giderdim.

Ama artık sadece ben değilim.

Yaptığım her şey Hazel için. Ve eğer ona en azından bir süreliğine kalabileceği iyi bir yer verebilirim, yapmam gereken şey tam olarak bu.

Gururum şu anda beni öldürüyor olsa bile, bana ne kadar başarısız olduğumu hatırlatıyor. Hepsi Hazel için.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Felix

"Sence burada onun için bir şey var mıdır?" Ben sabah insanı olmamasına ve sabahın köründe onu soru bombardımanına tutmama rağmen bana gülümsüyor.

"Evet. Eminim onun için bir şeyler bulabiliriz. Son zamanlarda aramıza çok sayıda yeni üye katıldı."

Spor salonu, Ben'in kocası Colby'nin harika fitness dersleri vermesi ve büyük bir kapalı havuzun eklenmesiyle geçtiğimiz yıl biraz daha genişledi. "Ben de öyle düşünüyordum."

"Sadece internetten bir başvuru formu doldursun, tamam mı?" Başımı sallıyorum ama Ben hâlâ endişeli görünüyor. "Başka bir şeye ihtiyacı var mı?"

"Emin değilim. İsteksiz biri, orası kesin," diyorum, getirdiğim market poşetlerini ve diğer elimdeki kahvaltılıkları tutarak. "Ama onu kıracağım."

Ben kıkırdar. "İyi şanslar."

"Teşekkürler, Ben." Bugün Henry hakkında daha fazla şey öğrenmeye hevesli bir şekilde merdivenlere doğru zıplıyorum. Bana henüz güvenmediğini biliyorum ama adama karşı tuhaf bir çekim hissediyorum. Çaresizlik ve tersine çevirmeye kararlı olduğum bir değersizlik duygusu hissediyorum.

Herkes değerlidir.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda kapıyı sessizce çalışıyorum. Hayatımda çok fazla bebekle birlikte olmadım ama onları asla bilerek uyandırmayacağınızı biliyorum. Kapı açıldığında neredeyse yüzüstü düşecektim, karşımdaki manzara karşısında afallamıştım.

Görünüşe göre Henry duştan faydalanmış. Kum sarısı saçları yakışıklı yüzünün etrafında ıslak bir şekilde asılı dururken daha da koyulaşmış. Göğsü çıplak, kaslı gövdesi ve havluya sarılmış ince kalçaları görünüyor.

Kesinlikle muhteşem biri. Belki biraz zayıf, ama bunun daha çok mevcut yaşam tarzından ve muhtemelen asgari düzeyde beslenmesinden kaynaklandığını düşünüyorum. Bunu düzeltebilirim.

Kapıyı açtığından beri kıpırdamadığımı ya da tek kelime etmediğimi fark ediyorum, bu yüzden garip bir şekilde sağ elimi kaldırıp kahvaltı ve taze kahve teklif ediyorum. "Aç mısın?" Zar zor ciyakladım.

"Uh" Önce arkasına, sonra bana bakıyor ve kapı aralığından çıkarken başını sallıyor. İnce beyaz havlunun sardığı mükemmel kıkına bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama gerçekten, ben de insanım. "Tabii. Ben giyineceğim."

Kapıyı arkamdan kapatıp minik insanı ararken o çoktan banyoya geri dönmüştü. Onu arkadaki yatakta gördüm. Uyuyor ve yastıklar iki yanını sarıyor ama ona dokunmuyor.

Birkaç dakika sonra, hayal kırıklığı yaratacak şekilde giyinmiş bir Henry banyodan çıkar, gözleri ona sabitlenmiştir. "Oldukça memnun görünüyor."

Bir an sonra gözlerimle buluştu. "Evet. Bazen o kadar sert uyumasından nefret ediyorum."

"Aman Tanrım, neden?" Kanepede kendimi evimde gibi hissedip kahve fincanını ona doğru kaldırırken soruyorum. Birazdan yiyecekleri kaldıracığım ama önce onun karnını doyurmak istiyorum. "Sessiz olması hoşuna gitmiyor mu?"

Tamam. Tekrar söylüyorum, bebeklerle aram iyi değil.

Kanepede yanıma çekingen bir şekilde oturuyor, kahveyi kabul ediyor ve dudaklarına götürüyor.

Küçük bir yudum alıyor, sonra yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Bu gerçekten çok tatlı."

"Oh." Kocaman gülümsedim. "Ne sevdiğini bilmiyordum, bu yüzden sana benim aldığım mocha latte'den aldım, ekstra çikolatalı ve krem şantili."

"Teşekkür ederim," diyor kibarca ve en sevdiği kahve olmadığı belli olmasına rağmen bir yudum daha alıyor. "Kahvenizi nasıl içersiniz?"

"Genellikle sade. Sadece sade kahve," diyor utangaç bir şekilde, ki bunu çok sevimli buluyorum.

"Not edildi." Her zamanki kahve siparişini aklına not etmem konusunda tartışmak ister gibi görünüyor, ama buna izin vermeyi reddediyorum. "Peki neden kızının uyumasını istemiyorsun?"

Gülümsüyor ve başını bana doğru sallıyor. "Onun uyumasını seviyorum. Sadece, bilmiyorum ..." Omzunun üzerinden hâlâ uyumakta olan kızına, sonra da bana bakıyor. "Çok sert değil. Onu dürtmek ve hala nefes aldığından emin olmak istiyorum."

Eminim kendisinden bir parçayı benimle paylaştığının farkında değildir, ama bunu kendime saklıyorum. Ama bu gerçekten zevk alıyorum. "Uyuyan bir bebeği asla dürtmezsin. Bunu ben bile biliyorum."

Ne katılıyor ne de katılmıyor. Ben de ona kahvaltılık sandviçini veriyorum, sonra kelimeler unutuluyor. Sandviçi hemen mideye indiriyor ama ben bunu fazla büyütmeden marketten bir şeyler alıp mutfağa gidiyorum. Ona katılmadan önce süt, meyve suyu, meyve ve kesinlikle sağlıklı olmayan bazı şeyleri paketinden çıkarıyorum. Bebek bezi ve ıslak mendil torbasını gizlice kanepenin yanına bıraktım. Bu konuda benimle tartışacağından eminim, o yüzden umarım ben gidene kadar fark etmez.

Ben kendi sandviçimi poşetten çıkarana kadar o çoktan sandviçini mideye indirmişti. "Bunu da ister misin?"

Birkaç öğünü kaçırmış olmasını büyütme istemiyorum ama başını sallıyor ve bu kez yüzünü buruşturmamayı başararak kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Hayır, teşekkürler. Yine de gerçekten güzeldi. Kahvaltı için teşekkürler." Mutfağa doğru bakıyor. "Ve bakkaliye."

"Önemli bir şey değil."

Ama onun için öyle. Yüzünün her yerinde bunu görüyorum ve ona endişelenmeyi bırakmasını söylemek istiyorum. Ama söylemiyorum ve bunun yerine bir sonraki konuya geçiyorum.

"Ben'in spor salonunda senin için bir işi olabilir. İnternette başvurmanı söyledi." "Ne?"

"Bir iş. Burası. Çalışmak için harika bir yer. Sosyal hakları da iyi. Adil bir ücret." "Burada mı? Spor salonunda mı?"

İnsanlara güvenmekte neden bu kadar zorlandığını merak ederek başımı sallıyorum. "İstersen başvurmana yardımcı olabilirim."

Ya da benim telefonumdan yapabilirsin." Telefonu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve sormasını da istemiyorum.

Telefonumdan spor salonunun web sitesini açıp ona uzatıyorum. Aldı ama bakmadı. "Hazel ne olacak? Onu bırakamam."

Hmm . . . bu doğru. Ama caymayacağım. "Eminim Ben ile bir şeyler ayarlayabilirsin."

Sadece başvurmaya ne dersin? Geri kalan her şeyi ilerledikçe çözeriz."

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sorar, derin sesine belirsizlik sinmiştir.

Kahveme bakıp bir yudum alıyorum. "Herkes kendisine iyi davranılmasını hak eder. Hıyar olmayan herkes. Ve şu ana kadar sen bana karşı bir pislik olmadın."

Kafası karışmış görünüyor, ancak başvurmak için benim telefonumu kullandığı için devam etmeye karar vermiş olmalı.

Merakım beni ona pek çok şey sormaya itiyor, buraya nasıl geldiğini bilmek istiyorum. Ama onu rahat bırakıyorum ve zorlamıyorum.

Sanırım Henry ile dostluk ve güven seviyesine ulaşmak için daha ince bir yol izlemem gerekiyor.

Ki bu kesinlikle benim tarzım değil. Ama ne olursa olsun, bu şekilde yapabilirim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

henry

"Tamam, spor salonunda iş tecrüben yok o zaman?" Benjamin Price masasında oturuyor, ben de onun yanındaki sandalyeye oturmuş Hazel'ı dizimde zıplatıyor ve kot pantolonumdaki yırtıktan bir ipi çekiştiriyorum.

"Uh, hayır." Bana zaman ayırdığına bile inanamıyorum. Tek iş deneyimim masalara servis yapmak.

"Sorun değil." Gülümsemesi tüm yüzünü kaplayan Felix'in aksine Ben'in gülümsemesi belli belirsiz. Ben'inki sadece ağzının köşesini kaldırmaktan ibaret. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok - muhtemelen bana defolup gitmemi söylemeden önce bu işi ne kadar uzatacağımı merak ediyor.

"Tamam. Yarın başlayabilir misin?"

"Ne?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum çünkü bunun olmasına imkân yok.

"Yarın. Bu işe yarar mı?" Ben'in gözleri şimdi kızımın üzerinde, kızım karışık sesler çıkarıyor ve salyalarını akıtıyor. Gülümsemesi daha da büyüyor. Ama Hazel böyle yapar.

"Uh, işe mi?" Aptalca sordum. Başını sallıyor, bakışlarını Hazel'dan ayırmıyor. "Beni işe alacağını düşünmemiştim." Hazel parmağımı ağzına götürürken salyalarını akıtıyor. "Ona bakacak kimsem yok. Yani . . . Bir yolunu bulabilirim." Kızımı herhangi birine bırakmayı düşündükçe göğsüm korkuyla sıkışıyor.

"Oh." Ben önce bana sonra da Hazel'a bakıyor. "İyi bir bebeğe benziyor. İşe giderken onu da yanında götürmek istersen iyi olacağından eminim. Henüz hareket edebiliyor mu?"

"Um. Oturabiliyor ama henüz hareket edemiyor."

Ona gülümsüyor, sonra uzanıp karnını gıdıklıyor, bu da onun gülmesine ve tombul eliyle ona vurmasına neden oluyor. "Sorun değil. Emeklemeye başladığında ona daha fazla göz kulak olmamız gerekecek. Canının yanmasına izin veremeyiz."

"Onu işe getirmemde bir sakınca görmüyor musun?" Şaşkınlıkla sordum. *Kim bu insanlar?* Ben koyu renk saçlı ve gözlü, iri yarı bir adam. Cehennem gibi korkutucu görünüyor ve konuşmak için ağzını açtığında bile hala korkutucu. Ama beni hiç tanımadan bana kalacak bir yer *ve bir iş* verdi.

"Elbette." Ayağa kalkıp ofisine yöneliyor ve elinde bir yığın gömlekle geri dönüyor. "Bu sana başlangıç olur."

Ayağa kalkıyorum, Hazel'ı kalçama götürüyorum ve hâlâ şoktayken gömlekleri ondan alıyorum.

"Teşekkür ederim." "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Maaşından avans mı?"

Başımı sallıyorum çünkü o yeterince şey yaptı. "Ah, hayır." Ama şaşkınlık karnımı yakıyor. "Neden

Bunu benim için mi yapıyorsun?"

Bakışları şimdi biraz yumuşuyor. "Çünkü yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Kaşlarımı sandığımdan daha fazla çatmış olmalıyım çünkü gülümsüyor ve başını sallıyor. "Benim de birine ihtiyacım vardı ve henüz kimseyi işe almamıştım. Kader işte."

Evet, ben kadere inanmam. Azıcık bile. Ama bunu ona söylemiyorum. Elimden geldiğince gülümseyip başka tarafa bakıyorum. "Şey, tamam. Burada ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum. . ." Bunu itiraf ettiğim için kendimi çok ezik hissediyorum.

"Önemli bir şey değil. Üyelerin çoğu buraya geldiklerinde ne yapacaklarını bilirler. Arada sırada yeni üye kaydetmeniz gerekebilir, ki bu da oldukça kolaydır ve sonra havluları yıkamanız gerekir. Hepsi bu kadar."

Başımı sallıyorum ama olduğum yerde donup kalıyorum. Hazel ile yürürken, onu sakinleştirmeye çalışırken ve Umut Kıvılcımı destek grubunun afişini gördüğümde, sonunda bir iş ve kalacak bir yer bulacağımı hiç düşünmemiştim. Sadece onu bir dakikalığına bir yere sokmak istemişim.

Ve tamam... belki de bir tür destek fikri o gece bana cazip geldi. "Felix yarın sana etrafı gezdirecek, tamam mı?"

Hazel ve benim için işleri daha iyi hale getirmeyi kendine görev edinmiş gibi görünen aşırı dost canlısı adamı düşünmemeye çalışıyorum. Nedeni ne olursa olsun. "Bunu yapmanın nedeni o mu?"

Ben sırtarak masasına geri oturdu. "Sana yardım etmek konusunda oldukça kararlı. Ama iyi birine benziyorsun ve sana bir şans vermemem için bir neden göremiyorum."

Yapmaması için pek çok neden düşünebilirim, hayatım boyunca tam bir pislik olmam gibi. Ama çenemi kapalı tutuyorum. "Onu tanımıyorum bile."

"Felix hayatı boyunca hiç yabancıyla tanışmadı," diyor Ben sevgiyle.

"Ona hayır demek çok zor."

Gülüyor. "Hiçbir fikrin yok." Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, bu ifadeyle birlikte içimden yabancı ve nahoş bir şey akıyor. Ama ben daha fazla kendimi kaptıramadan Ben kıkırdıyor. "Bir keresinde, öldürmeyen bir hayvan barınağı için bir bağış kampanyasına sponsor olmamızı çok istmişti. Meşguldük ve ben biraz huysuzdum, ama o bunun peşini bırakmadı. Spor salonunun her yerinde yeni bir yuva için yalvaran üzgün, yalnız, bakımsız hayvanların resimlerini bulup duruyordum. Sonunda pes ettim."

Rahatsızlık hissi hemen kayboluyor ve kendimi Ben'in gülümsemesine eşlik ederken buluyorum. "Kulağa doğru geliyor."

"Burada olmana sevindim," diyor ikna edici bir şekilde ve ben de başımı sallıyorum.

"Bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim." Muhtemelen tekrar yemeye hazır olan Hazel telaşlanmaya başladığında onu kalçamda zıplatıyorum.

Ben'in gözleri şimdi kızımın üzerinde, dudaklarında nazik bir gülümseme oynuyor. "Lütfen kocamın onu görmesine izin verme. Şimdiden bebek ateşi var."

"Bunu düşünüyor musunuz?" Nereden çıktığını bilmeden sordum. İnsanların hayatlarına burnumu sokmam.

Lanet kafamı aşağıda tutuyorum.

"Evet." Gülümsüyor, gözlerimle buluşuyor ve onun harika bir baba olacağını düşünmeden edemiyorum. Ve ben bu adamı tanımıyorum bile. "Tanıyoruz. Umarım yakında olur. Ama Colby onu ve o kocaman mavi gözlerini görür görmez, zavallı evlat edinme ajansı ile daha çok uğraşacak."

Gülüyorum ve Hazel'ı bedenime sarıyorum. Hayatımda pişmanlık duymadığım tek şey o. "Tamamdır. Onu Colby'den uzak tut." Colby'yle henüz tanışmadım ve neye benzediği hakkında bile hiçbir fikrim yok. Ama şakalaşırken biraz kaybolmak eğlenceli.

Colby olduğunu tahmin ettiğim bir adam bize katılıp bakışlarını Hazel'a çevirmeden önce Ben'i dudaklarından öperken sırtarak, "Hiç şansın yok," diyor.

"Aman Tanrım. O çok güzel," diyor ve kızın küçük eline uzanıyor. Kız memnuniyetle onun parmağını tutuyor ve gevezelik ediyor.

"Teşekkür ederim."

"Colby, bu Henry ve kızı Hazel. Burada çalışacak."

"Ah, doğru." Gülümsüyor ama gözleri Hazel'dan ayrılmıyor. "Artık bize mahkûmsun, değil mi?" diyor tatlı bir sesle, sadece bebeğim için. Kıkırdamamı engelliyorum çünkü kocası haklıydı. Kesinlikle bebek ateşi var.

Hazel onunla bebek dilinde konuşuyor, kollarını çırpıyor ve yüzünü neşe kaplıyor. İçimi bir sızı kaplıyor çünkü Ben ve Colby'nin harika, sevgi dolu ebeveynler olacakları açık. İkisi de bunu şimdiden çok istiyor.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diyor Colby, Hazel'ın karnını gıdıklayıp kıkırdamasını sağladıktan sonra Ben'i öpüyor ve bana bakıyor. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de," diyorum çabucak, ama o çoktan gitmiş. Ben sevgiyle gülümseyerek başını sallıyor, gözleri Colby'nin üzerinde.

"Sana söylemiştim. Evlat edinme kurumunu taciz edecek."

"Üzgünüm," diyorum ama değilim. Onlarla yeni tanışmış olabilirim ama sevecekleri bir bebeği hak ediyorlar. Bu benim için zaten açık. "İş için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

"Edeceğim," diye onu temin ederim. Ama zaten bana çok yardımcı oldular. Başka tek bir şey istemiyorum.

Hazel'i daireye götürüyorum ve onu beslemeden önce bezini değiştiriyorum. Günün bu kısmını seviyorum - parlak mavi gözleriyle bana bakarken, biberonunu içerken ve yavaşça uykuya dalarken onunla geçirdiğim sessiz anları.

Bu anlar bana dünyada hala iyiliğin var olduğunu hatırlatıyor. Kalbim acı bir ihanet ve öfkeyle yandığında bile.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Felix

"Ee? Nasıldı?" Hazel'ı besleyen Henry'nin yanındaki kanepeye uzanırken soruyorum. Bana eğlenerek bakıyor. Üzerinde hâlâ bu sabah ona getirdiğim siyah spor şortu ve her iki kolunun üst kısmındaki renkli dövmeleeri gösteren mor Price Gym atleti var.

Kolları biraz ince ama belli belirsiz ve ben de kendimi tutamayıp biraz bakıyorum. "Herkes çok iyiydi," diyor sessizce ve Hazel'ı beslemeye devam ediyor.

Bu sabah ona etrafı gezdirdim ve bugün ona göz kulak olmaya çalıştım. İyi iş çıkardı. Pek konuşkan biri sayılmaz ama o kadar yakışıklı ki onunla ilgilenmeye çalışan herkesin dikkatini çekti.

Günün büyük bir kısmında ona bağlı olan bebekten bahsetmiyorum bile. İlgi çekmekten bahsediyorum. Hazel bir hit. Ama saçlarını savurup Henry'ye bakan ve ona bir sürü soru soran kadınlar sadece bebeklerini kucaklamak için orada değillerdi.

Hayır. Ona baktıklarında benimle aynı ham güzelliği görüyorlar, vahşi kum sarısı saçları, dolgun dudakları ve ilgi çekici duygusal gözleriyle.

Hazel biberonunu bitirdiğinde neredeyse anında uykuya dalıyor. Henry'nin biberonu masanın üzerine koymasını ve onu göğsüne yaslamasını izliyorum. Biz isteyken teslim edilen ve onu yukarı çıkarırken getirdiğim kutuya bakıyor.

"Bu da ne?"

"Biliyorsam ne olayım. Bu senin teslimatın," diyorum elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde, ama onu kandırmadığımı biliyorum. Geçen gün Amazon'da biraz çıldırmış olabilirim ama elimde değildi. Bebekler için harika şeyler yapıyorlar.

"Muhtemelen geçen gün buraya çocuk bezi ve ıslak mendil bırakan kişidir." Bana kaşlarını çatıyor. Yüzümde bir sırıtişla başka tarafa bakıyorum.

"Bilemem."

Yüzü daha da düşüyor, hafifçe yenilmiş görünüyor, ki bu hiç istediğim bir şey değil. "Bunları benim için yapmak zorunda değilsin, Felix."

Büyük bir mesele gibi görünmesini istemiyorum. Bana hiçbir şey borçlu değil. Biraz fazladan param var ve yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşım var -gerçekten yeni bir arkadaş olsa da-. Bunda bir sorun göremiyorum. Bu yüzden gözlerimi deviriyorum ve yemek siparişi vermek için cep telefonumu çıkarıyorum. "İstemiyorum. Hepsi Hazel için."

Gülümsüyor ve elini kızın saçlarının arkasında gezdiriyor. "Nesin sen, bir çeşit gizli

milyarder mi? Şehirdeki evsiz aileleri evlat edip, isteseler de istemeseler de onları şımartmak mı?"

Kıkırdıyorum. Şaka yapması hoşuma gidiyor. Çok sessiz. Onun bu yönünü seviyorum. Bana yavaşça açılıyor. "Evet. Beni yakaladın. Spor salonunda takılıyorum ve yardım edecek insanlar arıyorum. Peri anneyi oynamayı seviyorum."

"Doğru." Homurdanarak Hazel'ı yatağına götürüyor, etrafına yastıkları diziyor ve sırt üstü yatırıyor. Oturma odasına geri dönerek kutunun yanına gidiyor ve açıyor. "Ciddi misin?"

Yemek siparişini bitirip yanına gittiğimde Hazel için birkaç kıyafet, havalı bir bebek salıncağı ve birkaç şey daha geldiğini gördüm. *Amazon Prime için yaşasın.*

"Vay canına, bu çok havalı," diyerek maskaralığa devam ediyorum. Bana kafasını sallıyor ve her şeyi ortaya döküyor.

"Biz iyiyiz. Onun için yeterince kıyafetim var zaten." Yok. Gerçekten yok. Bu sabah spor salonundaki bir boşlukta birkaç tulum yıkamasına yardım ettim ve kahretsin, çocuk kıyafetten kıyafete koşuyor. Daha birkaç gün önce çamaşır yıkadığını ama ona giydirecek hiçbir şeyi kalmadığını söyledi.

"Önemli bir şey değil, Henry."

"Ama bizi tanımıyorsunuz. Daha yeni tanıştık." Bana bakarken kafası karışmış gibiydi, sanki bir cevap bekliyordu ama benim bir cevabım yoktu.

Henry ve Hazel ile tanıştığımda onlara karşı hissettiğim ani manyetik çekimi açıklayamam. Sadece onlar için daha iyisini yapmak istediğimi biliyorum. Bu adam belli ki çok kötü şeyler görmüş ve ben ona her şeyin daha iyi olabileceğini göstermek istiyorum.

Mutlu bir ailede büyüdüm. Beni seven ve kabul eden ve aynı zamanda yapabildiğimde başkalarına yardım etmeyi öğreten ebeveynlerimle. İleriye doğru ödemek ve tüm bunlar, bu yüzden yapmaya çalıştığım şey bu.

"Bak, kötü günler için bir fonum var, tamam mı? Ve sen tanıdığım en fırtınalı bulutsun. Yani tamamen işe yarıyor."

Bunun üzerine kaşlarını çattı, huysuz ve sevimliydi. Ama içinden homurdanıyor ve sonra salıncağı kurup yeni kıyafetlerin etiketlerini çıkarmadan önce bana teşekkür ediyor. "Sana geri ödeyeceğim."

"Gerek yok." Tekrar kanepeye uzandım. "İntikamdan kastın bana en iyi arkadaşım hakkında bilgi vermek değilse tabii."

Alay ederek yanıma oturdu. "Anlatacak bir şey yok." Sesi şimdi daha sessiz ve ondan hoşlanmadığım bir tür kalp kırıklığı hissediyorum.

"Her zaman anlatacak bir şey vardır." Hazel'ın sızdığı yere bakıyorum, elleri başının üstünde süt sarhoşu, sonra tekrar ona dönüyorum. "Annesi mi?"

Derin bir nefes alıp hızlı bir cevap verirken yüzünde acımasız bir ifade belirliyor. "Artık resimde yokum."

Bundan daha fazla bilgi istiyorum ama şu anda çenesindeki gerginlik bana devam etmemi söylüyor. "Ailen mi?"

Yüz ifadesi daha da kararıyor. "Hiçbir zaman resmin içinde olmadım."

Tamam, yanlış yön. İlk defa - yemin ederim, hayatımda ilk defa - ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bak." Uzun bacaklarını önünde uzatıyor. "Yaptığın her şey için minnettarım ve neden bu kadar yardımcı olduğun konusunda hâlâ bir fikrim yok ama benim hikâyemde çok fazla bir şey yok. Sadece Hazel için doğru olanı yapmak istiyorum, hepsi bu." Gözleri benimkilerle buluştu. "Lütfen başka bir şey alma, tamam mı?"

Boğazımı temizliyorum, odak noktam onun derin sesine takılıyor ve yüzümü buruşturuyorum. "Tamam, ama yolda bir iki şey daha olabilir." Biraz daha dik oturarak tartışmaya başlıyor ve ben de iki elimi kaldırıyorum

yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Ama bundan sonra yok." *Şimdilik.*

Memnun görünmüyor ama sadece başını sallıyor, kapı çalınırken gözlerini benden kaçırıyor. Bunun için bana bağırmadan önce kalkıp yemeği alıyorum.

Yani, bu hala benim kurnazlığım. Onun iyi olduğunu bilmem gerek. Sadece onun değil, o tatlı kızın da. Biraz abartılı ve çılgınca, biliyorum ama ben iş bitiriciyim. Hep öyleydim, hep öyle olacağım.

Beni bu adama çeken şeyin ne olduğunu bilmiyor olabilirim ama kaderle tartışacak biri değilim.

ALTINCI BÖLÜM

henry

Felix bana yardım etmek ve en iyi arkadaşım olmak için ısrar edeli bir hafta oldu. Hala ondan emin değilim. Tamam, bu bir yalan. Ne kadar iyi biri olduğu ve bize yardım ettiği konusunda çıldırmak istiyorum. Ama daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamış olsam da, içimden bir ses bana onun gerçek olduğunu söylüyor.

Spor salonunda her vardiyada birlikte çalıştık ve maaş gününde Hazel ve beni birkaç şey almamız için markete götürdü. Arabasının arkasında Hazel için bir araba koltuğu görünce hiç şaşırmadım.

Öyle olmalıydı. Ama hiç de değildi.

Acil bir durum olması halinde bunun mantıklı ve önemli olduğunu söyledi. Hayatımda hiç araba sahibi olmadım, bu yüzden araba koltuğu radarımda yoktu. Mantıklı olsa da, bu inatçı adama borçlu olduğum şeylerin uzun listesine ekliyorum.

"Bundan emin misin?" Spor salonunun büyük kapalı havuzuna bakarken heyecanlı görünen Hazel'i tutuyorum. Felix'in getirdiği şeylerden biri, üzerinde tütüsü olan sevimli mor bir mayoydu.

"Kesinlikle. Araştırdım. Bebekler suya bayılır. Ve tamamen güvenli."

Havuzda bakıyorum ve sonra bana eski bir çift olduğunu söylediği bir çift siyah mayo getiren Felix'e dönüyorum. Gerçi bu iri adama bakınca benim bedenimi giydiğinden şüpheliyim.

"Yüzebiliyorsun, değil mi?" diye soruyor ve ben de gülümsüyorum.

"Evet. Uzun zamandır yüzmedim ama evet, yüzebilirim." Henüz kimse yok. Havuz gerçek spor salonu kadar açık değil ama biz çalışan olduğumuz için sanırım bizim için açık. Sabahın erken saatleri ve daha sonra vardiyamız var ama Felix bunun eğlenceli olacağını düşündü.

Rahatlayarak, dedi ki.

Siyah atletini çıkarıp kaslı, bronz teninin her parçasını gösterdiğinde rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum. Tanrım, spor salonunu bir iş yerinden daha fazlası için kullandığı çok açık. Vücudundaki her kas oyulmuş, kesilmiş ve belirginleştirilmiş. Hatta çoğu erkeğin sahip olmayı hayal ettiği o çılgın V'ye bile sahip.

"İyi misin?" Başını yana eğip beni inceliyor.

Doğru. Yüzmek. "Ben iyiyim." Hazel'ı ona uzattım. "Ben hazırlanırken onu bir dakika tutabilir misin?"

"Elbette." Adam onu kucağına alıyor ve kız mutlu bir şekilde ona doğru gidiyor, kollarını çırpıyor ve saçlarını çekiştiriyor. Ona cıvıldıyor ve bir profesyonel gibi zıplıyor. Geçen hafta boyunca onu birkaç kez kucağına aldı ve kızım onunla anında bir bağ kurmuş gibi görünüyor.

Hiçbir endişem yok.

Gömleğimi çıkarıp bir sandalyenin üzerine atıyorum, onunkine kıyasla cılız vücudumdan biraz utanıyorum. Adam tam bir Adonis.

Hazel'ı alıyorum ve Felix'in havuza atlayışını, anında suyun altına dalıp tekrar çıkışını izliyorum. Islak saçlarını silkeliyor ve bize gülümsüyor. "Tamam. Hadi bakalım."

Dikkatli bir şekilde havuza giriyorum, Hazel'i sırtı önüme gelecek şekilde tutuyorum ve suya giriyoruz. Hemen benimsiyor, küçük elleriyle su sıçratıyor ve su çarpmanın etkisiyle uçtuğunda kıkırdıyor.

"Gördün mü? Bayıldı," diyor, ben su beline gelene kadar daha derine inerken.

"Sanırım haklıydın," diyorum, onun suda sıçramasını ve küçük bacaklarını suyun altında tekmelemesini izlerken. "Peki, spor salonunda çalışmayı nasıl buluyorsun?"

"Eğlenceli," diye dürüstçe cevap veriyorum. Kendimi bir spor salonunda çalışırken hiç görmemiştim ama fena değil. Bazen çok yoğun oluyor ama Ben'in de dediği gibi, üyelerin çoğunun bizden bir şey istemesine gerek yok. Sadece aletleri kullanmak ya da Colby'nin verdiği dersleri almak için oradalar.

"Evet. Çalışmak için iyi bir yer."

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Çaba göstermeye ve onu biraz olsun tanımaya çalışıyorum. Konuşmak bana göre değil ama elimden geleni yapıyorum. Eğer o hiç tanımadığı insanlara yardım etmek için bu kadar çaba sarf edebiliyorsa, ben de en azından deneyebilirim.

"Birkaç yıl. Ben üniversitedeyken başladı. Ben benim programıma göre çalışırdı ve ben hiç ayrılmadım." "İyi birine benziyor."

"Öyle," diye cevap veriyor kolayca, Hazel'a uzanarak. Hazel heyecanla ona uzanırken onu almasına izin veriyorum. Kulaklarını ıslatmamaya dikkat ederek onu suyun içinde gezdiriyor ama keşfetmesine de izin veriyor. "Umut Kıvılcımı başlamadan önce insanlara yardım etmeyi severdi."

Ah, travma destek grubunu tekrar gündeme getirecek mi diye merak ediyordum ama söylediğimde ciddi dim. Benim travmam yok. Zaten bir grup toplantısına ihtiyaç duyacak kadar da değil. Herkesin hayatında bir tür travma vardır sanırım.

Felix'in Hazel'la oynamasını, yapışkan suratlar yapmasını ve onunla birlikte su sıçratmasını izliyorum. Tamam, belki Felix mutlu değildir. Çünkü kim bu kadar mutlu olabilir ki?

Yine de hoşuma gitti.

Bunu inkar
edemem. "Onlar
kim?"

"Ben." Hazel'ı sıkıca tutarak bana bakıyor. "Ve kardeşi Roman. O bir polis. Ya da öyleydi. Şimdi de komi erkek arkadaşıyla seyahat ediyor."

"Camboy mu?" Soruyorum çünkü gerçekten mi? *Bir polis ve bir kameraman mı? Bu nasıl oluyor?*

Kıkırdıyor ve Hazel'ın karnının üzerine yatmasına ve ellerinin üzerinde uzanırken suda yüzmesine izin veriyor. "Evet. Çoğunlukla seyahat ediyor ve bu konuda blog yazıyor. Bir de terapist olan arkadaşları Andrew var. Grubu kurmanın çoğunlukla onun işi olduğuna eminim."

"Vay canına," diyorum çünkü başka ne diyeceğimi
bilemiyorum. "Evet. Pek çok insana yardım ettiler."

"Eminim öyledir." Beni biraz daha zorlamak, en başta o toplantıya neden gittiğimi anlattırmak istediğini hissediyorum. Ama bunu yapmıyor. İşe gitmek için hazırlanma vaktimiz gelene kadar Hazel'ı oyalıyor.

Ama yakında cevap isteyeceğini biliyorum.

Ve Tanrı yardımcım olsun, ona her şeyi gerçekten anlatma arzusu duyuyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Felix

"Ne kadar mutlu bir bebek." Hazel katlanmış battaniyenin üzerine oturup oyuncaklarıyla oynarken ona gülümsüyorum -evet, yeni bir alışveriş daha. Ama ona nasıl oyuncak almam?

Bağlanmış olabilirim. Bu bir sorun olabilir.

"Evet. Bunu nereden çıkardığı hakkında hiçbir fikrim yok." Hazel'la birlikte yerde yattığım yerden Henry'ye bakıyorum ve onun gözlerinde büyük bir sevgiyle ona baktığını görüyorum. Adam çok güzel. Dudakları küçük bir gülümsemeye yukarı çekilmiş, elmacık kemikleri keskin kesilmiş ve uzun kumral saçları yüzünü mükemmel bir şekilde çerçevesiyor.

Ama sadece bu da değil, o aynı zamanda iyi bir insan. Onu buraya getiren neydi ya da onları barınağa düşüren neydi bilmiyorum ama kızını her şeyden çok seviyor ve bu da belli oluyor. Spor salonunda da gerçekten harika, bilgili ve yardımsever.

Tamam, belki de iki hafta sonra ikisine de biraz bağlanmaya başladım.

Şu anda altı aylık olan sevimli kız bebeğe bakıyorum. "Annesinden değil mi?" Sormak zorundaydım. Yüz ifadesi kararıyor ama bunu saklamaya çalışıyor ve ben de ortamı biraz yumuşatmaya çalışıyorum. "Hey, bu konuyu tekrar açmak için tam iki hafta bekledim."

Gülümsemiyor ama ifadesi biraz düzeliyor. "Maggie."

"Maggie," diyorum usulca, Hazel oyuncağını elimden alıp sallayabildiği kadar ses çıkarana kadar onunla oynuyorum.

"Onunla koruyucu ailede tanıştım." Bunu duyunca göğsüm sıkışıyor ama çenemi kapalı tutuyorum. "Annemle babamın pek ortalıkta olmadığını söylemiştim. Beş yaşından sonra velayetimi alacak kadar uzun süre kendilerini toparlayamadılar. Oradan oraya savruldum ve on dört yaşındayken Maggie'yle tanıştım."

"O da koruyucu ailede miydi?" Yerden kalktım ve onunla birlikte kanepeye oturdum.

"Evet, ama benim kadar uzun süre değil. Bir grup evinde tanıştık, orada bizi daha kalıcı yerleştirmeler arasında bıraktılar."

"Grup evleri karma mı?" Koruyucu aile sistemi hakkında pek bilgim yok ama öyle olduğunu sanmıyorum. "Her yer doluydu. O gece orada bir yatak bulduğum için şanslıydım ama beni hemen dışarı çıkardılar.

Cep telefonumuz ya da başka bir şeyimiz yoktu ama Mags'i takip etmeyi başardım."

Sözlerindeki acıyı duyuyorum ve neredeyse ona durmasını söyleyeceğim ama merakım çok büyük.

Kim bu kadın?

Neden şimdi burada değil? Hazel ve Henry'yi nasıl bırakabilir? Elbette bu onun seçimi değildi.

"Liseden mezun olduğumuzda kendi evimize taşındık. Berbat bir mahallede küçük, boktan bir stüdyo daireydi ama bizim evimizdi. Kirası bize aitti," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Küçük bir kumarhanede iş bulduk ve gerçekten iyi gidiyorduk. Yani, hiç bilmediğimiz kadar istikrarlıydık."

Dinliyorum, gözlerim karnının üzerinde yatan ve şimdi derin bir uykuya dalmış olan bebeğe kayarken yavaşça başımı sallıyorum. Bu kadar ani uykuya dalmasına şaşıyorum ve Henry'ye dönüyorum, sonunda benimle konuştuğu için konuyu değiştirmek istemiyorum ... ama ciddi mi? Bu normal mi? "Gerçekten böyle oynarken uyuyakaldı mı?"

Hazel'a sadece ona ayırdığı o tatlı bakışlarla bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Ah, evet. Tamamen normal. Çok oynuyor ve çok uyuyor."

Gülümsüyorum ve bu anı mahvetmiş olabileceğime dair bir sinir dalgasının üzerime geldiğini hissediyorum. Yine de kontrol etmem gerekiyordu. "Lütfen devam edin," diyorum, çok sessiz olduğu için kendi sesimi zar zor tanıyarak.

Hayatının ayrıntılarını duymayı çok istiyorum.

"Mags her zaman partilere gitmeyi severdi. On dört yaşındayken bile o partilerde içebildiği kadar içerdi. Ben de giderdim. Onu oralarda düşünmek ve neler olabileceğini düşünmek beni çok korkuturdu..." Sertçe yutkunuyor, adem elması boğazında sallanıyor ve sözlerindeki endişeyi duyuyorum. "Ama kendi evimizi aldığımızda ... daha iyi görünüyordu. Daha huzurlu."

Bana bakıyor, sanki söylediklerinin mantıklı olmadığını düşünüyormuş gibi. Ama anlıyorum ve başımı sallayarak ona da söylüyorum. Kanepede birbirimize yakın oturuyoruz ve her parçam ona uzanmak istiyor. Onu bir şekilde rahatlatmak. Ama hareket etmiyorum.

"Ama sonra işler değişmeye başladı. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum. İşe gitmemeye başladı.

Huysuzdu. Gerçekten hiçbir şey yapmak istemiyordu. Depresyonda olabileceğini düşündüm..."

Kalbim sızlayarak onu dinliyorum.

"Onu bir gün dairemizde buldum. İşe gelmediği için molamı onu kontrol etmek için kullandım." Sesi gergin. Kırılmış. "Kolunda bir iğneyle baygın haldeydi."

"Devam etmek zorunda değilsin," diyorum, neredeyse bu hikâyenin nereye varacağından korkarak.

"Gittiğini sanıyordum." Solgun görünüyor ve neredeyse istemeyerek ona yaklaşıyorum. "Ama uyandı. Kafası kıyaktı ve tamamen kendinden geçmişti ama yaşıyordu. Meğer bir süredir kullanıyormuş. Ve ben bilmiyordum."

"Bağımlı mıydı?" Sessizce sordum.

Başını sallıyor. "Hâlâ çok içtiğini biliyordum. İyi bir çocukluk geçirmedim. ..." -yutkundu ve sonra boğazını temizledi-"kötüydü. Gerçekten kötüydü. Zihnini sakınleştirmek için alkole başvurduğunu biliyorum ama bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bana bırakacağına, kontrol edebileceğine söz vermişti. Ona yardım etmeye çalıştım." Gözleri hâlâ uyumakta olan kızına ve sonra tekrar bana kaydı. "Onu toplantılara götürdüm. İyileşiyordu ama sonra tekrar aynı duruma düşüyordu."

"Bağımlılığın üstesinden gelmek zordur." Ona söylemiyorum ama sığınma evlerinde çok gönüllü çalıştım ve bağımlılıkla mücadele eden pek çok insanla tanıştım. İzlemesi acı verici çünkü yenmek istediklerini biliyorsunuz ama bazıları bunu başaramıyor. Bazıları sadece o yüksekte onları rahatsız eden cehennemden huzur bulabilir. Düşüncelerini kapatan tek şey bu.

"Çok kavga ederdik. Günlerce giderdi ama hep geri gelirdi. Ve ayık bir şekilde geri döndüğünde, onun gerçek halini görürdüm - her şeyden çok sevdiğim Maggie'yi, her zaman yanımda olan ve beni seven kızıl."

Başımı sallıyorum ve elini tutuyorum, çekip gitmesinden korkuyorum ama anlayışımı hissetmesine ihtiyacım var. Benden uzaklaşmıyor. Elini tutmama izin veriyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

"Bana hamile olduğunu söylediğinde, hiç bu kadar korkmamıştım." Hayal bile edemiyorum.

"Yemin etti.

temiz olduğunu ve öyle kalacağını düşündüm. Her zaman çok dikkatliydim. Bebek yapma düşüncesi beni korkutuyordu. Ama o aylardır ayıktı ve ben hata yaptım."

Tombul yanağını battaniyeye dayamış, tatlı tatlı uyuyan bebeğe bakıyorum, sonra ona dönüp gülümsüyorum. "O mükemmel."

Küçük bir gülümseme attı ve ciddiyetle başını salladı. "Evet, sanırım evren benden daha iyi biliyordu. Ve Mags, o çok iyi yaptı. Ayık kaldı. Bol bol su içti ve sağlıklı beslendi. Tüm randevularına gitti. Düşündüm ki ..." Sesi çatallaştı ve onu kendime doğru çekip kucakladım.

Elini tutmama izin verirken başını omzuma yaslayarak beni şaşırtıyor.

"Bebeğin onu başka hiçbir şeyin iyileştiremeyeceği şekilde iyileştirmiş olabileceğini düşündüm. Çok fazla umudum vardı." "Ne oldu?" Temkinli bir şekilde sordum.

Konuşmuyor ama tüm vücudu benimkinin yanında kaskatı kesiliyor.

"O gitti."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve onu başka bir şey söylemeye zorlamak istemiyorum.

Elimi saçlarında gezdiriyorum ve bana yaslanmasına izin veriyorum, şampuanının kokusunu içime çekmemeye çalışıyorum, umutsuzca bu tatlı, kırık adama fazla bağlanmamaya çalışıyorum.

Çünkü kendimi tanıyorum ve bu benim işim. İşleri daha iyi hale getirmek istiyorum. Ama yemin ederim, sadece onun arkadaşı olmak istememle başladı. Yardım etmek için.

Ama saçlarını okşarken ve yaşadığı her şeyi düşünürken, kalbimde çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

Ve bu büyük, çok büyük bir sorun.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

henry

Felix'in yanına ne kadar uzandığımdan emin değilim, onun vücut ısısının ve kendiminkine karşı sert, güçlü kaslarının tadını çıkarıyorum. Hareket etmek istemiyorum. Bütün vücudum bitkin düşmüş durumda. Maggie'yi düşünmek bile bana her seferinde bunu yapıyor.

Onu özlüyorum ve aynı zamanda ondan nefret ediyorum.

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum.

Felix sakın bir sesle, "Artık bu konuda konuşmak zorunda değilsin," dediğinde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Sana bunu yaptırdığım için özür dilerim."

Başımı kaldırıp ona, yoğun gözlerine bakıyorum ve ne kadar şaşırtıcı derecede güzel olduğunu görünce neredeyse nefesim kesiliyor. Ve nazik. Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. İlk başta gerçekten biraz deli olabileceğini düşünmüştüm ama şimdi bilemiyorum. Sanki televizyonda gördüğünüz o melek gibi insanlar bazen gerçekten varmış gibi.

Bu Felix.

Spor salonunda, orada burada onun hakkında birkaç şey daha duydum. Evsiz barınaklarında gönüllü çalışıyormuş. Daha önce yollarımızın nasıl kesişmediğini anlayamıyorum ama bu şehirde çok sayıda barınak var. Hayvan barınaklarında da gönüllü olarak çalışıyor. Ve mitinglere gidiyor, her yerde farklı adaletsizlik türleri için savaşıyor.

Gerçekten umursuyormuş gibi görünen siyasi liderler için kampanya yürütüyor.

Çünkü Felix önemsiyor. Derinden. Hiç anlayamayacağım şekilde. Hayatımın çoğunu sadece hayatta kalmaya çalışarak geçirdim. Dünyayı önemsemenin bu seviyesini kavrayamadım.

Ama Felix biliyor.

Şimdiye kadar tanıdığım tek şey, vermeyi değil almayı bilen insanlardı. Geriye acıdan başka bir şey kalmayana kadar alıp duranlar.

Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü artık Maggie hakkında konuşamıyorum. Çok acı verici. Ve bir şekilde, alnını alnıma dayıyor ve beni tutarken elini enseme tutuyor.

Gözlerim dudaklarına kayıyor -dolgun, güzel dudaklarına- ve uzun zamandır ilk kez birini öpmeyi düşünüyorum. Ama herhangi birini değil. Felix'i.

Kararsız görünüyor, kaşları çatılmış, ama onun da bunu hissettiğini biliyorum. Aradaki mesafeyi kapatmak çok kolay olurdu. Dudaklarının tadına bakmak ve acının birkaç dakikalığına uzaklaşmasına izin vermek, ama tam öne doğru eğilmek için hamle yaptığında

Biraz daha, çekiliyorum.

Çünkü Felix bundan çok daha iyisini hak ediyor. Birkaç dakikalık zevk için kullanılmayı hak etmiyor, sadece karanlık ruhumu ele geçirdiğinde ve sunduğu hiçbir iyiliğe karşılık veremediğimde bir kenara atılmayı hak etmiyor.

Kızıma odaklanmalıyım.

Ve sadece birkaç hafta önce şans eseri tanıştığım arkadaşımı incitmeyeceğim.

Gözleri irileşiyor ve geriye doğru hareket ediyor, iyice korkmuş görünüyor. "Aman Tanrım." Ağzını kapatıyor ve başını sallarken tamamen şok olmuş görünüyor. "Çok özür dilerim, Henry. İnanamıyorum..."

Başını sallıyor ve ben onu fena halde öpmek istiyorum. Vücudunu kendime çekmek ve onu ölesiye öpmek. Ona yanlış bir şey yapmadığını söylemek istiyorum, buna neredeyse beni öpmesi de dahil. Bütün hatanın bende olduğunu. Zamanını benimle harcamaması gerektiğini. "Önemli değil, Felix. Sorun yok."

"Öyle değil." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözyaşlarına yaklaştırmış gibi parladıklarını görüyorum. "Savunmasızsın, acı çekiyorsun ve bana hayatının en kötü zamanını anlatıyorsun. Hayatının aşkını kaybediyorsun ve ben seni öpmeyi düşünüyordum."

"Felix ..." Başlıyorum ama o koltuktan fırlıyor, muhtemelen Hazel'ı uyandırmamak için sesini alçaltıyor.

"Özür dilerim. Bir daha olmayacak, tamam mı?" Başını sallıyor. "Tanrım, heteroseksüel bir erkeği öpmek. Savunmasız ve acı çeken bir heteroseksüel erkeği. Ne düşünüyordum ki?"

Onu düzeltmeliyim. Onu rahatlatmalıyım. Beni öpmesini istediğimi söylemeliyim. Ama bundan kaçınıyorum çünkü işleri karmaşıktırmak istemiyorum. "Hey," diyorum sertçe ve bakışlarını kendime çekiyorum. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Felix. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

"Ben de seni öpecektim," diyor kırık bir sesle ve ben bundan nefret ediyorum. Çok nefret ediyorum çünkü bunu ben yaptım. Bulutlarım onun güneşine dokundu ve onu gölgelemeye başladı.

"Felix, lütfen bunu kendine yapma. Sen hiçbir şey yapmadın." Elini uzattım ve onu tekrar kanepeye, yanıma çekmeme izin verdi. Yine de bedenlerimiz arasında biraz boşluk bırakmaya dikkat ediyor.

"Çok üzgünüm. Hikayenizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

Ona başımı sallıyorum çünkü çok nazık biri. "Dinlediğin için teşekkür ederim. Bilmek istediğin için. Biliyorum ben ..." -sesim kesiliyor ve bundan nefret ediyorum, ama kendimi devam etmeye zorluyorum- "Bunu kolaylaştırmadığımı biliyorum. Ama sen gerçekten sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

Sonunda gülümsüyor. "En iyi arkadaş olma konusunda gerçekten çok iyiyim." Yumuşakça gülüyorum ve ona katılıyorum. "Gerçekten öylesin."

"Son kısmı unutabilir miyiz?" Bana dönüyor, teslim olur gibi ellerini önünde birleştiriyor. "Seni bir daha öpmeye çalışmayacağıma söz veriyorum."

Durumu hafifletmeye çalıştığını biliyorum ama onu öpme fırsatını hiç bulamayacağımı düşünmek fiziksel olarak acı veriyor.

Yine de en iyisinin bu olduğunu biliyorum.

"Elbette," demek için kendimi zorluyorum. Bundan sonra Felix biraz rahatlamış görünüyor. Ondan sonra konuşmamız çok daha hafif geçiyor, ama yine de bunu düşünmeden edemiyorum. İçgüdülerimle hareket etseydim nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Teslim oldum ve o öpücüğü aldım.

Çünkü biliyorum ki, hiç şüphesiz, cennete dokunmak gibi bir şey olurdu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Felix

Tamam, bir hafta önce neredeyse Henry'yi öpmeye çalışıyordum ve dürüst olmak gerekirse, bunun olacağını düşünmüştüm. Geri çekilip beni evinden kovacağını sandım ama yapmadı. Hâlâ en iyi arkadaş olduğumuza dair bana güvence vermeye çalıştığını düşünüyorum.

Başından beri sürekli en iyi arkadaş olduğumuzu söylememe rağmen bu biraz çılgınca. Her zaman mesafesini korumaya çalıştı.

Şimdi, üç hafta sonra, bana açılıyor. Deniyor. Hazel'in annesi hakkında daha fazla konuşmadık ama bana koruyucu ailede kaldığını ve anne babasının bağımlı olduğunu biraz anlattı, bu yüzden orada burada biraz alkolden fazlasını denememeye çok dikkat ediyordu.

Asla onlar gibi olmak istemedi.

Bence kendisi hakkında çarpıtılmış bir görüşü var, istese de istemese de onların bazı özelliklerini taşıyor olabilir. Ama ben geçmişinden daha fazlasını görüyorum ve kızını ne kadar çok sevdiğini biliyorum.

O asla böyle olamazdı.

Hazel kucağında oturup tuşlara basarak çok yardımcı olurken onun bilgisayarda yeni bir üye için bilgi girişini izliyorum. Yaşlı kadın sabırlı ve sevimli bebek tarafından dikkati dağıtmaktan çok mutlu, bu yüzden müdahale etmiyorum.

Bunun yerine, birkaç haftadır dikkatimi çekmeye çalışan sevimli kızıl saçlıya biraz daha kilo alması için en iyi protein karışımına karar vermesinde yardımcı oluyorum. Hangi protein karışımını sevdiğini biliyor. Aylardır hazırladığı bir sağlık planı var.

Benimle ilgilendiğini biliyorum. Spor salonuna ilk girdiğinden beri hafiften takıntılı olduğum bu muhteşem bekâr babanın peşinden koşmayı bırakmam gerektiğini de biliyorum ama burada biraz sorun yaşıyorum.

Alt dudağını ısırın ve ara sıra bana dokunmak için uzanan ateşli kızılın iyi vakit geçireceğine şüphe yok. Ama bilemiyorum. *Bahse girerim, gelmiş geçmiş en şirin kıkırdamaya sahip, sevimli, tombul bir bebeği bile yoktur. Muhtemelen ciddi güven sorunları da yoktur.*

Ugh. Sıkıcı.

"Peki, işten kaçta çıkıyorsun?"

Evet, işte başlıyoruz. Nedendir bilinmez, hâlâ çalıştığını düşünerek Henry'ye bakıyorum ama sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve sadece o küçük göz temasıyla bile vücudumda bir elektrik kıvılcımı çakıyor.

Sikeyim.

"Geç saate kadar olmaz," diyorum, adamı yatıştırmayı umarak. İyi biri ama dikkatim dağınık. "Benim için sorun değil." Koluma dokunuyor ve lanet olsun.

Kıvılcım yok. Hiçbir şey yok.

"Tamam," diyorum, onu rahat bırakmayı umarak. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Çamaşır yıkama görevim var."

Daha fazla kalırsam bana bunu açıkça söyleteceğini bildiğim için hızla çıkıyorum ve çamaşır odasına gidiyorum. Birkaç dakika sonra Hazel ve Henry de bana katıldı. Bebek bana doğru uzanıyor, Henry ise gözlerini bana dikmiş ama tek kelime etmiyor.

Yıkama işlemini başlatıp kızımı kollarıma aldığımda ve küçük sevimli yüzüne bakmak için onu kaldırdığımda ne düşündüğünü anlayamıyorum. "Babana yeni üyenin kaydını yapmasında yardım mı ediyordun? Bence getirdiğin tüm yeni işler için bir komisyon çeki almalısın," diye bebekçe konuşuyorum ve o da kıkırdarak yüzümü tutuyor.

"Evet, eminim Ben hemen ilgilenecektir."

Hazel'ı bedenime sararken sırtarak, "İstersem yapar," diyorum ama Henry gülmüyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Ama yüzü iyi olmadığını söylüyor. "Kimdi o adam?" diye sormadan önce kurutucudan aldığı havluları katlamaya başladı.

Bir an için duyduklarımın kıskançlık olup olmadığını merak ediyorum ama sonra Hazel'a aptal aptal suratlar yapıp gülmesini severken bunu hemen bir kenara itiyorum. "Sadece bir üye. Kollarındaki damarları şişirmeyi takıntı haline getirmiş."

"Çocuklar bunun için endişeleniyor mu?" Yakışıklı yüzünde sorgulayan bir ifadeyle bana dönüyor.

Omuz silkiyorum. "Tanım. Elbette." Aslında şu anda baktığım uzun, dövme, kaslı kolları tercih ederim. Ama bunu söylemiyorum ve Henry'nin kollarına bakmamaya ve Hazel'a odaklanmaya çalışıyorum.

"Egzersiz planından çok seninle ilgileniyor gibi görünüyor."

O kıskanç değil.

Sen delisin.

Kafamın içinde kendimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum çünkü lanet olsun, sesi gerçekten kıskanç geliyor. "Belki." "Senin tipin mi?" Havluları katlarken bana arkasını dönüyor ve ben onu anlayamıyorum.

Henry'nin sorunu da bu, çoğu zaman ne düşündüğünü bilmek zor. "Bilmiyorum.

Yakışıklı biri," diyorum.

Yakalayamadığım bir şeyler homurdanıyor ve ben biraz Hazel zamanı geçirirken çamaşırları bitiriyor. Ona neler olduğunu bilmiyorum ve kıskanıyor olabileceğini düşünmeyi kendime yasaklıyorum.

O heteroseksüel. Ve biz arkadaşız.

Kendi akıl sağlığım için bunu aklımda tutmalıyım.

ONUNCU BÖLÜM

henry

Bu sabah Felix'in etrafında dolanan yakışıklı kızıl saçlıya kafayı takmayı bırakmaya çalışıyorum. O benim değil. Arkadaş olduğumuzu ve daha fazlası olmadığını açıkça belirttim.

Dürüst olmak gerekirse, arkadaş olmak Felix gibi bir adamla umabileceğimden çok daha fazlası.

Yakışıklı, kaslı bir adamla çıkmak istiyorsa çıksın. O adamın benim kadar sorunu olduğundan bile şüpheliyim.

Bavul yok.

Bir sürü yüküm var.

Tamam, durmam gerek. Adamı çok az tanıyorum. Buraya geldiğimden beri her günümü onunla geçirmem dışında. Sanırım son birkaç yıldır onunla herkesten daha çok konuştum. Belki de hiç konuşmadım.

Bunu açıklayamam. Ama Felix'in etrafında olmak kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissettiriyor. Ve bu çok korkutucu.

Şimdi o adam bugün ikinci kez geri geldi, tam da vardiyamız bitmek üzereyken. Felix'le flört ediyor, koluna dokunuyor ve midem bulanıyor. Ve görünüşe göre, bu adam Felix'e dokunmaya başlamadan önce kızıl saçlılara karşı hiç duymadığım derin bir nefrete de sahibim.

Adamla konuşurken Felix'in kahkahasının tınısını dinliyorum. Başını sallıyor ama sinirlenmiş gibi görünmüyor. Kızıl saçlıya bir parmağını kaldırıyor, sonra yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor. Ama bu gülümseme normalde olduğu gibi yüzünü aydınlatmıyor.

"Geri döndü," diyorum ses tonumda saklamaya çalışmadığım bir ısırlıkla.

"Öyle." Felix sırtıyor, büyük eliyle Hazel'ın karnını gıdıklıyor ve sonra bana bakıyor. "Gidip yiyecek bir şeyler alacağız."

"Öyle misin?" Bağırsaklarımın nasıl sıkıştığını görünce dehşete kapılarak soruyorum.

Omuz silkiyor ve pek de hevesli görünmüyor. "Evet, yakışıklı ve hoş biri." Felix omzunun üzerinden ona bayıldığı belli olan adama bakıyor ve sonra gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Yarın görüşür müüz?"

"Yarın mı?" Birden içimde bir panik hissettim. Genellikle işten sonra evime gelir.

Bu gece gelmeyi hiç düşünmüyor. Ya o ve bu adam anlaşılırsa? Çıkarlırsa? Evlenirlerse?

Kahretsin. Gerçekten kendime hakim olmalıyım.

"Um, evet. Yemeği bitirdiğimizde muhtemelen geç olacak," diyor Felix dikkatle beni izleyerek.

"Sorun değil. Yine de gelebilirsin." Kahretsin. Lanet olsun. Neyim var benim böyle?

Başını yana eğip beni izliyor. "Hazel'ı uyandırmak istemiyorum."

Tamam, onu rahat bırak. İşten sonra lanet bir gece yalnız kalabilirsin. Güzel olur. "Her gece bir şeyler atıştırmak için uyandığını biliyorsun." *Sana söylemeni istediğim şey bu değildi, Mouth. I*

Yemin ederim, kendimi aptal gibi hissediyorum.

Bunun üzerine gülümsüyor ve onu gerçekten isteyen Hazel'a bakıyor. Ona uzanırken küçük bedeninde bunu hissedebiliyorum. İşten sonra onunla oynamaya alışkın.

Tanrım, ya şimdi ona bağlanırsa ve o da o kızıl saçlı herifle evlenirse? "O zaman belki daha sonra uğrarım," diyor ve içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. "Güzel. Uğramalısın," diyorum çabucak, umarım hissettiğimden daha az umutsuz görünüyordur.

O vedalaşp şu anda açıkça nefret ettiğim adamla yola koyuluyor ve ben Hazel'ı üst kattaki stüdyo daireye çıkarıyorum. Ona bir şişe hazırladım ve kanepede kamp kurmadan önce biraz atıştırmalık aldım.

Felix'in randevusunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Ya o gün onu kanepede öpmüş olsaydım?

Bu gece hala o randevuda olur muydu?

Muhtemelen.

Çünkü herkes eninde sonunda gider.

İçimdeki her şey daha iyisini bildiğimi haykırıyor. Bunun farklı olmadığını. Ailem. Maggie.

Koruyucu aileler. Herkes gidiyor.

Felix iyi bir adam, ama ben hasarlıyım. Hasarın da ötesinde. Ve ne kadar inatçı olursa olsun onu kendimden uzaklaştıracığım. Ne kadar iyi olursa olsun. Onu uzaklaştıracığım.

Ve ona zarar verirsem

lanetleneyeceğim. Bunu yapamam.

Onun için değil.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Felix

Henry'nin dairesine gelmemeliydim. Kapıyı çalmamalıydim ama işte buradayım. Çaresiz. Deli kışlı Felix.

Çünkü kızıl saçlıyla randevumuz -tabii buna randevu denebilirse- çok sıkıcıydı. Yemek boyunca Henry ve Hazel'ın ne yaptığını merak ettim. Bu gece yeni bir tür bebek maması deneyip denemediğini, zira Henry'nin yavaş yavaş bebek mamalarını ona tanıttığını.

Ya da uyumadan önce bir biberonla yetinmiş olabilirler. Henry'nin bu gece yalnız kalıp kalmadığını merak ediyorum, çünkü genellikle o işten sonra duş alırken ben onu kucağıma alır ya da onunla oynarım.

Bir şeyler yemeyi hatırlasaydı, çünkü o adam, yemin ederim, sadece Hazel'ı düşünüyor. Her zaman en son düşünen o, ki bu asil bir davranış ama birinin Henry ile ilgilenmesi gerekiyor.

Ve biliyorum, bunun asla ben olamayacağımı biliyorum. En azından *partner* anlamında. Ama kim demiş bir arkadaş hayat ortağınız olamaz diye?

Kahretsin. Burada olmamalıydım.

Yine de kapıyı çaldım ve bir süre sonra Henry kucağında Hazel'la kapıyı açtı. Saat neredeyse on olmasına rağmen tamamen uyanıktı ve Henry'nin iş sonrası duşunu almadığı konusunda haklıyım, çünkü hala iş kıyafetlerini giyiyordu.

"Beklediğimden erken geldin," diyor derin sesi ve ben gülümseyerek bir paket yemek uzatıyorum.

"Evet. Bütün gece diyet planları ve koşu hakkında konuşmak istemediğim ortaya çıktı."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve kapıyı kapatıp kilitlemeden önce içeri girmem için kenara çekiliyor. "Yemek yedin mi?" Soruyorum ve ağzında oluşan yavaş, utangaç gülümsemeden cevabımı alıyorum. Bırakıyorum

Tezgâhtaki yiyecekleri alıp Hazel'a uzanıyor. "Kızımı bana bırak. Sen git duş al, ben de biraz yemek ısıtayım."

Hiç tereddüt etmeden Hazel'ı bana uzatıyor ve eşofmanlarını ve tişörtünü alıp yatak odasına geçmeden önce teşekkür ediyor.

Hazel'e "Baban aptalın teki," diyorum ve o da gülümsüyor, küçük ağzından tükürük baloncukları çıkıyor. "Kendine bakması gerektiğini düşünmüyor." Burnumu tutuyor ve ben de onu oyuncaklarıyla birlikte yerdeki yerine indirmeden önce alnına bir öpücük konduruyorum. Bir süre etrafta oynadıktan sonra biberonunu alıp ağzına götürüyor ve höpürdeterek kanepeye yaslanıyor.

Yemediğim yemekleri ve Henry için sipariş ettiklerimi ısıtıyorum, hepsini yerleştiriyorum, sadece

Henry banyodan çıktığında, tamamen giyinikti ama saçları hâlâ ıslaktı. "Çok güzel kokuyor."

Kirli kıyafetlerini daha sonra çamaşırhaneye götürmek üzere kapının yanındaki bir yığına atıyor. Ona bir tabak veriyorum, kendiminkini kanepeye götürüyorum. Hazel tembel tembel oyuncaklarıyla oynayıp biberonunu bitirirken ikimiz de hiçbir şey söylemeden İtalyan yemeğinden arta kalanları mideye indiriyoruz.

"Yani, iyi bir randevu değil o zaman?" Henry bana dikkatlice soruyor.

Omuz silkiyorum, büyük bir lokma çiğniyorum ve yutkunuyorum. "İyi idi. Biraz kendimle çıkmak gibiydi."

Bunun üzerine homurdanıyor ve bir ısırtığı da bitiriyor. "Bunun o kadar da kötü olacağını sanmıyorum. Sen bir avsın, Felix."

Karnımdaki çırpınmayı görmezden gelmeye çalışıyorum ve kendime başka birini kastettiğini hatırlatıyorum. "Evet, biraz çeşitliliği severim."

"Ne demek istiyorsun? Senin tipin ne?" Sorarak beni şaşırtıyor ve bu konuşmayı neden sürdürdüğümden emin değilim.

Bir ısırtık daha alıyorum ve cevabımı düşünürken çiğniyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Birçok farklı tipte erkekle çıktım. Sporcu tiplerden hoşlandığımı sanıyordum ama sonra pek hoşlanmadığımı fark ettim. Birkaç yıl önce gerçekten sessiz, utangaç bir sanatçı tipiyle çıkmıştım..." Alex'i düşününce gülümsüyorum ama sonra hemen yüzüm ekşiyor. "Ama ona ayak uyduramadım."

Henry'nin kafası karışmış, kaşları kalkmış görünüyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Gerçekten çok zekiydi ve kafası çok çalışıyordu. Sanırım o da bu akşamki randevumda benim gibi hissetmiştir. Sürekli sıkılıyordu. Protein karışımlarını dinlemek istemedi." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım ama Henry gülümsemedi.

"Sen bundan daha fazlasısın." Onu başından savmaya çalışıyorum ama tabağını sehpanın üzerine koyuyor ve yüzünü bana dönüyor. "Felix, bana bak."

Yapma bunu.

Kendimi uyarmaya çalışıyorum ama aptalın tekiyim ve dönüp onun kararlılık dolu gözlerine bakıyorum. "Sen harika bir adamsın. Harika bir avsın ve seninle oturup protein karışımlarından ya da konuşmak istediğin başka bir şeyden bahsederse çok şanslı olur."

Sözlerini dinlerken ona inanıyorum, göğsüm neredeyse gururla kabarıyor ama hemen bastırıyorum. Söndürüyorum. Çünkü sadece iyi davranıyor. "Doğru. Her neyse, belirli bir tipim olduğunu sanmıyorum. Tam olarak belirleyemiyorum."

Tabağını almadan önce bir süre sessiz kalıyor ve sessizce yemeğimizi yiyoruz. Hazel'in uzandığını, küçük elinin hâlâ bir oyuncığa tutunduğunu ama uykuyla savaşıırken gözlerinin yavaşça kapandığını görünce gülümsüyorum.

"Biliyor musun, eğer istediğin zaman biriyle çıkmak istersen, ona göz kulak olabilirim." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Belki de Henry'nin benim olmadığını kendime hatırlatmak için. Belki de adam bu gece yemek yemedi ya da duş almadı çünkü Hazel onun bir numaralı önceliği ve bence kendisi için bir şeyi hak ediyor.

Artık boş olan tabağını lavaboya koymak için ayağa kalktığında bu durumdan ürktüğü belli oluyor. Ben de aynısını yaparak onu takip ediyorum.

"Henry."

Dönüp bana bakıyor, gözleri çözemediğim bir şeyle dolu. "Ben kimseyle çıkmam."

"Ama yapabilirsin," diyorum usulca. "Eğer istersen. Sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Neye ihtiyacın olursa."

"Ona ihtiyacım var." Gözleri önce Hazel'a sonra bana kayıyor, bedenlerimiz birbirine o kadar yakın ki nefes alış verişimi yavaş ve sabit bir hızda tutmak için mücadele ediyorum. "Ve arkadaşıma."

Dudaklarım küçük ama yarı acılı bir gülümsemeyle titriyor. "Eğer ihtiyacın olursa arkadaşın senin için burada..." Sesim gerçekten kesiliyor çünkü onun biriyle çıkacağı düşüncesi

fiziksel olarak acıtıyor. Bu gece biriyle çıkmaya çalışmama rağmen aklım burada, o ve Hazel'deydi.

"Eğer biriyle çıkmak istiyorsan. Bir hayatın olmasını hak ediyorsun, Henry."

"O benim hayatım," diyor kararlılıkla. Ama bu hiçbir zaman söz konusu olmadı.

"Özür dilerim," diyorum sessizce ve sonra büyük eli yanağımı hafifçe okşadığında nefesim kesiliyor, dokunuşu neredeyse beni yakıyor. *Kıvılcımlardan bahsediyorum.*

Tabii ki, heteroseksüel en iyi arkadaşımla olurdu.

Bana çok tatlı bir gülümseme veriyor ve sonra elini bırakıyor. "Teşekkür ederim." Kanepeye doğru yürüyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Peki ya Felix?"

"Öyle mi?" Sonunda başardım.

"Bu gece buraya gelmene sevindim. Ve her gece."

"Ben de."

Bunu kolayca söylüyorum çünkü gerçek bu.

Olmak istediğim yer burası.

Ve bu gerçekten iyi değil.

ON İKİNCİ BÖLÜM

henry

Yeni bir üyelik oluşturmaya yardım ettiğim kadına "Evet, gayet açıklayıcı" diyorum ama onun sadece egzersiz yapmakla ilgilendiğini sanmıyorum.

Çok güzel, akıllı ve belki biraz da komik biri gibi görünse de, onunla bundan daha fazla ilgilenmiyorum. "Evet, evdekinden çok daha süslü ama sanırım bir yolunu bulabilirim."

Yine de konuştuğumuz koşu bandına doğru ilerlemiyor ve avuçlarım bir sonraki adımda olacaklardan dolayı terlemeye başlıyor. Felix'in flört konusunu açması tekrar aklıma geliyor. O zamandan beri neredeyse her gün.

Biriyle çıkmak istediğim için değil.

Hayır. Ama istemediğim için kendimi ucube gibi hissediyorum. Çünkü o birileriyle çıkıyor ve sosyal biri, ben ise sadece üzgün, yalnız bir babayım. Ama ben üzgün değilim. Ben iyiyim. Mutluyum. Akşamımı Hazel ve Felix'le geçirmeyi seviyorum.

Ve sorun da burada yatıyor.

Konuşmaya başlıyor ve ben daha iyi bir bahane bulamadan Felix ağlayan Hazel'la yanıma geliyor. "Hey, özür dilerim. Sanırım babasını istiyor."

Hazel'i kollarıma alıp hafifçe zıplattığımda içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. "Hey, tatlı kız. Neyin var?"

Kadın konuşana kadar onu unutmuştum, sesi şaşırmış gibiydi. "Kahretsin, bebeğin mi var?"

Sesi dehşete düşmüş gibi geliyor ve Felix sinirli görünüyor. "Yardıma ihtiyacın var mı? Seve seve yardım edebilirim." "Oh . . ." Önce ona sonra bana bakıyor. "Sanırım ben hallederim."

"Harika. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyorum ve dikkatimin dağılmasına şükrederek uzaklaşmak için dönüyorum.

Ama sesi beni durdurdu. "Henry?"

Kibar olmaya çalışarak ona bakıyorum. "Evet?"

Felix'i yanımda hissediyorum ve gözleriyle beni değerlendirirken gülümsüyorum. "Evli misin?" Başımı sallıyorum. "Hayır." Ama ona daha fazla ayrıntı vermiyorum.

O yaklaşırken Felix'in yanımda sertleştiğini hissediyorum. "Annesiyle birlikte misin?" Umutlu görünüyor ve bu durum hiç hoşuma gitmiyor.

"Hayır." Maggie'yi hatırlatan şey her zaman yaptığını yapıyor ve anında midem bulanıyor. Kaçmak istiyorum.

"Eğer bir şeye ihtiyacın yoksa Henry'nin yardımına ihtiyacım var ve kızının da muhtemelen yemeğe ihtiyacı var." Felix'in sesi neredeyse savunmacı geliyor ama yine de ona minnettarım.

"Oh, um ..." Tekrar Hazel'a ve sonra bana bakıyor. "Muhtemelen en iyisi bu. Ben bebek yapmam."
Bu da ne demek oluyor?

Hiçbir şey söylemiyorum ve neyse ki Felix beni sakinleşmiş ama yine de tam olarak tatmin olmamış Hazel ile birlikte resepsiyona yönlendirmeden önce ona sert ama yine de kibar bir gülümseme veriyor.

"Bu da neydi böyle?" Bir sandalyeye oturup bir biberon ve mama alırken soruyorum.

Felix onu benden alıyor ve bir şişe hazırlıyor, bir yandan da cevap veriyor: "Seni becermek isteyen bir kadın, ama sanırım bebeğin geldiğini göremedi."

"Kemik mi?" Şişeyi çalkalayıp karıştırırken ona bakıp sırtımdan kendimi alamıyorum. "Bunu gerçekten söyledin mi?"

Önce Hazel'a sonra bana baktı. "Şimdi f-u-c-k diyemem, değil mi?"

Teklif ettiği şişeyi alıp Hazel'e verirken kıkırdıyorum. Hemen öğle yemeğiyle ziyafet çekmeye başlıyor ve bizim maskaralıklarımızı unutup kollarımın arasına kıvrılıyor, sadece şişesine odaklanıyor. "Henüz ikisinin de ne anlama geldiğini bilmiyor."

Benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu ve bana sert bir bakış attı. "Evet, ama kızımın o kadının sana ne yapmak istediğini bilmesine gerek yok."

Hazel'den her "*kızım*" diye bahsettiğinde içimde sıcak bir şeyler oluyor. Bu konuda bir şey doğru hissettiriyor.

"Peki birlikte olmadığımızı nereden biliyor?" Bu düşünceye gerçekten kırılmış görünüyor. "Yani, bebeği sana ben getirdim. Bildiği kadarıyla kocan olabilirdim. Bu ne cüret."

Şaşkın gözleri benimkilerle buluşuyor ve geri adım atmaya başlıyor ama ben sadece başımı sallıyorum. "Yani *cehennem*

iyi mi? Teknik olarak bu da bir küfür." "Küfür bile sayılmaz."

Gülüyorum. Onun yanında bunu daha çok yapıyor gibiyim. "Haklısın. Ona birlikte olduğumuzu söylemeliydim. Ama görünüşe göre bebeklerden korkuyor, o yüzden onu uzaklaştırmama gerek yoktu."

Parmağını Hazel'ın yanağında gezdirerek, "O aptal," diyor ve lanet olsun, kalbim yine çarpıyor. O tanıdık beyaz-sıcak his içimde dolaşıyor çünkü ona bakış şekli - sanki gezegendeki en değerli şeymiş gibi - bana bir şeyler yapıyor. "Ve özür dilerim. Yani, tabii ki birlikte değiliz. Bu aptalcaydı. I . . ."

Daha önceki ifadesine odaklandığını duyduğumda düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Hayır, haklısın. Sadece varsaydı. Bu delilik."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve bundan nefret ediyorum. İçimden ona bir sürü soru sormak geliyor. Neden bu kadar üzgün görüldüğü gibi. Alt dudağı üst dudağından biraz daha fazla dışarı çıkıyor ve ben o lanet dudağı kemirmek istiyorum. Tadına bakmak.

Onu öperim ve mecbur kalana kadar hava almaya çıkmam.

Bu düşünceler son zamanlarda giderek kontrolden çıkıyor, ama ağzımdan tek kelime çıkamadan, daha önce gördüğüm ama salona geldiğim ilk geceden beri konuşmadığım, gülümseyen, yakışıklı bir adam bizi karşılıyor.

O gece çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. "Felix." Önce Hazel'a, sonra bana baktı. "Hazel. Henry. Merhaba." "Andrew?" Adını bildiğim için soruyorum ama onunla hiç konuşmadım ya da doğru dürüst görüşmedim.

tanıtıldı.

"Evet, merhaba. Nasılsın?" Ben'in Hazel ve benim burada yaşamamız ve onun için çalışmam konusunda onu bilgilendirdiğinden şüpheleniyorum.

"Biz iyiyiz. Buradaki herkes gerçekten çok iyi davrandı."

"Bu harika." Andrew gülümsüyor ve bu çok tuhaf, sanki gerçekten önemsiyor. Sanki hepsi gerçekten umursuyormuş gibi. Bir kez daha, bana ne kadar tuhaf gelse de, böyle bir yere nasıl geldiğimden emin değilim. "Peki ya sen?" Şimdi Felix'e bakıyor.

"Güzel. Yine de biraz endişelendiğim bir çocuk var. Ona bir Umut Kıvılcımı broşürü verdim ve geleceğini umuyorum."

Andrew'un ifadesi endişeli bir hal alıyor ve başını sallıyor. "Kaç yaşında?"

"On beş. Sert bir çocuktur, ama sanırım gelip konuşmak ona iyi gelecektir."

"Evet, eğer henüz vermediysen ona numaramı ver. Grup ilk başta biraz göz korkutucu olabilir."

"Verdim bile," diyor Felix ve Andrew hâlâ endişeli görünüyor.

Dünyanın tüm acısını omuzlarında taşıyan başka bir insan olması gerektiğini anlıyorum. Boş zamanlarını bir destek grubu yöneterek geçiren bir terapist. Felix'in gönüllü çalışırken tanıştığını varsaydığım çocukları kontrol ediyor.

Ofiste olan Ben'le konuşmaya gidiyor ve ben de Felix'e dönüyorum. "Siz tanıştığınız herkesi evlat mı ediniyorsunuz?"

Bunun üzerine parlak bir şekilde gülümsüyor. "Sadece bize izin verenler." "Sen iyi bir adamsın, Felix," diyorum aptalca çünkü öyle.

Bana anlamadığım bir bakış atıyor ve ben yine ona her şeyi sormak istiyorum. Ama yine müşteriler ve iş yüzünden sözümüz kesiliyor.

Muhtemelen en iyisi bu çünkü bu düşünceleri daha ne kadar kilit altında tutabileceğimden emin değilim ve her şeyi mahvetmeden önce alabildiğim kadar zaman istiyorum.

Çünkü herkes eninde sonunda gider.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Felix

Yapma bunu.

Yapma. Yapma.

Yapma. Yapma.

Yapma.

"Bana Maggie'den bahset. Ne oldu?"

Lanet olsun. Bazen gerçekten aptal oluyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Henry sorumdan o kadar da ürkmüş görünmüyor. Yatağında yan yatmış, yüzü bana dönük, Hazel bedenlerimizin arasındaydı. İş yerinde uzun bir gün geçirdikten sonra onu yüzmeye gitmeye ikna ettim.

Onların duşunu kullandım ve alt kattan aşırđığım bir şort ve tişörtü giydim, sonra Henry duş alırken Hazel'a yatakta bir şişe verdim. Sanırım söylediğimden daha yorgundum çünkü Hazel yattığında ben de uzandım ve büyük bir şok yaşadım, Henry de çıktığında aynı şeyi onun diğer tarafına yaptı.

Bu samimi bir his ama o kadar doğru ki ağlayabilirim.

Birkaç dakika önce bayıldı ve kalkmak yerine burada kaldık. Sonra da aptal ağzımı açmak zorunda kaldım.

Çünkü ona soracak çok sorum var. Saymakla bitmez. Son bir aydır hafif bir takıntı haline gelen bu adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

"Onun ölümü ..." Başlıyorum, sesim kısık.

Hazel'dan bana bakarken şaşırmış görünüyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır. O değil ..." Boğazını temizliyor, sonra derin bir nefes alıyor. Ayağa kalkıyor ve küçük kızını kollarının arasına alıyor. Kaçınılmaz olarak bana gitmemi söylediğinde dinlemeye hazır bir şekilde oturuyorum.

Onu bir hafta önce aldığı beşiğe yatırdı. Yeterince süslü olmadığından endişeleniyordu ama ona bunun saçma olduğunu söyledim. Hazel'ın umurunda değil ve onu yıllarca kullanmayacak. Daha süslü bir tane almak delilik gibi geldi.

Yatağa tekrar oturup bir bacağına dizinden bükerek rahatça oturduğunda beni tekrar şoke ediyor. "O ölmedi."

"Değil mi?" Karanlık yüz ifadesine bakıyorum. "Gittiğini söylemiştin..." Parçaları birleştirmeye çalışıyorum. "Ve sonra travma destek grubunda ortaya çıktın. Düşündüm ki ..."

Başını sallıyor, omuzları çöküyor. "Ben daha çok destek için oradaydım. Destek için değil.

En azından Maggie öldüğü için değil, bir parçasını kaybetmekten kaynaklanan travma." "Özür dilerim. Onun ... olduğunu sanmıştım." Kelimeyi söyleyemiyorum bile.

"Maggie bir bağımlı. Temizlenmeye çalıştı ve ben de ona yardım etmek için çok uğraştım. Ama hiç işe yaramadı.

Her seferinde aylarca uzaklaşırdı ve ben de yoluma devam etmeye çalışırdım." "Çıkmak mı?" Sessizce sordum.

"Hayır," diye mırıldanıyor ve sonra yine yan yatıyor, daha önce olduğu gibi bana bakıyor. Ben de ipucunu değerlendirip onunla birlikte uzanıyorum, bedenlerimiz arasında hâlâ Hazel büyüklüğünde bir boşluk var. "O acıyı tekrar yaşamak istemedim. İlişki. Rastgele insanlar."

Takıldığı kişilerden *kadın* olarak *değil de* insan olarak bahsetmesini özlemiyorum ama tek kelime etmiyor.

"Ama geri geldi. Hayatıma giriyor ve onu geri almam için yalvarıyordu, ben de ilk iki seferinde bunu yaptım. Ama ondan sonra, bu çok fazlaydı. Gitmesi çok acı vericiydi, ben de ona hayır dedim. Arkadaş olduğumuzu söyleyerek bir süre daha etrafta dolaştı. Ben de onu uzak tuttum."

Henry'nin bunları yaşadığını düşündükçe kalbim parçalanıyor. Ve Maggie'nin de, çünkü eminim o da denedi. Henry'yi istediğine eminim ama ilaçlar çok fazlaydı.

"Ama sonra ..." Hayatını anlatırken çok kırılmış görünüyor. "Aylarca ayık kaldı. Sanırım en uzun süre ayık kalmıştı. Alkol yoktu. Uyuşturucu yok. Deniyordu. Toplantılara gidiyordu. İşe gitti. Kiranın yarısını ödedi ve bir gece sadece ..." Bir an durdu ve sonra boğazını temizledi. "Beni ne kadar çok sevdiğini söyledi. Beni ne kadar özlediğini. Tekrar denemek istediğini söyledi."

Derin düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını çiğnediğini fark ediyorum ve keşke onu rahatlatabilecek bir şeyler sunabilseydim diyorum.

"Sadece bir geceydi. Bir gece kendimi bıraktım ve sabah uyandığımda onun gitmiş olmasının nasıl bir şey olacağı konusunda endişelenmedim. Ya da tekrar kullanmayı. Sadece kendimi bıraktım. Sadece bir gece. Bir gece."

Ona dokunma dürtüsüne karşı koyamıyorum, elini elime alıyorum ve o geri çekilmiyor. Onun yerine parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

"Ertesi gün gitmedi. Ya da ondan sonraki gün. Birkaç gün sonra beni öpmeye çalıştı ama ona bunu yapamayacağımı söyledim. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyledim. Ondan sonra gideceğinden emindim ama gitmedi. Kaldı. Toplantılara gitmeye devam etti." Elimi biraz daha sıkıp gözlerini kapatırken kalbim parçalanıyor, acısı yüzünden okunuyor. "Sonra bana hamile olduğunu söyledi."

Gözlerim içgüdüsel olarak Hazel'ın beşiğinde uyuduğu yere gidiyor ve sonra gözleri hala kapalı olan Henry'ye geri dönüyor.

"İlk başta, belki de bilerek hamile kalmıştır diye düşündüm." Gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu, utanç doluydu. "Hamile olup olmaması umurumda bile değildi. Heyecanlanmıştım. Ama sonra ne kadar korktuğunu gördüm. Bir bebek istemediğini gördüm."

Şaşkın bir nefes alıyorum çünkü Hazel'ı istemeyen birini hayal edemiyorum.

"Bebeğimizin sonunun bizim gibi olacağından korkuyordu. Bunun olmayacağına dair ona güvence verdim." Başını eğdi ve gözlerini göğsüme dikti. "Bebeği doğurması için onu ikna ettim. Kürtaj yaptırmak istiyordu. Çok korkmuştu. Ona bunu birlikte yapabileceğimizi söyledim. Birlikte olacağımızı söyledim ve bunda ciddiydim. Ama bilmeliydim."

"Yine de yalan söylemedin." Teklif etmeye çalışıyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor, genç yaşına göre çok yorgun. Çok yıpranmış ve kırılmış. "Ondan bunu istedin."

Başıyla hızlıca onaylıyor ama ikna olmuş görünmüyor. "Bunu istemediğini biliyordum. Ama hamileyken çok iyiydi. Doğru beslendi. İşe gitti. Doktor randevularına gitti. İçki ya da uyuşturucu kullanmazdı. İnanılmazdı ve ben de kendimi kandırdım."

Tamam."

"Ne oldu?" Yavaşça soruyorum, eli hâlâ benimkinde.

"Hazel'ı doğurdu." Dudaklarına güzel bir gülümseme yayıldı. "Tanrım, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Kocaman gözleri bana baktı ve hayatımda ilk kez her şeyin yolunda olduğunu hissettim."

Onu cesaretlendirmek için başımı sallıyorum çünkü bunu yüzünde görebiliyorum.

"Sanki bana ait olduğunu biliyordu. Ben de ona aittim. Ona sarıldığımda ağlamadı. Sadece bana baktı." Sertçe yutkunuyor ve sonra ifadesi çok daha üzücü bir şeye dönüşüyor. "Ama Maggie'de aynı şey olmadı. Kendime vücudunun çılgınca bir değişim geçirdiğini söyledim. Yorgun ve acı içinde olduğunu. Ama Hazel'a bakmadı. Ona sarılmadı."

Karşımdaki tatlı adam ve güzel bebek için ağlamak istiyorum. Ama aynı zamanda Maggie için de. "Doğum sonrası depresyonu mu?"

Yavaşça başını sallıyor. "Doktorlar öyle düşündü. Ona bir danışman ayarladılar ve bunun biraz zaman alabileceğini söylediler. Yardım aldığı sürece ne kadar süreceği umurunda değildi. Dedikleri gibi, ilaçların ve danışmanlığın yardımıyla geçeceğini düşündüm. Ama sonra, bir ay sonra ..."

Elini sıkıyorum ve sesindeki acıyı duyuyorum, zihnimde ona durabileceğini söylüyorum ama aslında kelimeleri çıkaramıyorum.

"Hâlâ kötüydü. Hazel'la hiçbir şey yapmak istemiyordu ve her ne kadar saklamaya çalışsa da içten içe yine kullandığını biliyordum. Kendini toparlamaya çalışıyordu ama bu çok zordu."

"Henry," diye nefes veriyorum ve boştaki elimin parmaklarını yanağına sürüyorum. "Sorun yok.

"Öyle değil." Başını iki yana sallıyor. "Hâlâ çalışmak zorundaydım ama Hazel'ı Maggie almayı reddettiğinde ve kullandığını bildiğimde onu onunla bırakamazdım. Bu yüzden apartmanımızda yaşayan yaşlı ve tatlı bir kadın vardı. Hazel'a benim için o baktı." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, ben de onu fırçaladım. "Onu orada bırakmaktan nefret ediyordum. Çünkü . . . Tanrım, kimseye güvenmiyorum. Ama çalışmam gerekiyordu ve zaten çok şey kaçırmıştım. Hiç paramız yoktu."

Yine ona durmasını söylemek istiyorum ama ben ona bir çıkış yolu gösteremeden devam ediyorum.

"Hazel'i Judy'den aldıktan sonra eve geldim ve kapıda kırmızı bir tabela vardı. Tahliye bildirimi." Derin bir nefes alıyor. "Maggie'nin son iki ayın kirasını ödemiş olması gerekiyordu. Bana ödeyeceğini söylemişti ama meğer hepsi onun yerine koluna gidiyormuş. Ben daha iyi biliyordum." Sesi sert ve hayal kırıklığı dolu. "Ona para konusunda güvenilmemesi gerektiğini biliyordum ama yorgundum ve yapacak çok işim vardı, o da halledeceğini söyledi. Ev sahibiyle konuşmaya çalıştım ama o bunu aşmıştı. Artık evinde keşlerin yaşamasını istemediğini söyledi."

"Çok üzgünüm," diyorum ama Maggie'nin o sırada nerede olduğunu da merak ediyorum.

Söylenmemiş soruma cevap veriyor. "Eşyalarımızı almama izin verdi, yanımda taşıyabildiğim kadarını. Maggie'nin buralarda olmasını umuyordum ama onun yerine notunu buldum. O gece mama ve bebek bezi alacağım parayla elimizdeki az miktardaki parayı boşaltmıştı. Geri gelmeyeceğini söylemişti."

"O gitti."

Başını sallıyor, "O gitti. Sahip olduğumuz her şeyle birlikte. Gerçek bir veda olmadan. Ve bir dairemiz yoktu.

Hiçbir şey."

"Çok üzgünüm Henry." Daha fazla dayanamadığım için kollarımı ona dolayarak yaklaşıyorum. Hissettiği acıyı yemin ederim vücudumun her zerresinde hissediyorum ve hepsini alıp götürmek istiyorum.

"Onu istemedi." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "O beni istemedi."

O zaman inanılmaz derecede aptalca bir şey yapıyorum, içten içe yapmamam gerektiğini bildiğim bir şey, ama kendime sadece kısa bir an veriyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, cehennem gibi hissettiği şeyden bir çeşit erteleme sağlamayı umuyorum.

Dudakları hafifçe dudaklarıma değiyor, ama o kadar. Kısa, iffetli bir öpücük tüm varlığımı ateşe veriyor ve bu küçük temastan kıvılcımlar uçuşuyor.

Hareket etmeliyim. Yataktan kalkıp onunla arkadaş olmalıyım çünkü şu anda ihtiyacı olan şey bu.

Ama bunun yerine, onu kollarıma aldım ve her şeyimle ona sarıldım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

henry

Dün gece Felix'in kollarında ne kadar yattığımı bilmiyorum, Maggie'yle olan her şeyi hatırlıyordum. İstemediğini bildiğim halde onu bunu yapabileceğimize ikna ettiğim için hala çok fazla suçluluk hissediyorum.

Beni istemiş olabilir ama ben asla yeterli değildim. Bir bebeğin yeterli olacağını düşünmüştüm ama Hazel doğar doğmaz ne kadar yanıldığımı anladım. Yine de önemli değildi, çünkü Hazel benimdi. Doğduğu andan itibaren benimdi ve Maggie'yle ilişkiyi yürütmeye çalıştığım için asla pişman olamam.

Yine de onu daha da kırmışım gibi hissediyorum. Yemin ederim denedi. İstemek istedi ama yapamadı.

Şimdi nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İyi olup olmadığını da. Kendime ondan nefret ettiğimi söylüyorum ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Onun iyi olmasını istiyorum. Ama ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Ben hiç etmedim.

"Dairenden ayrılmak zorunda kaldıktan sonra ne yaptın?"

Yüzümü onun sıcak ve davetkâr geniş göğsüne yaslıyorum ve onu içime çekerek cevap veriyorum: "Sadece ben olsaydım sokakta yatar ve biraz para biriktirirdim. Ama Hazel'la bunu yapamazdım. Bu yüzden bir sığınma evine gittik. Birkaç tanesinin ilkine."

Elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. Gözlerimi kapatıp böyle kalmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama aklımın bir köşesinde bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Düştüğümü hissedebiliyorum ve bunun aptalca olduğunu biliyorum.

Kalbim bir aptal.

Başka birini daha kaybetme riskini göze alamam. Bunu biliyorum ama yine de geri çekilmiyorum. "Bu çok zor olmalı."

"Sadece Hazel'ın iyi olmasını istedim. Maggie'nin iyi olmadığını biliyordum. Olmadığını biliyorum. Tek bildiğim, onun öldüğü."

Büyük kolları beni daha sıkı sarıyor ve ben de ona izin veriyorum. "Onu aramaya çalıştın mı?"

"Hayır. Maggie'yi sen bulmazsın. O seni bulur. Ve tahliye edildiğimizden beri, nasıl bulacağından emin değilim. İsteyeceğini de sanmıyorum." Başımı kaldırıp onun yoğun gözlerine bakabilmek için yeterince geri çekiliyorum. "Bunu onun gözlerinde gördüm, Felix."

"Neyi gördün?" diye soruyor sessizce ve ben gözlerine ve pelüş dudaklarına takılıp kalıyorum. Bir an için konuşmayı unutup ona doğru eğilmek ve tadına bakmak istiyorum ama bu ona haksızlık olur. Felix iyi biri.

Tanrım, pisliğimin ona dokunmasını istemiyorum.
"Boşluk."

Gözleri büyüdü. "Uyuşturucu yüzünden."

Başımı salladım. "Hayır. Hazel'ı gördüğünde orada hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Hayatı boyunca cehennemi yaşadı. Belki bir aile olursak kendini tamamlanmış hisseder diye düşünmüştüm ama bu ona bir şekilde tam tersini yaptı." Midem bulanıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum ama nasıl biri olduğumu bilmesini istiyorum. "Bunu ona ben yaptım. Ona bunu ben yaptırdım."

"Hayır."

Tartışmaya başlıyorum ama gözleri beni trans halinde tutuyor ve sesi kararlı. "Hayır. İstemek istedi. O seni istedi."

"Yeterli değil," diyorum, acı içimi parçalıyor çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Ne ona ne de aileme asla yetemedim. Hiç kimse için yeterli değildim.

"Bazı insanlar yapamaz, Henry." Gözlerinin içine bakıyorum ve onun bile fark ettiğini düşündüğümünden çok daha fazlasını görüyorum. Süper zeki bir sanatçı gibi herhangi biri için yeterince iyi olmadığını düşünmesi beni aşıyor. Felix'e sahip olan herkes şanslı olurdu.

"Bunu yapabilecek biriyle hiç tanışmadım."

Başını sallıyor ve bu hareket alnının benimkine sürtünmesine neden oluyor. Burunlarımız sürtünüyor ve Tanrım, sadece kötünden başka bir şey hissetmek istiyorum. Ama bunu en son yaptığımda Maggie'nin tüm dünyasını mahvetmişim. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye o kadar sessiz soruyor ki neredeyse kaçırıyorum.

"Evet."

"İnsanlarla takıldığını söylemiştin." Bu bir soru değil, açıkça değil. Ama bana ne sorduğunu biliyorum. Ve ona yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum.

"Ara sıra. Acının dinmesini istediğimde. Ama bir şekilde onu aldatıyormuşum gibi hissediyordum. Birlikte olmadığımız zamanlarda bile."

"Ama siz *insanlar* dediniz," diye temkinli bir şekilde sözünü kesti.

"Evet," diyorum, burunlarımız birbirine değişiyor ve nefesini dudaklarımın üzerinde hissedebiliyorum. "Yani, sen ..."

"Biseksüel," diye cevap veriyorum ki sormasına gerek kalmasın. "Evet. Erkeklerle ve kadınlara ilgi duydum ama hepsi Maggie tarafından zehirlendi, lekелendi. Çünkü o hep aklımın bir köşesindeydi." Ona karşı dürüst olmalıyım. Ne kadar kırıldığımı, Maggie'nin çocukluğumuzdan beri bana sahip olduğunu bilmesi gerekiyor.

Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve daha önce yaptığında hissettiğim elektriklenmenin aynısını hissediyorum. Hafifçe nefes alıyorum ama geri çekildiğinde onu takip ediyorum.

Maggie aklımın hiçbir yerinde yok çünkü tek hissettiğim Felix. Dolgun dudakları dudaklarıma değişiyor, parmaklarım yumuşak saçlarında kıvrılıyor. Onu sertçe öpüyorum ama yine de yetmiyor. Öne doğru ilerliyor, beni öperken eli ensemdе. Dili ağzımın kenarında gezindiğinde ona doğru açılıyorum.

Dillerimiz birbirine dolanırken iniltilerimiz birbirine karışıyor, onunki benimkinin üzerinde geziniyor, keşfediyor. Vücutlarımız artık birbiriyle aynı hızda ve sertleşmiş şaftı kendi uyarılmışlığımın kanıtlarına sürtünürken onun ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyorum. Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi.

Kızımın keskin çılgılığı bizi ayırmasaydı, öpücüğün nereye varacağından emin değilim ama ikimiz de ayağa fırlıyoruz. Yatağın kenarına oturmuş, ben Hazel'in beşiğine doğru yürürken beni şiddetle izliyor.

Libidomu sakinleştirmeye çalışıyorum ve derin bir nefes alarak burada olduğumu ona bildiriyorum. Bedenim kontrolünü yeniden kazanıyor ve sesimi yumuşatarak boğazımı temizliyorum. "Ben buradayım, tatlım. Her şey yolunda."

Beşiğe uzanıp onu kucağıma alıyorum, Felix'e bakarken onu yatıştırıyorum. Gittiğini görmekten, bununla başa çıkamayıp aklının başına gelmesinden korkuyorum.

Ama o sadece bizi izliyor, parmağı şişmiş alt dudaklarının üzerinde geziniyor, öptüğüm yeri

O kadar sert ve tutkuluydu ki nefes alamıyordum.

Bana tatlı bir gülümseme gönderiyor ve ayağa kalkıyor, yaklaştıkça kalp atışlarım korkuyla hızlanıyor. İşte bu kadar.

Bana öpücüğün iyi olduğunu ama yeterince iyi olmadığını söylediği yer. Genç olduğunu ve sadece bir çocuğun çılgınlıklarıyla bölünmeyen kolay ilişkiler istediğini.

Ama o bunların hiçbirini söylemiyor.

Bir elini Hazel'in saçlarında gezdiriyor ve kızıma neredeyse kalbimi parçalayacak kadar tatlı, şefkatli bir bakışla bakıyor. "Sana bir şişe daha getireyim, tatlı kızım."

Eğilip dudaklarıma hızlı ama tatlı bir öpücük konduruyor, ona bir şişe hazırlamak için mutfağa giderken beni gülümsemeyle baş başa bırakıyor ve ben de kollarımda artık sakinleşmiş olan Hazel'e bakıyorum.

Onunla birlikte yatağın kenarına oturuyorum ve umut etmemeye, buna kanmamaya çalışıyorum. Çünkü Felix her ne kadar harika olsa da, kızımı ve beni her ne kadar önemsiyor gibi görünse de, çok yakında bu kadarı da fazla gelecek.

Bunu alamam.

Bunu içten içe biliyorum ve kendime bunu hatırlatmaya devam etmem gerekiyor.

Çünkü yalnız olmaktan daha kötü olan tek şey, bir gün yalnız olmama umududur.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Felix

Bir şeyler değişti. Tam olarak ne olduğundan emin değilim. Demek istediğim, öpüştük ve bu hayatımın en iyi öpüşmesiydi, ama bundan daha fazlası var. Bana içini açtı, Maggie hakkında her şeyi anlattı.

Mesele şu ki, herhangi bir travma yaşamadığında ısrar ediyor. Ama yaşadığı her şey travmatik bir deneyim olduğunu haykırıyor.

Andrew'a bunu sormak istiyorum ama Henry'nin güvenine asla böyle ihanet etmem. Dün geceki öpücük hakkında konuşmadık. Ya da Hazel'ı tekrar yerleştirdikten sonra onun evinde uyuyakaldığım gerçeğini. Yine de aramızda uyudu ve ondan sonra Maggie ya da başka bir şey hakkında konuşmadık.

Bu sabah ondan önce uyandım ama veda etmeden gitmem mümkün değildi, bu yüzden onu nazikçe uyandırdığımdan ve işe gitmeden önce kedimi beslemem gerektiğini söylediğinden emin oldum. Ayrılmadan önce onu öpmeyi çok istedim ama Hazel'ın yanağına hızlı bir öpücük kondurup evime gitmeye karar verdim.

Geceyi dışarıda geçirdiğim için, muhtemelen ona yeterince yiyecek bırakmadığım için kızgın olduğu belli olan pislik kedimi besledim ve sonra işe gittim. Bu sabah Henry ve Hazel'in merdivenlerden indiğini gördüğümde hissettiklerim delilik sınırındaydı.

Çünkü beni bu şekilde çekici bulması gerçekten önemli değil. Önemli olan, cehennemi yaşamış olması ve aşık olduğu tek kişi tarafından terk edilmiş olması.

"Sınıfım yine dolu." Colby'yi dinlemek için düşüncelerimi Henry'den ve dün geceki öpücükten uzaklaştırıyorum.

"Bir tane daha eklemeniz gerekebilir."

Gülümsüyor, kulaktan kulağa sırtıyor çünkü Ben'in yanı sıra bu fitness dersleri onun tutkusu. "Evet, zorunda kalabilirim. En azından online dersler daha fazla kişiye izin veriyor ama başkalarını geri çevirmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Evet. Eğer gelip dersinizi sorarlarsa onlara internete girmelerini söylerim."

Başını sallıyor, gözleri spor aletlerini temizleyen Henry'ye gidiyor, Hazel ise onun ağırlığını desteklemek için taktığı koşum takımında üşüyor. "Bu bebek çok tatlı."

Sırtıyorum çünkü evet, öyle. Babası da hiç fena görünmüyor. "Evet, çok tatlı."

"Epey yakınlaştınız, değil mi?" diye soruyor ve aslında burnunu sokmuyor. Colby'nin sadece önemsedığını biliyorum.

"Evet."

Colby'nin kıkırdadığını duyuyorum ve gözlerimin Henry'ye dikilmiş olduğunu fark ediyorum. "O da farklı görünüyor, biliyorsun. Daha fazla açılıyor. Ben ve hatta Roman'la sohbet etmek için daha fazla zaman harcıyor. Roman'la konuşmanın zor olduğunu herkes bilir."

Buna gülüyorum çünkü Colby kayınbiraderine zorluk çıkarmayı seviyor olabilir ama son derece yakınlar. "Evet. Sanırım sonunda burada kendini rahat hissetmeye başladı."

Gerçi birkaç kez kira ödemeye başlamak istediğini söyledi. Ben'in onu daha fazla oyalayabileceğini sanmıyorum. "Toplantılara gelmeyi düşündü mü?"

Sorusunun cevabını zaten biliyor gibi görünen Colby'ye bakıyorum ve başımı hızlıca sallıyorum. "Hiç sanmıyorum. Herhangi bir travma geçirdiğini düşünmüyor."

"O cümleyi biliyorum," diyor Ethan masanın arkasına geçip içeri girerken.

"Selam," diye selamlıyorum onu ve yüzündeki kocaman gülümsemeyi gördüğümde ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çok uzun zaman önce değildi, toplantılara gitmeye direniyordu çünkü hayatını alması gereken bir araba kazasında yaşadığı travmanın geçerli olduğunu düşünmüyordu. Neredeyse fiziksel olarak zarar görmeden kurtulduğu için travma geçirmiş olamayacağını düşünüyordu.

Ancak toplantılara gitmeye başladıktan sonra onda büyük bir değişiklik oldu. En iyi arkadaşıyla harika bir ilişkisi var ve bir araç gördüğünde panik atak geçirmiyor.

Colby sırtarak, "Evet, öyle," diyor ve sonra omuz silkiyor, "Sanırım ben de o kategoriye giriyorum."

Burada çalışarak ve travma destek grubunda bulunarak öğrendiğim şeyler bana travmanın her türlü şekilde olabileceğini öğretti. Ve evet, Henry'nin fark ettiğinden çok daha fazla travmatize olduğundan endişeleniyorum.

Yıllardır otomatik pilottaydı, diğer herkesle ilgileniyor ve kendini ikinci plana atıyordu.

Colby'nin eli uzanıyor ve omzumu hızlıca sıkıyor. "Hazır olduğunda kendine gelecektir. Hepimiz hazırız."

Sertçe yutkunuyorum, teselliye kabul etmeye çalışıyorum. "Umarım öyledir."

Ethan ve Colby işlerine devam ediyor ve Henry biraz sonra bana katılıyor, o birkaç işi hallederken Hazel'ı tutmama izin veriyor. Gün boyunca konuşmamızı ve öpüşmemizi düşünmeden edemiyorum.

Artık neler yaşadığını bildiğim için ona toplantılar hakkında soru sormak istiyorum ama onu zorlamak istemediğim için sormuyorum.

Çünkü tamam, benden uzaklaşmasından biraz korkuyorum.

Ve bu, zaten biliyorum ki, benim için katlanılamayacak kadar fazla olurdu.

ON ALTINCI BÖLÜM

henry

İşten sonra Felix evime geliyor ve her iş günü olduğu gibi Hazel'ı izliyor. Duşumu aceleyle alırken, vücudumun yüksek alarmda olduğunu itiraf etmeliyim, aletim dikkatimi çekmek için yalvarıyor ve çok uzun zamandır görmezden gelindiği için sinirleniyor.

Yeni doğmuş bir bebekle geçirdiğim huzursuz geceler, bir barınaktan diğerine koşturup durmam ve bu istikrarı kaybetmemek için burada iyi bir iş çıkarmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmam arasında kendi ihtiyaçlarım bir kenara itildi.

Ve gelmek için can atıyorum.

Ama yapmıyorum çünkü Felix şu anda Hazel'a bakıyor, onu besliyor ve temizlenmem için bana biraz zaman kazandırmak için onunla oynuyor. İsteksizce kendimi suyu kapatmaya, kurulanmaya ve giyinmeye zorluyorum.

Banyodan çıktığımda, kızıma havuç olduğunu düşündüğüm şeyi yedirdiğini ve ona komik suratlar yaptığını görünce kalbim deli gibi çarpıyor. Hazel sadece gülüyor ve havuçları ağzından çıkarıp önlüğüne itiyor, bu da Felix'i güldürüyor.

Vay anasını, ne manzara ama.

"Hayranı değil mi?"

Bana sadece sırtıyor, bir kaşık dolusu daha hazır. "Havucun faydaları hakkında konuşuyoruz. Tam olarak ikna olmuş değil ama o noktaya geliyoruz."

"Dünkü erikleri beğendi."

"Tam bir şeker hastası," diye şaka yapıyor ve ben de gülüyorum. Suyla karıştırılmış bir bardak elma suyu alıyorum ve havuç lapasını yıkaması için ona uzatıyorum.

Mutlu bir şekilde alıyor, bir kısmını kanepeye sıçratıyor ve ben inliyorum. "Bu kaneppe için plastik bir örtüye ihtiyacım var. Bizim bile değil."

Felix'in umurunda değil, hâlâ Hazel'a surat yapıyor ve ona yemek yedirmeye çalışıyor. "Ben ve Colby kaneppeyi umursamıyor. Bir bebekleri olacağını duydun mu?"

Bu benim dikkatimi çekti. "Gerçekten mi? Ne zaman?"

Havuçtan vazgeçer ve kaşığı kavanoza sokarak masanın üzerine koyar. "Yakında, diye düşünüyorlar."

Gerçekten bir eve ihtiyacı olan iki yaşında bir çocuk var."

"Ailesine ne oldu?" Merakıma yenik düşerek sormak zorunda kaldım. Çoğu insanın bebek sahibi olup da ebeveyn olmak istemeyen pek çok insan olduğu gerçeğini düşünmek istediğini sanmıyorum.

Terk edilmiş çocuklardan. Ama sistemin içinde büyüdüğüm için tek bildiğim buydu.

Gözleri Hazel'a ve sonra yavaşça bana dönüyor. "Öldüler. Bir araba kazasında. Yaşayan akrabaları yok."

"Tanrım," diye nefes alıyorum. Yani bu küçük çocuğun ailesi onu istiyordu ve yine de götürüldüler. Bu harika.

"Ben ve Colby harika ebeveynler olacaklar."

Felix'in yüzü tekrar aydınlanır ve gülümser. "Kesinlikle öyle olacak. Yeni yürümeye başlayan bir çocukla yaşamlarını sürdürmelerini izlemek için sabırsızlanıyorum."

Patronum ve kocasının bir çocuğun peşinden koştuğunu düşünerek sırtıyorum. Yine de harika olacaklarına şüphe yok. "Bu harika."

"Gerçekten öyle."

"Hazel'le çok iyi anlaşıyorlar," diyorum çünkü ben yanlarında olmadan Hazel'i izleyenlere karşı hâlâ biraz temkinli olsam da, kesinlikle yanımda oldular. Benim vardiyam sırasında burada olduklarında Hazel'la oynuyorlar. Hatta biberonunu benim için hazırlıyorlar ve ara sıra onu besliyorlar.

Genelde benimle aynı saatte çalışmıyorlar ama yanımda olmaya öncelik veriyorlar. Brooks ve Roman'ı da biraz daha yakından tanıdım. İkisi de çocuğum söz konusu olduğunda, indirimde gördüklerini söyledikleri kıyafetleri ve diğer küçük şeyleri ona getirerek büyük bir aptallık yapıyorlar.

Tanıştıkları herkesi evlat edinmeleri konusunda şaka yapmıyordum. Büyük ve mutlu bir aile gibi görünüyorlar ve buna sürekli yenilerini ekliyorlar.

Andrew'u da son zamanlarda birkaç kez gördüm. Hazel'e o kadar aşık görünmese de, Umut Kıvılcımı toplantılarından bahsederek ve onu yanımda getirebileceğimi söyleyerek onu önemsiyor gibi görünüyor.

Ona travma yaşamadığımı söylemenin başka kaç yolu var bilmiyorum. Sahip olduğum tek şey hayat. Belki biraz sert eller, ama çok çılgınca bir şey değil. Ailem berbat ebeveynlerdi ve ben de sisteme girdim ama iyiydim.

Travma yaşayan Maggie'ydi - o kadar büyük bir travma ki kollarımda ağlarken bana anlattığı hikayeleri düşünmek bile acı veriyor. Ama bu onun travması, benim değil.

Ayrıca Ethan ve sık sık takılmak ve Ethan'la vakit geçirmek için gelen erkek arkadaşı Knox ile de biraz zaman geçirdim. İkisi de Hazel'ın eşyalarını getiriyor. Herkes birbirine çok bağlı görünüyor ve bir yanıma buna çok alışmadan kaçmak istiyor.

Ama bunu onlara ya da Hazel'a yapamam. Kızım şımartılmayı hak ediyor, sadece bunu değil, seilmeyi de. Tanrı yardımcım olsun, sanırım bu da öyle bir şey. Onu seviyorlar. Ya da en azından ona gerçekten değer veriyorlar.

Ve bu dalgayı elimden geldiğince uzun süre sürdüreceğim çünkü o buna sahip olmayı hak ediyor. Benim hiç sahip olmadığım bir şeyi. Ona vermeye çalıştığım ama başaramadığım bir şey.

Bir aile.

Felix duşu kullanıyor ve iş çıkışı için yanında kıyafet getirmeye başladığından beri, bir çift eşofman ve bir tişört giyiyor, bir yandan hızlı bir akşam yemeği yerken bir yandan da akılsızca televizyon izliyoruz. Hazel'e bir biberon veriyorum ve kollarımda hızla uykuya dalıyor, günün yorgunluğunu atmış ve huzur içinde.

O uyurken kendimi ona bakarken yakalıyorum. Dünya umurumda değil.

Acaba bebekken bile böyle miydim?

"Çıktı," diyor Felix ve onun da benimle aynı şekilde ona baktığını fark ediyorum, kalbime yine o şeyi yapıyor, göğsüm sıkışıyor.

Onu yatağımın yanındaki beşiğine götürüyorum, sırt üstü yatırıyorum ve sonra elimi küçük kalbinin üzerine koyuyorum, kanepeye geri dönüp Felix'in yanına oturmadan önce bu tatlı hissin tadını çıkarıyorum.

"Ailen nasıl biri?" Soruyorum çünkü yakın olduklarını söyledi ama onlar hakkında duyduğum tek şey bu. Beni ve hikâyemi tanımak için çok zaman harcamış gibi hissediyorum - ve aramızdakinin ne olduğundan emin olmasam bile onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

Gittiğinde her şeyin daha da zorlaşacağını bilsem bile.

Kanepeye yaslanıp uzun bacaklarını uzatıyor. "Annem bir doktor, travma cerrahı."

"Vay canına," diye nefes alıyorum çünkü bu çok etkileyici.

Bilerek gülümsüyor. "Evet. O oldukça şaşırtıcı. Ve babam, o bir itfaiyeci."

"Vay anasını," diyorum ve dudaklarımdan dökülen kahkahaya engel olamıyorum. "Siz bir yardımcılar ailesisiniz."

Buna gülüyor ve ben bu kendini küçümseyen tavırdan hoşlanmıyorum. "Kardeşim acil tıp teknisyeni, yani evet, öyleler. Bir de ben varım."

Yan dönüp ona bakıyorum ve bacağımı kanepeye uzatıyorum. "O zaman sen varsın." Ses tonum ciddi. Onunki gibi içinde ironi barındırmıyor. "Boş zamanlarını bebeğe yardım etmek için bekâr bir babayla takılarak geçiren adam. Boş zamanlarının geri kalanını gönüllü olarak geçiren adam. Sen bir yardımcısın, Felix."

Omuz silkiyor ve benden uzağa bakıyor, yüzündeki gülümsemeyi koruyor ama gerçek olmadığından endişeleniyorum. "Kelimenin tam anlamıyla her gün hayat kurtarıyorlar. İnanılmazlar. Ama ben hiç zeki değildim, biliyor musun? Ve Tanrım, yanan bir binaya girme fikri ödümü koparıyor."

Elimle yanağını kavriyorum, yüzünü bana bakacak şekilde çeviriyorum, gözleri temastan dolayı kocaman. "Bilgin olsun diye söylüyorum, itfaiyeci olmadığın için mutluyum."

Gözleri dikkatle benimkileri arıyor. "Peki neden?"

"Çünkü bu beni de korkuturdu." Öpüşmemiz hakkında konuşmamıştık ve şimdi de konuşmak istemiyorum. Bunun yerine öne doğru eğilip dudaklarımı yavaşça onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve bana bunu yapamayacağımızı söylemesini bekliyorum.

Benim için fazla iyi olduğunu fark etmesini bekliyorum, ama bunun yerine parmakları başımın arkasına gidiyor ve beni kendine çekip öpücüğü yoğunlaştırırken saçlarımdan geçiyor. Dudakları dudaklarıma çarparken eli saçlarıma kavriyor ve yumuşak bir iniltiyle ağzımı açtığımda dili içeri giriyor.

Saatler gibi gelen ama gerçekte sadece dakikalar olan bir süre boyunca böyle öpüşüyoruz. Sonra parmakları gömleğimin eteklerine gidiyor. Biraz geri çekiliyor, gözleri sessiz bir soru soruyor. Ona hızlıca başımı sallıyorum ve sonra gömleğim gidiyor.

Sırada onunki var ve göğsündeki ve karnındaki her sert, kesik kas çizgisinin tadını çıkarıyorum. Vücudu sert ve güçlü - kesinlikle inanılmaz. Elimi sıcak etinin üzerinde gezdiriyorum ve onun eli benimkini örtüyor, keşfetmeme izin veriyor ama gezintiye devam ediyor.

Bu konuda ne kadar ileri gitmek istediğimden emin değilim.

Elim onun elinin altında titriyor ama o içgüdüsel olarak biliyor gibi görünüyor ve ağzıma doğru nefes alıyor, "Dur derssen dururuz. Ne olursa olsun. Televizyon izleyebiliriz,"-dudaklarımı öpüyor-"ya da daha fazla konuşabiliriz." Gülümsüyorum ve o da beni tekrar öpüyor. "Ya da biraz oynarız." Kaşlarını öyle saçma bir şekilde sallıyor ki Felix, gerçekten gülüyorum.

Tanrım, en son ne zaman sikimin acı verecek kadar sertleştiğini ve aynı anda güldüğümü hatırlamıyorum. Mucizevi bir şekilde, havayı bozmuyor.

*Sadece daha yoğun hale getirir. Ve
bu, kendi içinde, cehennem kadar
korkutucu.*

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Felix

Muhtemelen durmalıyız. Yani, ben istemiyorum. Sikim kesinlikle istemiyor ama korkuyorum. Hayatımda hiç olmadığım kadar korkuyorum çünkü aklımda hiç şüphe yok. Bu adama aşık oldum.

Ve sadece o değil, kızı da. İkisi olmadan bir hayat düşünemiyorum. Ama içten içe Henry'nin her an kaçmaya hazır olduğunu biliyorum. İkisini de istediğime güvenmiyor. Onlara *ihtiyacım* olduğuna.

Geçmişini düşününce, onu suçlayamam. Birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyoruz ve o Maggie'yi yıllardır tanıyor. Gittiğinde onu derinden yaraladı. Onunla tanışmadan çok önce ailesi ruhunda pek çok yara açmıştı. Yaşadığı acının hayatının geri kalanını etkileyeceğini biliyorum. Onu derinden seven ve bunu sadece sözlerle değil eylemlerle gösteren birini hak ediyor.

Fiziksel şeylere atlamak muhtemelen bencillik olur. Savunmasız olduğunu biliyorum ama daha fazlası olduğunu da hissediyorum. Sadece boşalmak istemekten çok daha fazlası. Sadece vücudunu istemiyorum. Onun her parçasını istiyorum. Ona değer verdiğimi her şekilde göstermek istiyorum. İki insanın birlikte ve gerçekten içinde olmasının ne kadar iyi olabileceğini ona göstermek istiyorum.

İkisi de. İçinde. O.

Sadece şimdilik değil. Sadece bir şey istediğimde değil. Ama derinlerde.

Elleri üzerimde, yavaşça kaslarımın her çıkıntısında geziniyor, beni titretiyor. Çok daha fazlasını istiyorum. "Sanırım oynamak istiyorum," diye fısıldıyor ağzıma karşı ve ben tamamen bitiyorum.

Dudaklarımı onunkilere çarpıyorum ve ikimiz de nefessiz kalana kadar onu öpüyorum. Hazel'ın beşiğinde uyuduğunu düşünerek sessiz kalmaya çalışıyorum ama alt dudağımı ısırıldığında, ben gidiciyim.

Ağzının içine doğru inliyorum ve geri çekilip ona, dövmelemin dağıldığı pürüzsüz tenine bakıyorum. Elim kasıklarının üzerinde durduğunda, sertleşmiş shaftını hissederek inliyorum. Eşofmanlarının arasından onu sıktığımda kalçaları yukarı kalkıyor ve yüksek sesle, "Oh kutsal lanet" diye inliyor.

"Seni o kadar çok istiyorum ki dayanamıyorum." Dudaklarına yapışıp onu öpüyorum, dudaklarından çenesine ve oradan da boynuna doğru ilerliyorum. Onunla her şeyi yapmak istiyorum. Onu keşfetmek istiyorum, ama aynı zamanda ölüyorum, elime doğru iterken taşaklarım şimdiden serbest kalmak için ağlıyor.

Ellerim eşofmanının üstüne gidiyor ve izin almak için gözlerinin içine baktıktan sonra başını sallıyor ve ben

Onları ve külötünü aşağı itip kızarmış sikini ortaya çıkarıyorum. Uzun ve gururlu bir şekilde duruyor, ucundan sızıntı yapıyor ve dikkatimi çekmek için yalvarıyor.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ben negatifim. En son biriyle birlikte olduktan sonra test yaptırdım ve bu birkaç ay önceydi."

Gözlerindeki şehvete rağmen onu anlıyor. "Maggie'yle son beraberliğimden sonra test edildim. En son o zaman biriyle birlikte olmuştum. Ben de negatifim."

Başımı sallıyorum, yarığının ucunda oluşan prekum damlasına bakarken dudaklarımı yalıyorum. "Seni tatmalıyım," diyorum açılmış bacaklarının arasından yere doğru kayarken ve dilimi oradaki nemin üzerinde gezdirdiğimde bir nefes veriyor.

"Tanrım, Felix." Parmakları saçlarımın arasından geçerken başı kanepeye yaslanıyor. "Evet."

Bunu iyi bir işaret olarak kabul ediyorum ve dilimin sıcak şaftını keşfetmesine izin veriyorum, başın sırtını ve yarığı alay ediyor, sonra tüm uzunluk boyunca kayıyor. "Tanrım, tadın çok güzel."

Bir şeyler söylemeye başladı ama ben başını ağzıma alıp yanaklarımı çukurlaştırıp sertçe emince sesi kesildi. "Oh, lanet olsun!"

Ona sessiz olmasını hatırlatmak istiyorum ve muhtemelen hatırlatmalıyım da, ama kahretsin, bu haliyle o kadar güzel ki. Sırtını eğerken parmakları saçlarımı kavrasa da rahatlamış durumda. Onu ağzıma daha fazla alıyorum, boğazımın arkasına çarptığında öğürme refleksimle savaşıyorum.

Sesi duyunca siki ağzımda seğiriyor ve özür dileyip geri çekilmeye başladığında iki elimle sıkı kıcını kavrayıp devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum. Ondan sonra ağzımı sikiyor. Boğazımın rahatlamasına izin veriyorum, her güzel, acımasız itiş alıyorum, kendi horozum eşofmanlarımda o kadar sert zonkluyor ki, ellerimden birini kıcının kürelerinden çekip eşofmanlarımda içine uzanıyorum.

Kendimi okşuyorum, siki etrafında inliyorum ve siki ağzımda seğirdiğinde ve bir çığlık attığında, ikimiz de tamamen gitmiştik. Başından sızan prekumu kayganlaştırıcı olarak kullanarak öfkeyle sikimi okşuyorum, ta ki onun döllerini boğazımı doldurana ve benim döllerim sikimden elime akana kadar.

Onu emerek kurutuyorum ve sonra siki temizlenene kadar yukarı doğru yalıyorum. Kanepeye tırmanıyorum, ona sarılıyorum ve ağzımı onunkine getirip öpüyorum, salgısının tadını paylaşıyorum, ki buna aldırıyor gibi görünüyor.

Beni sertçe öpüyor, ikimiz de nefes almak için geri çekilene kadar elleri yüzümü kavriyor.

"Eğlenceliydi," diyorum gülümseyerek ama gözlerinin içine bakmaya korkuyorum. Gözlerinde pişmanlık göreceğimden korkuyorum.

"Felix, bana bak." Hâlâ yüzümü ellerinin arasında tutuyor ama beni zorlamıyor.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum ve gözlerine baktığımda pişmanlık ya da korku bile görmüyorum. Onu hiç görmediğim kadar huzurlu ve memnun görünüyor. Rahat ve sakin. "Teşekkür ederim."

Dudaklarımı usulca öpüyor ve sonra geri çekiliyorum. "Ne

için?" Dudaklarında yavaş bir gülümseme oluşuyor. "Bu inanılmazdı."

Ben de gülümsüyorum. "Öyleydi. Gerçekten harikaydı." Gülümsemem kayboluyor ve hemen ekliyorum, "Yine de bir şey ifade etmek zorunda değil."

Başparmağı yanağımı okşuyor ve gülümsemesinin solmadığını görmek beni şaşırtıyor. "Benim için her şey demekti."

Göğsüm kabarıyor ve derin bir nefes alıp "Ben de" diye fısıldıyorum.

Beni kendine çekiyor ve kollarını boynuma doluyor, yüzüm boynunun kıvrımlarında dinleniyor. Orada uzanıyorum, bana sarılmasına izin veriyorum. Aramızdaki bu şey gerçekten daha fazlası olabilir mi bilmiyorum.

Olmasını istediğimi biliyorum ama önümde uzun bir yol var. Henry cehennemi yaşadı ve olması gerektiği gibi tek önceliği Hazel. Ona ya da Hazel'a asla zarar vermem, ama biliyorum ki

Bunu ona kanıtla.

Bana güvendiğinden ve bir yere gitmeyeceğimi bildiğinden emin olmak için. Yine de güven çok zaman alır, özellikle de güveni birçok kez kırılmış biriyle uğraşıyorsanız. Tekrar tekrar incinmiş biriyle.

Şanslıyım ki benim de onun da bol bol vakti var.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

henry

Ertesi sabah burnuma kondurulan bir öpücükle uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda Felix'in tatlı yüzünü görüyorum, gözleri aşına olmadığım bir şeyle parlıyor. "Günaydın."

Dün gece ikimiz de boşaldıktan ve onu kanepede birkaç dakika kucağımda tuttuktan sonra temizlenmek için banyoya gittik. Banyodan çıktığımızda başlangıçta garipti, ama sonra büyük elini tuttum ve onu yatağa doğru çektim. O kadar rahatlamış görünüyordu ki kendimi bir pislik gibi hissettim. Sanki hemen ardından onu kovacağımı düşünmüştü.

Çok bağlanmaktan korkmama rağmen bunu ona yapamazdım ve yapmazdım.

Sanırım bunun için biraz geç kalmış olabilirim.

"Gidip kedimi beslemem lazım. Bana birazdan fazla kızacak," diye fısıldıyor ama sırtıyor, bu da benim de aynısını yapmama neden oluyor.

Boynunun arkasını kavrayıp hızlı bir öpücük için onu aşağı çekiyorum, onu yorganın altına geri çekmek ve bütün gün burada benimle kalmasını sağlamak istiyorum. "Kızgın bir kediye sahip olamam."

"Hayatta olmaz. Kediler çok kincidir."

Kıkırdıyorum ve isteksizce gitmesine izin veriyorum, ben otururken o yatağın yanında duruyor. Dün gece sadece eşofmanlarıyla uyuduktan sonra tişörtünü ve tenis ayakkabılarını giydiğini görebiliyorum. "İşte görüşür müyüz?" Sesimin bu kadar kararsız çıkmasından nefret ediyorum.

Bana bakıyor, gözleri gözlerimi arıyor, sonra başını sallıyor. "Ondan önce döneceğim. Sana kahvaltı getiririm."

"Felix . . ." Başlıyorum ama o çoktan kapıya doğru yönelmiş. "Geri geleceğim!"

Giderken ona hoşça kal diyorum ve Hazel'in hâlâ uyuduğunu görerek yataktan çıkıyorum ama uzun sürmeyeceğini biliyorum. Dünyanın en hızlı düşunu alıyorum, onu dinliyorum ama sessiz.

Giyinirken vücudumun ne kadar rahatlamış ve doygun hissettiğini düşünüyorum. Dün gece beni nasıl öptüğünü ve bana nasıl dokunduğunu. Beni saran ağzının sıcaklığını.

Sonra bu düşünce zincirini durduruyorum çünkü hazırlanmam gerekiyor ve bu sabah mastürbasyon yapacak zamanım yok.

Dakikalar sonra Hazel beşiğinde doğrulup bana baktığında bunun nedenini hatırlıyorum. Ağlamıyor. Beni gördüğünde gülümsüyor ve *da-da* sesleri çıkarıyor. Felix kapıyı tekrar çaldığında altını değiştirip onu güne hazırlıyorum.

Kahretsin, çok hızlıydı.

Onu içeri aldım ve ben sabah biberonunu hazırlarken o Hazel'ı aldı. Ona dün gecenin ne anlama geldiğini sormak istiyorum. Eğer bir tekrar olacaksa. Sormamız gerekip gerekmediğini. Ama Hazel'la oynamakla meşguldü ve şişeyi benden alıp yemem için beni yönlendirdi ve ben de sabahın ışıltısının tadını çıkarmaya karar verdim.

Bir korkak gibi tartışmayı başka bir zamana bırakıyorum çünkü eninde sonunda beni terk edeceğinden ne kadar korksam da, benimle başka bir şey istemediğini söylediğini duymak çok daha sinir bozucu.

Bebeğimi kucağına alıp beslerken, önümüzdeki gün hakkında konuşurken onu izlememe ve umut etmeme izin veriyorum.

Sadece bir an için.

Maggie'yle bir kez bile böyle bir umudum olmadı. Hazel'ın yanındayken gözlerindeki o ölü bakışı gördüm. Kaçmak için ne kadar can attığını gördüm, ama Felix ile . . .

Tanrım, Felix'le her şey çok farklı.

Bunu yapmak için çok erken olduğunu biliyorum - bir gelecek ummak için. Onu bizimle bir gelecek seçme pozisyonuna sokmak için. Ama aklımın oraya gitmesine engel olamıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzünde endişe ve şaşkınlık okunuyor.

"Evet. Öyleyim." Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirerek hızlı bir öpücük konduruyorum. Geri çektiğimde yakışıklı yüzünde güzel bir gülümsemeden başka bir şey göremiyorum.

Yemeğimizi yedikten sonra Hazel'ın eşyalarını aldık ve zaten hareketli olan spor salonuna inerek güne başladık.

Vardiyamdan birkaç saat sonra, yeni bir seyahatten dönmüş olan Brooks bana katıldı, Hazel'ı kucağında tutarken çok bronz ve mutlu görünüyordu. "Tanrım, çok tatlı."

Gülümsüyorum, küçük kızıma bakıyorum ve "Öyle" diye onaylıyorum.

"Colby ve Ben'in neden bebek ateşi olduğunu şimdi anlıyorum. Roma'da işe başlamam gerekebilir."

Burada herkesin duygularına bu kadar açık olması beni şaşırtıyor ama buna alışmaya başlıyorum. "Öyle mi? Çocuk mu istiyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Çok seyahat ediyoruz. Bir çocuk için pek uygun bir hayat değil."

Hazel'in genç hayatında yaşadığı onca yeri düşünüyorum ve aynı fikirde olmaktan kendimi alamıyorum. Ama bu iki adamın harika ebeveynler olacağından hiç şüphem yok. "Bir yolunu bulabilirsin."

Hazel'a yapmacık suratlar yapıyor ve öyle kocaman gülümsüyor ki, onun da kesinlikle bebek ateşine yakalandığını söyleyebilirim. "Muhtemelen. Gerçi sadece Brooks Amca olmak da benim için sorun olmazdı."

Düşündükçe göğsüm daralıyor çünkü bunu söylerken sanki sadece Ben ve Colby'nin çocuğunu kastetmiyor gibiydi. Sanki Hazel için de yer varmış gibi. Ki bu çok saçma.

Daha önce hiç ailem olmamıştı. Bu biraz fazla gerçek dışı geliyor.

"İyi misin? Solgun görünüyorsun." Başımı sallıyorum, midem bulanıyor, sonra gözlerine bakıyorum. "Evet. İyiyim. Sadece ..."

Başını endişeyle yana eğdi. "Ne?"

"Her şey ... hissettiriyor." Tekrar yutkunuyorum, gözlerim Felix'i spor salonunda ararken aptal gibi hissediyorum, orada birisine ağırlıkları çözmesi için yardım ediyor, sonra Brooks'a geri dönüyorum, onu bilerek bana bakarken buluyorum.

"Evet. Anlıyorum. Sonunda eve döndüğünde çok bunaltıcı oluyor."

"Ne?" "Ne?" diye sordum.

Sadece sırtıyor. "Burası senin evin olabilir." Kucağında, kapüşonunun ipiyle mutlu bir şekilde

oynayan bebeğe bakıyor. "Ve onun."

"Ne kadar süreyle?" Acıyla soruyorum, geçmişim bilincimde sürünüyor.

"Sen izin verdiğin sürece, Henry," derken hiç de sinirlenmiş gibi görünmüyor. Biliyorum.

Zor zamanlar geçirdin." Geriliyorum, o da fark etmiş olmalı ama devam ediyor: "Ama gerçekten iyi insanlar var. Kalacak insanlar. Onları ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsan çalış, gitmeyi reddeden insanlar."

Hiç böyle biriyle tanışmamıştım. "Benim gerçekliğim asla bu olmadı."

"Artık öyle," diyor kolayca ve ayağa kalkarak Hazel'ı isteksizce bana geri veriyor. "Gitmem gerekiyor. Öğle yemeği için Roman'la buluşacağım ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Muhtemelen Colby ve Ben'e benim yerime bakıcılık yapmaları için güvenirim, çünkü bilirsin Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bir şeye ihtiyacın olursa, orada olacağım."

Ona hızlıca başımı sallıyorum, bunun için teşekkür etmek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Hepsine güvenmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Yüzeyin hemen altında, ama nasıl olduğunu bilmiyorum.

Bundan bıacakları endişesini nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Bana yardım etmekten bıacaklar.

*Onlara inanmayı o kadar çok istiyorum ki,
canım yanıyor. Ama içimdeki her içgüdü
bana yapamayacağımı söylüyor.*

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Felix

"Dostum, bu gece uyumak istemedi," diye fısıldıyorum Henry'nin artık uyuyan Hazel'ı odanın içinde dolaştırmasını izlerken, Hazel'ın küçük başı omzuna yaslanmış.

"Evet, böyle gecelerden nefret ediyorum. Gerçekten yorgun olduğumu biliyorum ama o bununla savaşıyor."

Onları izlerken gülümseyerek, "Savaşçı olmakta yanlış bir şey yok," diyorum. Onu beşiğine yatırırken gözlerim Henry'nin sırtından hiç ayrılmıyor.

Geldi ve onu uyuturken akşam yemeğimizin beklediği kanepeye oturdu. Ben denedim ama o kabul etmedi. Sonra o denedi, o da kabul etmedi. Küçük prenses sonunda pes edene kadar bir süre gidip geldik.

Yemeğimizi ısıtıp geri getiriyorum ama Henry ensemden tutup beni derin bir öpücük için kendine çektiğinde şaşıyorum. Beni bırakıp tabağını aldığında *yemeği siktir et* demeye hazırdım.

Bir süre öylece oturdum, biraz afallamıştım. "Bu da neydi şimdi?"

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Bütün gün bunu yapmak istedim ama çok telaşlıydı."

"Evet, öyleydi," diyorum aptalca, parmağımı dudaklarıma götürüp az önce beni öptüğü yerin üzerinde gezdiriyorum. Hâlâ karıncalanıyorlar. "Ben de yapmak istedim."

Elini yanağımda gezdiriyor ve ardından dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Ye."

Hiç tartışmadan itaat ediyorum çünkü açlıktan ölüyorum. Kanepede oturmuş, izlediğimden bile emin olmadığım bir diziyi izliyor ve tabaklarımızdan yiyoruz. Hazel'ın uyanmasını bekliyorum ama henüz uyanmadı.

Yemekten sonra mutfak lavabosunda bulaşıkları birlikte yıkıyoruz ve bunun ne kadar evcimen olduğunu düşünmeden edemiyorum. Doğru hissettiriyor. Acaba onun için de öyle mi?

Sormaya korkuyorum.

"Sanırım Brooks'un da bebek ateşi var," diyor ve bu beni hiç şaşırtmıyor. Bugün spor salonunda Brooks Hazel'i tutarken onu Brooks'la konuşurken gördüm. Gerçekten de bu bebeği sevmemek mümkün değil.

Çok tatlı ve masum. Ve gülüşü... o lanet kıkırdaması, yemin ederim. Onu güldürebileceğimi düşünsem arabamı ona devredeceğime eminim. Neyse ki, ona getirdiğim bebek mamaları ve ara sıra verdiğim oyuncaklarla tamamen tatmin olmuş görünüyor.

"Hemen bir bebeği olacak," diye şaka yapıyorum.

"Brooks Amca olmayı sorun etmediğini söyledi." Havluyla ellerini kuruluyor ve sonra oldukça gergin ve tamamen kafasının içinde görüldüğünü fark ediyorum. Havluyu ondan alıyorum ve tezgahın üzerine atmadan önce ellerimi kuruluyorum. Sonra yüzünü ellerimle kavıyorum, kıcı arkamızdaki tezgâha yaslanıyor.

"Ve bu seni rahatsız mı etti?"

"Hayır." Sesi sessiz, neredeyse gergin bir törpü gibiydi. "Yani muhtemelen Ben ve Colby'nin çocuklarını ne zaman alacaklarından bahsediyordu." Kararsız görünüyor ve ben de onun güzel dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Ama ..." Çenesine bir öpücük daha kondurduktan sonra boynuna doğru ilerliyorum.

"Ama bence Hazel'dan da bahsediyor olsaydı harika olurdu." Ve işte orada. O küçük umut kırıntısı. Bunu ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum ve Brooks'un bunu Ben ve Colby'nin çocuğu kadar Hazel için de istediğinden hiç şüphem yok.

"Onları içeri alabilirsin, Henry," diye nefes alıyorum, dilimi boynundaki sıkıca çekilmiş damar boyunca kaydırıyorum ve sonra dudaklarına doğru ilerliyorum, orada ağzının dikişinde sürüklüyorum. Başını geriye atıyor ve ben de onu takip ederek usulca öpüyorum.

"İstiyorum," diye itiraf ediyor ve bu beni çok şaşırtıyor.

Biraz geri çekilmeye başlıyorum ve bu sefer o da beni takip ediyor, dili alaycı bir şekilde içeri girerken dudakları dudaklarımı mühürlüyor. Parmakları saçlarıma gidiyor ve onu tezgâha oturması için kaldırdığımda, bacaklarını belime doluyor ve beni yerimde tutuyor.

Ona dokunmadan duramıyorum. Hiçbir parçam bunu istemiyor. Gömleğini başından sıyrıp seksi göğsünü keşfediyorum, dilimi her bir meme ucunun etrafında döndürüyorum ve kalçalarının içime girip daha fazlası için bana yalvarmasını seviyorum. Aleti benimkine sürtünüyor ve ellerimi omuzlarına koyup ağzına doğru ilerleyerek onu sertçe öpüyorum.

"Hepimizin içeri girmesine izin verebilirsin," diye dudaklarına doğru usulca nefes alıyorum.

"İstiyorum. Tanrım, istiyorum ama korkuyorum." Bunu yüksek sesle itiraf etmenin ne kadar cesurca olduğunun farkında olduğundan şüpheliyim ve onu zorlamıyorum. Bunun yerine ona göstermeye karar verdim.

Eşofmanını indirecek kadar onu kaldırmama izin veriyor, duştan sonra iç çamaşırı giymediği ortaya çıkıyor. Aleti gururla aramızda duruyor. "Tanrım, çok güzelsin."

Onu tekrar öpüyorum ve elleri eşofmanlarımin beline gidiyor, onları ve iç çamaşırımı aşağıya ve kıcımın üzerine itiyor. Sikim serbest kalıyor ve sonra dudaklarımız ve ellerimiz birbirine karışıyor. Birbirimize karşı kızışırken keşfediyor ve öpüşüyoruz. Aramıza uzanıp elimi her iki shaftımızın etrafına sardığımda, sıkıca okşadığımda, zevkle çığlık atıyor ve onu yutuyorum.

Elimin yarattığı tünelde zahmetsizce kaymalarını sağlamak için prekumumuzu kullanarak siklerimizi birlikte iterken onu öpüyor ve dilimle ağzını keşfediyorum.

Önce sert bir çığlıkla boşalıyor, parmakları kıcımın yanaklarına giriyor ve beni de peşinden gitmeye zorluyor. İkimiz de çok hassaslaşana kadar üzerimizde sürüklerken döllerimiz elimi kaplıyor.

Öne doğru eğilirken nefesimi tutmaya çalışıyorum, diğer elimi atan kalbinin üzerine koyarken alnımız birbirine değiyor ve birlikte geçirdiğimiz zamandan ne kadar etkilendiğini hissediyorum. "Kalbin hızla atıyor."

Ellerinden biri kıcımdan kalkıp kalbimi kapatıyor ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyor. "Seninki de öyle."

Gülümsüyorum ve dudaklarını usulca öpüyorum. "Gitmeyeceğim."

Gözlerimin içine bakabilmek için geri çekiliyor. Alt dudağını ısıtırken gözlerinin parladığını görüyorum. "Buna inanmayı çok istiyorum."

Şu anda olabileceğinin en iyisinin bu olduğunu biliyorum ve bunu kesinlikle kabul edeceğim. "Oraya varacağız," diyorum dudaklarımı bir kez daha onun dudaklarına bastırarak ve ona yardım

etmeden önce ikimiz de temizleniyoruz.

Neyse ki Hazel hâlâ beşiğinde mışıl mışıl uyuyor ve Henry beni yatağına çekmekte tereddüt etmiyor,

İkimiz de yorganın altına girip yan yatıyoruz. Bunun ne kadar rutin hale geldiğinden bahsetmiyoruz.

Bunun hakkında konuşmama gerek yok çünkü bunu hissediyorum ve elini yanağıma sürdüğünde onun da hissettiğini hissedebiliyorum.

"Yarın benimle gel."

İkimiz de izinliyiz ve istek ağzımdan öylece dökülüverdi ama istediğimi biliyorum. "Nereye?"

"Barınaklardan birinde gönüllüyüm. Gidip Evan'ı kontrol etmem gerek."

"Endişelendiğin çocuk mu?" Gülümsüyorum çünkü ben konuşurken beni dinliyor. Ne hakkında konuştuğum da önemli değil. İster en sevdiğim shake çeşidinden, ister gönüllülükten bahsediyor olayım, Henry beni dinliyor.

"Evet. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Andrew'la tekrar konuşmasını sağlamaya çalışmak için."

Evan'ın bizimle konuşacağını sanmıyorum ama en azından onu kendi gözlerimle görmem gerekiyor, son birkaç aydır çocuğa oldukça düşkün hale geldim. Kendime herkesi kurtaramayacağımı hatırlatmak zorundayım, ama lanet olsun, deneyebilirim.

"Evet. Ben de onunla tanışmak isterim." Beni daha yakına çekiyor ve ben de göğsüne sokuluyorum. Barınağa gitmenin onun için o kadar kolay olacağını sanmıyorum ama gitmeyi kabul etmesine sevindim.

Hayatımın her parçasını Henry ile paylaşmak istiyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

henry

Felix'le birlikte sığınağa girerken içimi bir panik dalgasının kapladığını hissediyorum. Kısa bir süre önce böyle bir yer benim evimdi. Böyle bir barınakta Hazel'i göğsüme bastırarak ve biraz sessizlik umarak pek çok gece geçirdim.

Felix parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve beni nazikçe sıkarak şimdiki zamana geri çekiyor. Hazel'i yanımda tutarken ona minnetle bakıyorum. "Özür dilerim. Hatıralar."

"Sen bir başarı hikayesisin, Henry. Seninle tanışmaları onlar için iyi oldu."

Buna gülmek istiyorum, ama bunun Felix'in hoşuna gitmeyeceğini biliyorum, bu yüzden hızlıca başımı sallıyorum ve beni barınakta gezdirmesine, her türden insanla tanışmama izin veriyorum. İki küçük çocuğu olan bekar bir anneyle karşılaştığımızda kalbim sızlıyor.

Ben'in dairesinden taşınmayı ve orayı ona vermeyi ya da belki onlarla paylaşmayı her şeyden çok istiyorum. Bilmiyorum, bir şeyler işte. Ama Felix ve ben yemek hazırlamaya yardım etmek için arka tarafa geçtik.

Hâlâ genç anneyi düşünüyorum ve Felix'in beni bu konuda araması beni şaşırtmıyor. "Bugün sosyal hizmet görevlisiyle bir toplantısı var. Umarım onlara daha kalıcı bir yer bulabilirler. Dışarıda yardımcı olacak pek çok program var."

Yine de tükeniyorlar.

Alaycı olmamak için elimden geleni yapıyorum ve sonra Felix dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor ve içime o sıcak, karıncalı, güvenli hissi gönderiyor. Bana gülümsüyor ve sonra Hazel'a aptal bir surat yaparak onun gülmesine neden oluyor.

"İyi olacaklar."

Başımı sallıyorum ama sonra arkamızdan emin olmayan bir ses duyuyorum. "Uh . . . Felix?"

Felix arkama bakıyor, sese doğru ilerlerken gülümsemesi daha da artıyor. "Evan. Buradasın. Ben de öyle olacağını umuyordum."

Arkamı dönüyorum ve Evan adını verdiği sıska çocuğu görüyorum, tam da Felix kollarını kısa bir sarılmayla ona dolamışken. Çocuk gergin ve tedirgin görünüyor, gözleri Felix'ten bana, Hazel'a ve sonra tekrar Felix'e kayıyor. "O senin erkek arkadaşın mı?"

Bunu duyunca kaskatı kesildim çünkü etiketler hakkında konuşmamıştık ve o anda umutsuzca bunu teyit etmesini istedim. Henüz tanımadığım bu çocuğa bile. Felix bana sadece gülümsüyor ve sonra tekrar Evan'a bakıyor. "Bu Henry ve kızı Hazel."

Evan bana sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi ukala bir sırıtış atıyor, belki de biliyordur.

Gerçek şu ki ben

Felix'in *erkek arkadaş* kelimesini söylememesinden dolayı hayal kırıklığı hissetme çünkü benim ve Hazel'in adını söyleme biçiminde özel bir şey vardı.

"Merhaba, Evan. Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ve o da bana temkinli bir şekilde başını sallıyor. Kıyafetlerinin yıpranmış olduğunu fark ediyorum, bazı yerlerinde delikler var, sanki defalarca yıkanmışlar gibi. Yaşına göre ufak tefek ve ön kolunda beni anında endişelendiren bir çürük var.

Vücudumda soğuk bir ter oluşuyor, sadece ona bakarak bile bu çocuğun başının kesinlikle belada olduğunu biliyorum. Kahretsin, ben de o çocuktum.

Ve Maggie.

"Nasılsın?" Felix sorar. Çocuk sadece omuz silkiyor.

"İyiyim."

Morluk aksini söylüyor ama çenemi kapalı tutuyorum.

"Andrew'u aramayı düşündün mü? O size yardımcı olabilir."

Evan kaçmaya hazırlanıyormuş gibi bir adım geri atıyor ve ben de ona yardım etmek için umutsuz bir ihtiyaç hissederek geriliyorum. Ama ben de o çocuktum ve kaçardım. Genç yaşta kimseye güvenmemeyi öğrendim.

"O gerçekten iyi biri," diye geveliyorum ve çocuğun gözleri bana doğru açılıyor.

"Ben iyiyim. Dün eve gittim. Babam orada değildi." Felix'le konuşuyor ama sözlerinin midemi bulandırmasından nefret ediyorum.

"Eğer geri gelirse, kötü olabilir. Sende benim ve Andrew'un numarası var. İstedğin zaman kullanabilirsin, tamam mı?" Felix için kalbim parçalanıyor çünkü bu çocuğa yardım etmeyi ne kadar çok istiyorsam, Felix için bunun yüz kat daha fazla olduğunu biliyorum.

Her şeyi derinden hissediyor.

"Gitmem gerek. Sadece merhaba demek istedim," diyor Evan tereddütlü bir şekilde el sallarken ve ben de kaçmadan önce onunla tanışmanın güzel olduğunu söylüyorum.

Yenilmiş görünen Felix mutfak duvarına yaslanıyor. "Keşke ona yardım etmeme izin verseydi." Hazel kalçamdayken ona yaklaşıyorum. "Edecek. Sana hayır demek zor."

Sözlerime sırtıyor ve sonra öne doğru eğilerek beni kısa bir süre öpüyor, ardından gönüllülerin başındaki hoş kadın mutfığa geliyor ve ben de onunla tanışıyorum. Öğle yemeğini hazırlıyor ve servis ediyoruz, bazı insanlarla oturup hikayelerini dinliyoruz.

Gün güzel geçti ama kedisini beslemek için evine döndüğümüzde yorgun ve bitkin bir haldeydim. Hazel, Felix'in kedisinin beyaz tüylü kuyruğuna kesinlikle takıntılı ama kedi ona iyi davranıyor ve ona tokat falan atmıyor.

"Anında arkadaş," diyorum sırtarak ve Felix, Hazel ve bana oturma odasında katılmadan önce kedisi için biraz mama ve su bırakıyor.

Onun evini seviyorum. Felix gibi sıcak ve rahat hissettiriyor.

Bana etrafı gezdiriyor. Yatak odası onun gibi hissediyor ve kokuyor. Boş odasında bir şilte ve bir çalışma masası var. Mutfığı da evinin geri kalanı gibi modern ve temiz.

"İstersen bize burada yemek hazırlayabilirim." Onun evinde ilk kez bulunuyoruz ve sorarken biraz gergin görünüyor. Bir elimi beline koyup gözlerinin içine bakıyorum, ona nasıl hissettiğimi söylemek istiyorum.

Ama duygular tehlikelidir.

Maggie'ye onu sevdiğimi bilmem kaç kez söyledim ama o beni yine de terk etti. Asla yeterli olmadı. Felix'e söyleyeceksem, emin olmalıyım.

Gitmeyeceğinden emin olmak için.

Gerçekten böyle hissettiğimden emin olmak için.

İçimdeki her şey tam olarak böyle hissettiğimi haykırıyor olsa bile.

"Akşam yemeği için burada kalmak isterim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Mutfağa geçiyoruz ve ona yardım etmeme izin vermese de, Hazel ve ben, o nefis kokan bir makarna yemeği yaparken ona eşlik ediyoruz.

Mutfak masasına oturduğumuzda, Hazel kucağımda, yemeği ısııyorum ve tadının da kokusu kadar güzel olduğunu fark edip kısık bir inilti çıkarıyorum.

Masanın karşısından bana aklıkla bakıyor ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum çünkü tüm bunlar çok iyi hissettiriyor. Çok doğru.

Tanrım, bunun doğru olmasını istiyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Felix

Evan'ı düşünmeden duramıyorum. Geri çekilmem gerektiğini biliyorum ama bu beni delirtiyor. Andrew'un salona girip toplantıya doğru gittiğini görünce koşarak yanına gidip onunla konuşmak zorunda kalıyorum. "Evan seni aradı mı?"

Andrew hemen yürümeyi bırakıyor, bana nazik bir gülümseme veriyor ama aynı zamanda iç çekiyor. "Hayır. Özür dilerim." "Kahretsin. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu çocuğun nesi var?" diye soruyor ve onu toplantı odasına kadar takip etmemi işaret ediyor, ben de öyle yapıyorum.

"Belli ki istismara uğramış. Bir süredir koruyucu aileye girip çıkıyor. Annesi ve küçük kardeşiyle birlikte barınağa geldiğinde onunla tanıştım. Yüzünde kötü bir morluk vardı ama benimle konuşmadı." Birkaç ay önceki o günü düşünüyorum ve içimde yine öfke kabarıyor. Bir insan bunu nasıl yapabilir? Karısına. Çocuklarına. Hiç mantıklı gelmiyor. "Evan benimle konuştu. Korkmuştu ama biraz açıldı."

"Tacizcinin babası olduğunu kabul etti mi?" Andrew sandalyelerden birine otururken soruyor. Ben de onu takip edip yanındaki koltuğa oturuyorum.

"Hayır. Sorduğumda sustu. Ama ertesi hafta geri geldiklerinde, okulu sorduğumda benimle tekrar konuştu. Bana birkaç kez koruyucu ailede kaldığını söyledi. Geri dönmek istemediğini söyledi."

Andrew'un dudakları düz bir çizgi oluşturdu. "Ona numaranı mı verdin?"

Başımı salladım. "Ve seninkini. Onu dün gördüm ama korkuyor Andrew. Kötü bir şeyin yaklaştığını hissedebiliyorum."

Andrew benimle tartışmaz. İkimiz de yıllar boyunca çok şey gördük. "Tek yapabileceğimiz umut etmek."

Zemini hazırladın. Size güveniyor. Umarım sana ulaşır."

Yenilmiş hissediyorum ama toplantının birazdan başlayacağını bildiğim için sessizce ayağa kalkıyorum.

"Teşekkürler."

"Henry ve Hazel nasıllar?" Adlarını duyunca gülümsemekten yanaklarım acıdı ve Andrew bana sırtıtarak başını salladı. "Durumunuz kötü, ha?"

Bunu inkar edemem. "O iyi bir adam."

"Evet. Buraya geldiği anda bunu anlayabildim."

"Yaraları çok derin," diyorum, aslında öyle demek istemiyorum ama kelimeler yine de ağzımdan dökülüyor. Andrew şaşırmış görünmüyor.

"Onu toplantıya getirme şansınız oldu mu?"

Başımı sallıyorum, elim saçlarımda geziniyor. "Hayır. Herhangi bir travması olduğunu düşünmüyor."

Andrew bunun üzerine başını sallar ve derin bir iç çeker. "Evet. Böyle pek çok insan tanıyorum."

Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Spor salonuna geri dönmeden önce ona teşekkür ediyorum ve toplantı için gelen insanları izliyorum. Yardıma ihtiyacı olan ve sonunda yardım isteyen insanlar.

Henry için çok endişeleniyorum. Onunla tanıştığım günden beri gözlerindeki acıyı görüyorum. Belki istismara uğramadı -kesinlikle berbat ebeveynleri olmasına rağmen- ama hala kalbinde çok fazla travma taşıyor.

"Hey." Bana yaklaşırken gülümsüyor ve selamlamak için dudaklarımı hızlıca öpüyor.

Kucağında bebek olmadığını fark ediyorum ve kaşlarımı çatarak soruyorum. "Kızım nerede?"

"Ah, işte burada." Colby yanıma geliyor ve Hazel'ın üzerinde kirazlar olan şirin bir kıyafet ve ona uygun bir saç bandı giydiğini görüyorum. Küçük ellerini sallıyor, ben de bir tanesini tutup arkasından öpüyorum.

"Hey, kızım." Colby'ye baktım. "Yeni kıyafet mi?"

Sinsice omuz silkiyor. "Oh, bilirsin, indirimdeydi."

Henry sadece başını sallıyor, ama yüzündeki geniş gülümsemeyi kaçırmıyorum. Tanrım, mutlu görünüyor. "Doğru. Satış."

Colby bana göz kırparak, "Bak, mağazada onun bedeninde bir sürü kız bebek kıyafeti olması benim suçum değil," diyor ve ben de gülüyorum.

Henry Hazel'ı kollarına alırken, "Sanırım bu bebeğin bezinin değiştirilmesi gerekiyor," diyor ve Colby onun şakağına bir öpücük konduruyor. Henry bana baktı. "Bir dakikalığına beni idare edebilir misin? Yeni kıyafetini kirletmek istemiyorum."

"Sorun değil," diye onu temin ediyorum ve daireye çıkmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurarak beni bir kez daha şaşırtıyor ve çok kendini beğenmiş görünen Colby'yi bana bakarken bırakıyor.

"Ne?" Masanın arkasına geçip bilgisayarla oynuyorum ve ona bakmıyorum ama o da hızla masanın arkasına geçip oturuyor.

"Bu yeni bir şey."

"Öyle," diye homurdanıyorum, hâlâ ona bakmıyorum, oysa gerçekten de iş yerinde bana şefkat göstermesinin heyecanıyla derimden fırlamak üzereydim.

"Senin adına sevindim, Felix."

İçimi çekiyorum ve sonunda dönüp Colby'ye bakıyorum. "Bu gerçekten yeni." Korkumun sözlerime yansımaya izin vermemeye çalışıyorum ama o bunu fark ediyor.

Elini omzuma koyuyor, gözleri nazik. "Sana yeni bir şeymiş gibi bakmıyor. Sanki yıllardır birlikteymişsiniz gibi bakıyor."

Buna inanmak istiyorum. Bu sadece yeni ilişkinin parıltısı değil. O da bunu benim kadar derinden hissediyor. "Biraz ürkek."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Başımı sallıyorum, kalbim endişe dolu. "Ben öyle değilim. Ben her zaman her şeye balıklama atlamışımdır.

Ama bunu yaparsam kaçıp gitmesinden korkuyorum."

Gerçi o fark etse de etmese de şu anda bu işin içindeyiz. "Fark edeceğini sanmıyorum. Zor bir geçmiş olan insanlar, sadece senin orada olduğunu bilmeye ihtiyaç duyarlar. Ve Felix, sen tanıdığım en iyi insansın."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyorum ve bana sadece gülümsüyor, omzumu tekrar okşuyor ve sandalyeden zıplayarak kalkıyor.

"Ben haklıyım. Güven bana. Öğretmem gereken bir ders var," diyor kocaman bir gülümsemeye,

ama benim

Bakışlar çoktan kucağında mutlu bir Hazel'la merdivenlerden inen Henry'nin üzerinde.
Ne olursa olsun kesinlikle, yüzde 100 ikisinin de yanında olacağım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

henry

"Uyuduğundan emin misin?" Felix kulağıma fısıldıyor, lobumu ısırırken beni bir anlığına aptallaştırıyor.

Elleri üzerimdeyken düşünemiyorum ama zaten şu anda düşünmek de istemiyorum. "Evet. Uyuyor," diyorum ve onun iri bedenini aşağı çekerek kanepede beni örtmesini sağlıyorum. Hazel neredeyse bir saattir dışarıdaydı ve biz iki ergen gibi kanepede yiyişıyorduk.

Çılgınca ve çaresiz ama aynı zamanda yavaş ve durgun. Vücudunun her parçasını tanımak istiyorum, ama kızım uyanırsa ya da Tanrı korusun, akli başına gelirse bitmesinden korkuyorum.

Gömleğini çıkarmak için doğruluyor ve sonra eğilip beni öpüyor. Temastan dolayı vücudumun her yerinde yoğun bir ürperti hissediyorum. "Seni istiyorum," diye nefes alıyorum ağzına karşı.

Oturuyor, gömleğimi bedenimden sıyrıyor ve sonra bana doğru uzanıyor, teni benimkini kavuruyor. "Bana sahipsin."

Kalbim yine umutla çarpıyor ama onu sertçe öpüyorum, ellerim pürüzsüz sırtında, her kasının üzerinde kayıyor. "Yani seni içimde istiyorum."

Geri çekilip gözlerimin içine bakarken tüm vücudu kaskatı kesiliyor. "Bunu istiyor musun?" Başımı sallıyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor ama aynı zamanda saf bir heyecan da hissediyorum. "İstiyorum."

Beni nazıkçe öpüyor, ağır ağır nefes alıyor, "Hiç ..." diye sorarken sesi titriyor -gözlerimin içine bakabilmek için yeterince geri çekiyor- "bunu daha önce yaptın mı?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Erkeklerle takıldığım oldu ama gerçek anlamda seks yapmadım." Gerçi boşaldım ve partnerimin de boşalmasını sağladım, yani belki seksti ama böyle bir şey değildi.

Daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştım.

"Her iki şekilde de iyi olduğumu biliyorsun," diyerek beni tekrar usulca öpüyor. Ağırlığını, başımın iki yanına diktği kollarından alıyor. Kanepeye sıkıca oturuyor. "Yavaş gidebiliriz. İstersen önce sen içime girebilirsin."

Kalbim hızla çarpıyor ama başımı yavaşça sallıyorum. "Bunu istiyorum." Eğilip dudaklarını çalıyorum ve elimle kalbini kapatıyorum. "Ama önce bunu istiyorum. Sana ihtiyacım var."

Ciddiyim. Felix ile baskı yok. Sadece biz varız. Bu şimdiye kadar hissettiğim en sakın ve en güvenli an ve biliyorum ki, hiç şüphesiz, o benimle ilgilenecek. Benim için iyi olacak.

Üzerimden iniyor, pantolonunu ve iç çamaşırını indirip çıkarıyor, sertleşmiş siki önümde duruyor.

beni. Önümdeki uzun, kalın sikine bakarken içimden yeni bir korku duygusu geçiyor ve bunun işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum. Felix yanıma oturuyor, beni oturma pozisyonuna çekiyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Eğer hoşuna gitmezse, durabiliriz. İstedğin zaman."

Sırıtiyorum. "Biliyorum." Ona tamamen güveniyorum ve bu çok korkutucu. "Bunu istiyorum."

Benimle tartışmıyor, bu hoşuma gidiyor ve yerden kot pantolonunu alıp bir prezervatif ve bir paket kayganlaştırıcı çıkarıyor. Ona bakarken kalbim endişeli bir gerginlikle ama aynı zamanda heyecanla çarpıyor. "Prezervatife ihtiyacımız var mı?"

Bunun büyük bir olay olduğunu, birbirimizi çok az tanıdığımızı biliyorum. Ama bunun saçmalık olduğunu da biliyorum. O beni herkesten daha iyi tanıyor. Başkalarının beni tanımasına izin verdiğimden daha iyi. Boğazını temizliyor ve gözlerindeki siniri görüyorum. "Ben hiç ..."

"Bunu kullanabiliriz," diyorum hemen.

"Hayır," diyor aynı hızla ama sonra geri çekiliyor. "Yani, ikimiz de negatifiz ve ben ..." Lanet olsun, çok tatlı. "Başka biriyle birlikte olmak istemiyorum."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve gülümsüyorum. "Ben de öyle. Benim için o sensin," diye itiraf ediyorum ve bana attığı gülümseme yıkıcı derecede güzel.

"Prezervatifi siktir et o zaman," diyor, masanın üzerine fırlatıyor ve sonra beni sertçe öpüyor. Beni çıplak sıcaklığıyla örterken kanepeye geri düşüyorum. Elleri yavaşça vücudumu keşfederken öpücüğü yumuşak ve tatlı, dudakları boynumdan göğsüme doğru yol alıyor.

Karnımı öpüp yalayarak beni neredeyse çıldırtıyor, eşofmanımı aşağı itiyor, çıplak sikimi ortaya çıkarıyor, ama ona hiç dikkat etmiyor. Beni başka her yerimden öpüyor, ben eşofmanlarımı çıkarırken elleriyle beni keşfediyor.

Sessiz olmam gerektiğini biliyorum. Hazel'ı uyandırırsak oyun biter, ama ağlayan sikimi görmezden gelip taşaklarıma doğru ilerleyerek iç baldırlarımı öpmeye başladığında bunu yapmakta zorlanıyorum. Diliyle üzerlerinde geziniyor ve sonra her birini ağzına alıyor, emiyor, yalıyor ve beni ihtiyaçtan tamamen çıldırtıyor.

"Felix," diye soluyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Ayak bileğimi eline alıp bacağımı yukarı kaldırdığında, ayağımı kanepenin üzerine düz bir şekilde yerleştirdiğinde, ona maruz kalıyorum. Dili deliğimin üzerinde gezinirken neredeyse sert bir çığlıkla kanepeden düşecektim.

"Oh lanet olsun."

Yemin ederim, tekrar yaparken sırtıttığını hissedebiliyorum. Dilini sertleştirmeden ve içime itmeden önce deliğimin etrafında tekrar tekrar dönüyor.

"Evet." Sesimi boğuk bir fısıltı halinde tutarak elimle saçlarını kavriyorum.

Sızlanan, mızızlanan bir karmaşa içindeyim ve kayganlaştırıcıyı açıp parmaklarına biraz sürerek birini yavaşça içime soktuğunda, girişin farkına bile varmıyorum. Bir parmağını daha ekleyip prostatımın üzerinde gezdirdiğinde neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Felix, çok yaklaştım. Sana ihtiyacım var."

"Henüz değil. Henüz değil." Sikim sızıntı yapıyor, ucundan kızarıyor ve taşaklarım gelme ihtiyacından gerçekten ağrıyor, ama beni kızdırmaya devam ediyor, üçüncü bir parmak ekliyor ve beni büyük horozu için geriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ona. Üstünde değil. Çaresiz. İçimdeki bu ağrıyan ihtiyaç patlamakla tehdit ediyor. Sonunda parmaklarını çıkarıyor ve sert sikinin üzerine kayganlaştırıcı sürmeden önce sikimin ucuna yavaşça, neredeyse acı verici bir şekilde alaycı bir öpücük konduruyor. Vücudumda yukarı doğru hareket ederek beni neredeyse

daha içime girmeden beni uçuruma yolluyor.

Ellerinden biri ağırlığını üzerimden alıyor, ama diğeri yüzüme gidiyor, başparmağı gözümün altını okşuyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum, bundan hayatımdaki her şeyden daha çok eminim. "Evet."

Kıçını iki elimle kavıyorum, kaya gibi sert kürelere ve ne kadar iyi hissettirdiklerine hayret ediyorum. Sonra sikinin deliğini dürttüğünü hissediyorum.

"Lütfen," diye nefes alıyorum ağzına karşı ve beni öpüyor, yavaşça içime giriyor ama bedenim rahatlamış ve ona hazır. Başı sıkı kas halkasından geçtiğinde ilk başta biraz rahatsız edici ve sıkı bir uyum. Ama öpüşüyoruz, bu da sikinin geri kalanını içime iterken rahatlamama yardımcı oluyor.

İçime tamamen oturana kadar öpüşmelerimiz hiç kesilmiyor. "Oh, lanet olsun," diye nefes nefese kalıyor ve bunu ona yaptığımı bilerek gülümsüyorum.

Kıpırdamadan dururken vücudu titriyor, siki içimi dolduruyor ve ellerimden birini sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Lütfen. Hareket et."

Bana bakıyor, sonra gülümseyerek alt dudağımı ısıyor. "Bana bir dakika ver. Kendimi utandırmamaya çalışıyorum."

Bu beni güldürüyor, bu da onun inlemesine ve alnını benimkine yaslamasına neden oluyor.

"Yardımcı olmuyor. Yardımcı olmuyor." "Ne kadar hızlı gittiği umurumda değil. Sik beni."

Ve sonra tam da bunu yapıyor, içime ve dışıma yavaş vuruşlarla, her vuruşta prostatıma doğru sürükleniyor. Birlikte öpüşüyoruz ve sürtünüyoruz ve ben farkına bile varmadan, taşaklarım vücuduma sıkıca yapışıyor ve o prostatımı hassas, yumuşak itişlerle çiviledikçe kenara çarpıyorum.

Birdenbire, hiç dokunulmamış bir şekilde aramıza girdim. O daha içime girmeden önce tüm vücudum canlı bir kabloydı ve patlamak için fazla bir şey gerekmedi. Etrafında kenetlendiğimde, bu onun kendi güçlü orgazmını tetikliyor, içimde hareket ederken vücudu geriliyor ve spermini derinlere döküyor.

İkimiz de ter içinde, nefes nefese kalmış durumdayız, ama onu bırakmayı reddediyorum, öpüşürken kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum ve şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen o muhteşem yükseklikten iniyorum.

Her zaman yaptığım gibi ona bir sürü şey söylemek istiyorum ama sadece onu öpüyorum ve ona sarılıyorum.

İçimdeki her şeyle ondan biraz daha fazlasını umuyorum.

Felix

Taşınmamız ve temizlenmemiz gerektiğini biliyorum ama hiçbir parçam Henry'den ayrılmak istemiyor. Bu gece bana hiç kimseye vermediği bir şey verdi. Bunun büyük bir adım olduğunu biliyorum. Onu gitmeyeceğime ikna edemezsem kalbimin daha da tehlikeye gireceğini de biliyorum.

Tabii ki inatçı olduğumu biliyor ama yine de herkes gibi onu terk edeceğimden korktuğunu biliyorum.

Sikim hala yarı sert ve onun içinde. Spermлерimin dışarı sızdığını hissediyorum ve tekrar içeri itmekten başka bir şey istemiyorum. Ona her şekilde sahip olmak istiyorum, tıpkı onun bana sahip olduğu gibi. Sessizce gülüyor ve başını sallıyor, altımda kayıyor ve "Tanrım, gerçekten onlara yeni bir kanepe almak zorunda kalacağım" diyor.

Onunla birlikte gülüyorum, eğilip onu sertçe öpüyorum. Daha önce birkaç ilişkim olmuştu ama hiçbirisi böylesine değildi. Gülüp konuşabildiğimiz ama aynı zamanda sadece hissedebildiğimiz. Kahkahalar durduktan sonra yaptığımız gibi, eli göğsümün üzerinden kalbime doğru ilerliyor, gözleri gözlerimi arıyor. Ne hissettiğini hissedebiliyorum. Sinirlerini ve doğruluk hissini hissediyorum. Biraz korkmuş olması gerektiğini biliyorum.

Ağzı yavaşça kulağıma gidip sessizce nefes aldığında bunu doğruluyor: "Beni bırakma."

Oradaki çaresiz ihtiyacı duyunca kalbim ikiye bölündü. Savunmasızlığı. "Bırakmayacağım."

"Bekâr baba ..." Başını Hazel'ın beşiğine doğru çeviriyor ama yattığı yerden kanepenin arkasından Hazel'ı göremediğini biliyorum. "Bu çok fazla."

"Öyle değil." Ona Hazel'ı da en az onu sevdiğim kadar sevdiğimi söylemek istiyorum ve lanet olsun ki seviyorum. Ama onu ürkütmek istemiyorum. Bunu olabildiğince ağırdan almam gerektiğini biliyorum ama bu adama inanılmaz derecede aşığım ve yüzünü çevirip bana baktığında, gözleri tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle parladığında, tek yapmak istediğim ona her şeyi anlatmak.

Bunu yapmak için ağzımı açmaya başlıyorum ama o eğilip beni tatlı tatlı öpüyor, eli yanağımda. "O uyanmadan gidip bir duş alalım," diyor sessizce ve ben sadece başımı sallıyorum.

Üzerinden inip elini tutuyorum ve onu banyoya götürüyorum. İkimiz de duştaki ılık spreyin altına giriyoruz, hala ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz.

"Ağrın var mı?" Dudaklarına karşı soruyorum, o da başını sallıyor.

Ama sonra "Belki biraz, ama buna değdi" dedi. Biraz sabun alıp vücudumu yıkıyor, elleri her yerimde geziniyor, sonra ben de aynısını ona yapıyorum.

Kıçının kıvrımına ulaştığımda ekstra özen gösteriyorum, deliğini nazikçe süpürüyorum ve sonra

elimi zaten sert olan ve daha fazlası için yalvaran horozuna sürüklüyorum. Öpüşüyoruz ve sırtı fayansa çarpıyor.

İkimizi de elime alıp, o bana karşı boşalana kadar okşarken, kendi orgazmım dakikalar sonra patlarken duş duvarı.

Tekrar temizlendikten sonra duştan çıkıyoruz ve kurulanıyoruz. Giyinmek istemiyorum ve bir yanımdı gitmemi isteyeceğinden endişeleniyor, ama bana uzun süre endişelenme şansı vermiyor.

Elimi tutup beni yatağa doğru çekiyor, ben de onu takip ediyorum, yolda yerden külotumu alıp üzerime geçiriyorum. O da aynısını yapıyor ve birbirimize bakarak yorganın altına giriyoruz.

"Bu işte seninle birlikte olduğumu biliyorsun, değil mi?" Sessizce soruyorum.

Bana cevap vermesi uzun zaman alıyor, nefes alıp vermesi yumuşak ve eşit, ama sonunda "Buna inanmak istiyorum" diyor.

"Ama?" Hiç öfkelenmeden soruyorum. Sadece bu konu hakkında konuşmak istiyorum. "Ama ben de onun öyle olduğunu sanıyordum. Senin o olmadığını biliyorum."

Ona yaklaşıyorum, elim yan tarafını okşuyor. "Değilim ama bu kadar şey yaşamışken buna inanmanın zor olduğunu biliyorum."

"Ona farklı bakıyorsun."

"Maggie mi?" Kimden bahsettiğinden emin olmadan soruyorum ama loş dairede bile başını salladığını görebiliyorum.

"Hazel," diye fısıldıyor. Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Onun yerine beni vücuduna yaklaştırıyor ve kaçmamdan korkuyormuş gibi sıkıca sarılıyor.

Beni her zaman bu şekilde tutuyor ve bundan nefret etmesem de - birazcık bile - bunu yapmak zorunda hissetmeyeceği günü özlüyorum.

Hazel'a farklı bakmamla ilgili ne demek istediğini bilmiyorum ama bu bana kötü bir şeymiş gibi gelmiyor. Bunu rüya gibi bir şekilde söyledi, bu da beni bunun çok iyi bir şey olduğuna inandırıyor.

Uyurken onu dinliyorum, nefes alış verışı bir rahatlama ve güven melodisi, ama yine de bana tutunuyor. Hayatı boyunca çok incinmiş.

Onu tutuyorum, bırakmıyorum çünkü ruhumda asla bırakmayacağımı biliyorum.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

henry

Güne duşta sakso çekerek başlamak, dikkatli olmazsam alışabileceğim bir şey, ama ben güne tam olarak böyle başladım.

Daha sonra ikimiz de Hazel'ı güne hazırladık. Ben hızlı bir kahvaltı hazırlarken Felix de onu besledi. Her şey çok mükemmel.

Korkutucu ama yine de mükemmel.

Hayatımı Felix'in çekip gideceği korkusuyla yaşamak istemiyorum ama aklımın bir köşesinde olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Andrew toplantı için biraz erken gelip benimle birlikte masanın arkasına oturduğunda aklımdan çıkmıyor.

Felix çamaşırları katlarken Hazel da yanında. Hazel, Felix'in onun için serdiği battaniyenin üzerinde oyuncaklarıyla mutlu bir şekilde oturuyor ve ben de düşündüğüm gibi gidip onları kontrol etme ihtiyacı hissetmiyorum. Ona güveniyorum.

"Nasılsın?" Andrew'un sesi terapi için mükemmel, ama işe yarıyor çünkü ona açılmak istememi sağlıyor. Ben ve buradaki herkes Andrew'a tamamen güveniyor gibi görünüyor.

Bu benim için yeterince iyi, farkındayım.

"Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor," diye itiraf ediyorum ve o da bilerek başını sallıyor. "Evet, bunu anlıyorum.

Felix son zamanlarda gerçekten mutlu görünüyor."

Buna gülüyorum, bu düşünce biraz gülünç. "Felix her zaman mutludur," diyorum ve sadece arkadaşım değil, artık sevgilim de olmaya kararlı olan bu adamı düşününce kocaman bir gülümseme takındığımı fark ediyorum.

"Artık daha mutlu. Onu bir süredir tanıyorum, inan bana." Dönüp ona bakıyorum, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

"Nasıl oldu da terapist oldun? Destek grubu mu yönetiyorsun? Çok normal görünüyorsun." Onunla tanıştığımndan beri merak ettiğim soruyu soruyorum. Terapistler normal olmadığından değil, ama her gün duyduğu şeyleri duymak onu etkiliyor olmalı. Bunu yapmayı hayal bile edemiyorum ve *benim* hayatım da bok gibi başladı.

"Hayatım her zamanki gibi değildi." Bu beni şaşırtıyor ama daha fazlasını söyleyeceğini umarak bir şey söylemiyorum. "Elimden geldiğince insanlara yardım etmek istedim ve bunu küçük yaştan beri biliyordum."

"Çocukluğunuz kötü geçmiş." Bu aslında bir soru değil. Doğrulamadan önce gözlerindeki gölgeleri

görüyorum. Çok net olmasa da bunu daha önce nasıl kaçırdığımı bilmiyorum.

Dudakları sert bir çizgi oluşturuyor. "Babam tacizciydi. Gerçekten kötü. Annem ..." -derin bir nefes alır

"Denedi, ama o bir bağımlıydı, aklını kaçırarak onun tacizinden kaçmaya çalıştı." Boğazıma bir safra kaçtığını hissediyorum. Onun çocukluğu benim bildiklerime ürkütücü derecede benziyor.

"Beni hiçbir zaman gerçekten istemedi. Babam bana hep bunu söylerdi. Doğduğum için bile şanslı olduğumu çünkü beni istemediğini." Derimin üzerinde soğuk bir ter oluşuyor ve elim titriyor, sözlerine acıyla devam ediyor, "Sadece beni incitmeye çalıştığını düşündüm. Yaptığı şey buydu." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onlarda bir mesafe görüyorum. "Ama bana bakışından yalan söylemediğini anladım. Beni istemiyordu. Bir gece bana çocukluğundan bahsetti. Ailesi berbatmış, uyuşturucu bağımlısıymış ve asla onun yanında olmamışlar. Beni o hayata sokmak istemedi."

Sesi gergin geliyor ve acısını duyuyorum, ama hikaye benimkine çok benziyor. Gözlerim önce Felix'in bulunduğu çamaşır odasına, sonra da Andrew'a kayıyor. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Bana neyi anlatacaksın?" Andrew'un kafası gerçekten karışmış görünüyor. "Maggie hakkında. Felix sana Maggie'den bahsetti mi?"

Felix'in Andrew'la konuşmamı istediğini biliyorum. Terapiyi düşünmemi, ama bu kadar ileri gitmez, değil mi? Andrew'a benimle ilişki kurabilmesi için geçmişimi anlatır mı? Beni bu şekilde manipüle edeceğine inanmak istemiyorum. "Henry." Andrew'la yaptığım konuşmaya geri döndüm. "Maggie kim?"

Biliyor gibi görünmüyor ama benim için birine güvenmek çok zor. Felix'in sırlarımı anlatmasını istemiyorum. Bunu düşünmek beni hasta ediyor. "Hazel'in annesi."

Kaşları çatıldı, başı yana eğildi. "Hayır. Hazel'in annesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Neler oluyor?"

"Bana yalan mı söylüyorsun?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor hemen. "Sana asla yalan söylemem. Ailem hakkında pek sık konuşmam Henry. Bugün neden bahsettiğimi bilmiyorum ama bu benim hikâyem."

Onu dikkatle inceliyorum, midem hâlâ düğüm düğüm. "Maggie bir bağımlı. Ailesi kötü davranıyordu."

Yavaşça başını sallıyor, dinliyor. Yargılamıyor. Beni bir şeye ikna etmeye çalışmıyor ama şaşırmış da görünmüyor. Bunun onun için yeni bir bilgi olduğuna inanmak istiyorum.

"Maggie hakkında kimseyle konuşmam."

Tekrar başını salladığında ne dediğimi anlamış gibi görünüyor. "Ama Felix'le birlikte oldun."

Başımı salladım. "Söyledim. Kimseye anlatmadığım şeyleri ona anlattım. Ve annenin hikayesi kulağa çok tanıdık geliyor."

Derin bir nefes alıyor, sonra serbest bırakıyor. "Ne yazık ki pek çok insanın hikâyesine benziyor. Dünyada iyilik de var. Artık yaşlandığım için bunu biliyorum. Ama insanların travmalarını yeniden yaşamalarını dinlemek bana ne kadar çok kötülük olduğunu da gösteriyor."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Ciddiyetle soruyorum.

"İyi." Şimdi gülümsüyor. "İyilik, tüm kötülerini iyi yapıyor. Bana umut veriyor." "Umut Kıvılcımı," diyorum sessizce, beni ilk başta buraya çeken posterini düşünerek.

"Evet. Çok karanlık bir yola girebilirdim. Dünyadan nefret edebilirdim. Ama bunu yapamazdım. Bunun yerine, iyiyi görmeyi ve umudu yaymayı seçtim." Omzumu okşayıp ayağa kalktı. "Herhangi bir konuda daha fazla konuşmak istersen, ben buradayım. Her zaman. Toplantılarda ya da yalnız, ben buradayım."

"Yanında kim var?" Sormak zorundayım. Umut dağıtmak iyi bir şey ama bana bunun onu yıpratmadığını söyleyemez.

Neredeyse üzgün bir şekilde gülümsüyor ama sonra omuz silkiyor. "Benim burada bir ailem var ve istesen de istemesen de senin de var."

Bununla birlikte, zahmetsizce ayrılır.
Ve haklı olduğunu biliyorum.

Burada bir aile buldum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Felix

"Hadi ama. Havuçlar, tamam. Biraz iğrenç görünüyorlardı." Hazel'a bir kaşık uzattım. "Ama bu nefis. Nefis bezelyeler."

Suratını öyle bir hale getiriyor ki, bu durumdan hoşlanmadığını açıkça belli ediyor. Mutlu olmadığına emin olduğum bazı sesler çıkarıyor ama yine de gülümsüyor.

"Çooooook güzeller," diyorum ve sonra aptalca kaşığı ağzıma götürüp tadına bakıyorum ve neredeyse yemeğimi orada kaybediyorum. "Oh, kutsal fu-" Onun geniş, eğlenen gözlerine bakıyorum ve kendimi durduruyorum. "Tamam, haklısın. İyi değil."

Henry kıkırdıyor, kanepede yanıma oturuyor. Onun güldüğünü duymak güzel. Bugün biraz sessizdi. Vardiyamızın sonunda onu Andrew'la sohbet ederken gördüm ve belki de bu yüzden olduğunu merak ediyorum.

Ama onu bu konuda zorlamak istemedim. "Sana söyledim. Kız sebze sevmiyor. Bu hiç iyi değil."

Sırıtıyorum ve Hazel'a sevdiği mısır gevreği benzeri ikramlardan veriyorum, bebek mamasından vazgeçiyorum. "Sadece soğuk lapa sebzeleri sevmiyor. Gerçek olanı yiyecektir."

"Bundan son derece emin görünüyorsun." Yanındaki kanepeye yaslanıp başımı omzuna yaslıyorum. "O zaman ona sebze yedirmek için yaratıcı yollar bulmamız gerekecek. Benim kızım sağlıklı olacak."

Yüzünü çeviriyor ve ben ifadesini okuyamıyorum. Yalan söyleyip bunun beni germediğini söyleyemem. "Ona *kızım* demen hoşuma gidiyor."

Tamam, beklediğim bu değildi, özellikle de ses tonu sözleriyle uyuşmadığı için. Kulağa uğursuz geliyor. "O benim kızım," diyorum cesurca, elimi yanağına koyarak, çünkü hem o hem de ben bunun teknik olarak doğru olmadığını biliyoruz, ama kesinlikle öyle hissettiriyor. "Onu seviyorum Henry. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ben de seni seviyorum.

Çaresizce söylemek istiyorum ama kaçıp gitmesini istemiyorum. Bana istemediğimi söylemesini istemiyorum çünkü istediğimi biliyorum.

Acı çekmiş gibi görünüyor, ifadesi sıkıca kısıtılmış ama başını sallıyor. "İsteddiğini biliyorum."

Ben de seni seviyorum.

Zihnim çılgık atıyor.

"Andrew'a Maggie'den bahsettin mi?" Elimini yüzünden çektim ve onun yüzüne doğru biraz daha döndüm.

ama çok fazla değil çünkü sırtımın tamamen diğer tarafımdaki Hazel'a dönük olmasını istemiyorum.

"Hayır. Ondan hiç bahsetmedim. Neden?"

"Andrew ..." Gözleri benimkileri arıyor ve sanırım konuşmaları sırasında bir şeyin onu şaşırttığı konusunda haklıydım. "Bana hikâyesini anlatıyordu ama kulağa tanıdık geliyordu. Senin bir şey söylemediğine yemin ediyor."

"Yapmadım," diyorum kararlılıkla. İtiraf etmeliyim ki bunu yapacağımı düşünmesi canımı acıtıyor. Ama elini elime alıp bana bakması için yalvarıyorum, o da bakıyor. "Henry, senin sırlarını asla kimseye anlatmam, Andrew'a bile. İblislerin konusunda sana yardım edebileceğini düşünsem bile. Bu benim haddime değil, bunu biliyorum."

Belki bazı alanlarda sınırlarım eksik olabilir ama bu konuda değil. Birinin size gerçeği söylemesi konusunda güvenmesi çok önemli bir şey.

Bunun büyük bir patlamaya dönüşeceğinden endişeleniyorum, belki de gittiği bir patlamaya, ama beni birçok kez yaptığı gibi şok ediyor ve eğiliyor, dudaklarını benimkilerin üzerinde gölgeliyor. "Seni seviyorum, Felix. Sana aşığım."

Nefesim kesildi. Tam anlamıyla, tamamen dramatik bir soluk. Dudaklarıma gülümserken bir an için kelimeler bulamıyorum, ileri doğru bastırmıyor ve ben nihayet söyleyene kadar başka bir şey söylemiyor. "Ben de seni seviyorum."

Beni usulca öpüyor, parmakları saçlarımda arasında geziniyor ama Hazel hemen yanımda oyuncaklarıyla mutlu bir şekilde oynadığı için öpücüğünü sakınmıyor. "İçten içe ona hiçbir şey söylemediğini biliyordum ama bir an vardı."

Onu durdurdum. "Sorun değil. Benimle konuştuğun ve artık bana inandığın sürece, şüphe duyma sorun değil."

"Senden asla şüphe etmemeliyim, Felix. Bana bunun için bir sebep vermedin. Sen Maggie değilsin. Bunu biliyorum. Ona hiç benzemiyorsun."

Elini sıkıyorum, diğer elinin başımın arkasındaki saçlarımla okşamasını seviyorum. "Ama sana Hazel'ı verdi. Ondan nefret etmiyorum. Hiçbir parçam nefret etmiyor." Bunu bilmesine ihtiyacım var. Maggie her zaman Hazel'ın annesi olacak.

"Ediyorum," diyor, sesi çatlıyor ve gözlerindeki acıyı görüyorum. "Ondan her gün nefret ediyorum. Hasta olduğumu, hasta olmak istemediğini biliyorum ama yine de bir yanımda gittiği için ondan nefret ediyor. Sadece benden değil, Hazel'ı terk ettiği için. Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

Hazel'ı kucağıma çekerek dönüyorum. Elinde bir oyuncak vardı ve onu yanında getirerek göğsüme defalarca vuruyor, kıkırdıyordu. Evet. Bir insan onu nasıl bırakabilir bilmiyorum. "O hasta. Bağlımlılık çok zor bir şey."

"Ayıkken de aynıydı. Hazel'a benim baktığım gibi bakmıyordu. Bunu görebiliyordum."

Dönüp ona bakıyorum, kafam karışıyor ve sonra bana ne dediğini hatırlıyorum. Ben Hazel'ı *gör*. O da aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü eğilip beni çabucak öpüyor.

"Onu benim gördüğüm gibi görüyorsun. Çocuk istesen de istemesen de en başından beri öyle görüyordun.

Bebeklerle ilgili deneyiminiz olup olmaması önemli değildi. Araştırdınız. Önemsediniz."

"Aşık oldum," diye bitiriyorum ve o da gülümsüyor.

"Ona baktığınızda o sevgiyi görüyorum. Maggie'nin yüzünde hiç görmediğim bir sevgi ve dışarıda çocuk istemeyen pek çok insan olduğunu biliyorum. Çocuk sahibi olmaması gereken. Bunun için onu suçlamıyorum." Sözlerindeki acıyı duyabiliyorum ama yargılamıyorum.

"Ama o onun annesi."

"Bebek istemediğini bildiğim halde onu Hazel'i doğurmaya ikna ettiğim için her zaman suçluluk duyacağım. Ama ben

Hazel pişman olamaz." Uzanır ve kızının elini tutar. Kız gülüyor ve diğer elindeki oyuncakıyla oynarken onun parmaklarıyla oynuyor.

"Hayır. Yapmamalısın. Sen de kendini suçlu hissetmemelisin ama sanırım hislerimize engel olamıyoruz. Hazel'i istedin ama Maggie'yi ona sahip olmaya zorladığına bir an bile inanmadım. O ikinizi de sevmek istedi, Henry."

Gözleri bir an kapanıyor ve sonra tekrar açılıyor, kızına baktığında yüz ifadesinden neşe süzülüyor. "Ondan nefret etmek istemiyorum."

"Nefret etmiyorsun," diyorum kesin bir ifadeyle. "Sen asla kimseden nefret edemezsin."

Yanağımı usulca öpüyor ve bana bakmak için geri çekiliyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum kolayca, rahatlamış bir şekilde çünkü sonunda bunu söyleyebiliyorum ve muhtemelen her fırsatta söyleyeceğim. Yüzünde hâlâ biraz bezelye olan Hazel'a bakıyorum, oynamakla ve bebek gevezeliği yapmakla meşgul. "Ben de seni seviyorum kızım."

Bunu zaten biliyormuş gibi bana gülümsüyor ve kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde tamamlanmış hissediyorum. Henry'ye "Bana güvendiğin için teşekkür ederim," diyorum ve o da derin bir nefes alıp bana gülümseyerek cevap veriyor. *Çünkü şu anda yaptığı şey tam olarak bu.*

Bana güveniyor ve bunu mahvetmeme imkan yok.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

henry

"Oh, evet. Tam orası." Tekrar Felix'in vücuduna kayıyorum, kıcının etrafımda sıkışma şekline hayret ediyorum. Fazla zamanımız yok. Eğer olsaydı, ilk kez onun içinde olduğum için bunu tercih ederdim, ama Felix bana bunun iyi olduğunu garanti etti.

Dokuz aylık bir bebekle boş ve sessiz bir an bulmak kolay değil. Ve birkaç kez daha içime girmiş olsa da, bu bizim için bu şekilde ilk. Yine de, dušta hızlıca içime girmesi hiçbir şeyi azaltmıyor.

Ben onu iterken su sırtıma çarpıyor, o geri iterken eli fayans duvara değiyor. "İşte böyle."

Sesi gergin ve taşaklarım bitirmek için ağrıyor, ama benden önce ona ihtiyacım var. Onunla duvar arasına uzanıyorum, sikini okşuyorum ve boşalması için sessizce yalvarıyorum. Dakikalar sonra boğuk bir çığlık attığında, içimin rahatladığını hissediyorum, tekrar tekrar içine boşaldığımda dölleri duvara sıçırıyor.

İçine girdim, iç duvarlarını döllерimle kapladım, onu işaretledim. Onu sahipleniyorum. Ve beni öpmek için döndüğünde, o öpücükte de ona sahip oluyorum. Spermlerimin bacağından aşağıya kaydığını görmek hoşuma gidiyor ve onu kollarıma alıp derin bir öpücüğe çekiyorum.

Su soğuyana kadar öpüşüyor ve dokunuyoruz. Sonra Hazel'in ağlama sesini duyunca ikimiz de hızla duştan çıkıyoruz, aceleyle kurulanıyoruz ve yanına gidiyoruz.

Yine de bizi gördüğünde mutlu oluyor, belimize havlu sarmış, saçlarımız hala ıslak.

Felix ona bir şişe veriyor ve giyiniyoruz.

Hâlâ her gün kendimle savaşıyorum, kendime beni terk etmediğini söylüyorum. Ama o beni seviyor, ben de onu seviyorum. Bunu kalbimin derinliklerinde biliyorum.

Her geçen gün ona daha çok güveniyorum. Sadece bu da değil, Hazel'ı da seviyor.

Bugün izin günümüz, bu yüzden Hazel'i öğle yemeği servisi yapmak ve bazı küçük çocuklarla takılmak için barınağa götürüyoruz. Ayrıca burada kimsesiz çocuklar için harika bir program var, okuldan sonra güvenli bir alana gelebiliyorlar.

Ayrıca danışmanlar da var ve oraya vardığımızda Andrew'un onlardan birkaçıyla konuştuğunu görünce şaşırmadım.

Brooks ve Colby de burada, ki bu o kadar da şaşırtıcı değil. Görünüşe göre tüm spor salonu personeli dünyayı daha iyi hale getirmek için çalışıyor. Bu hayata nasıl geldiğimi bilmiyorum ama o ilanı görüp o toplantıya gittiğim için mutlu olmadığım tek bir gün bile yok.

Andrew ile geçmişim ve Maggie hakkında biraz daha fazla konuştum ama henüz bir terapi randevusu almadım. Artık onu bir arkadaş olarak gördüğüm için onunla yapabileceğimden değil, ama benim için arayabileceği meslektaşları olduğuna dair bana güvence verdi.

Neden kendimi geri çektiğimi bilmiyorum ama hayatımda hiç olmadığım kadar güçlü ve bütün hissediyorum. Evet, Maggie'nin Hazel ve beni arkada bırakması biraz travma yaratmış olabilir ama Felix'e tek başıma güvenmeye başlıyorum.

Andrew ve Felix'e bir daha böyle şiddetli bir panik hissetmeye başlarsam onlara haber vereceğime ve yardım alacağıma dair güvence verdim. Maggie için tek istediğim buydu. Yardım almasını. Buna karşı değilim.

Ama sanırım benim için neyin işe yaradığını buldum. Andrew'la arkadaşlık, içimi dökmemi dinlemekten mutluluk duyuyor. Ve Felix var, o kadar çok önemsiyor ki, ona her konuda güvenmemek mümkün değil.

Evan'ın burada olduğunu fark ediyorum ve Felix'i dürtüyorum, Felix dönene kadar çocuğu görmekten mutlu görünüyor ve ikimiz de kolunda yeni bir çürük görüyoruz. "Onu evinden çıkaramazlar mı?" Onun için duyduğum korku içimi yakarken soruyorum.

Felix hasta görünüyor ve sonra onu takip etmemi işaret ediyor. Yapıyorum ve aynı anda Evan'a ulaşıyoruz. "Hey, ufaklık," diye selamlıyor Felix onu ve Evan biraz ürkmüş olsa da onu gördüğüne sevinmiş görünüyor.

Bunu anlıyorum. Daha önce kimse size değer vermemişken birinin size değer verdiğine inanmak korkutucu. Ama Felix'in kendine has bir tarzı var ve Evan da buna karşı koyamıyor gibi görünüyor. "Merhaba."

"Arkadaşım Andrew'la tanıştın mı?" Felix, birkaç çocukla konuşmakla meşgul olan Andrew'a başını sallayarak soruyor ama o da ona başıyla karşılık veriyor.

Evan omzunun üzerinden Andrew'a bakar, sonra tekrar Felix'e. "Ah, evet. Arkadaşın olduğunu bilmiyordum ama iyi birine benziyor."

"Öyle. Konuşmak için gerçekten harika bir insan," diye ısrar ediyor Felix, ama Evan sadece solgun görünüyor ve hiçbir şey söylemiyor. "Koruyucu aileye geri mi döndün?"

Evan başını sallar. "Hayır, hayır." Sanki biri onu dışarı atacakmış gibi ürkek ve korkmuş bir halde etrafına bakınıyor. Bu çocuktan nefret ediyorum. Bu hiç adil değil. O cevap verirken kızımı kollarımda tutuyorum, belki biraz daha sıkı, "Sadece bazen okuldan sonra takılmak için buraya geliyorum. Sorun olmadığını söylediler."

Felix sakin bir anlayışla başını sallar ve elini onun omzuna koyar. "Bu çok iyi. Gerçekten iyi. Baban döndü mü?"

Evan bir kez daha irkilmiş görünüyor ve bizden bir adım uzaklaşıyor. "Ben iyiyim. Tamamen iyiyim, Felix." "Tamam," diyor Felix dikkatle, ama hala geri çekiliyor. "Bekle, tamam mı? Özür dilerim. Arayabilirsin,

Anlarsın ya? Her zaman."

Evan başını sallıyor, ama sonra dönüp kapıdan çıkıyor ve ikimizi de orada bırakıp şok içinde arkasından bakakalıyoruz.

"Lanet olsun. Onu çok zorladım," diyor Felix ve ben de kolumu omzuna doluyorum.

"Sadece yardım etmek istiyorsun."

"Sahip olduğu hayatı hak etmiyor. Bu hiç adil değil." Kelimelerini ıstırap kaplıyor ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Hayır, adil değil. Yine de biraz inancın olsun, Felix. Onunla iletişim kurmakta senden bile daha iyisin.

ve size güvenmek istiyor."

"Ben de öyle dedim," diye araya giriyor Andrew, şüphesiz her şeyi duymuş.

Felix, Andrew'a "Artık sadece ona yardım etmek istiyorum," diyor ve bunun nasıl bir his olduğunu

çok iyi bildiğine şüphe yok.

"Biliyorum." Bana dönüp hüzünlü bir gülümsemeyle Hazel'ın çoraplı küçük ayağını gıdıklıyor ve kıkırdamasına neden oluyor. Tekrar Felix'e dönüyor. "Sonunda her şey olması gerektiği gibi sonuçlanıyor."

Bize göz kırpıyor ve birlikte olduğu küçük gruba dönüyor, ben de Felix'e dönüyorum. "Bu doğru, biliyorsun."

"Kadere inanır mısın?" diye soruyor kuşkuyla.

Başımı sallıyorum. Gerçi onunla tanışmadan önce hiç yapmazdım. "Kesinlikle."

Eğilip bana hızlı bir öpücük veriyor ve sonra kız arkadaşını benden alıyor ve günümüze devam ediyoruz.

Aşkımız söz konusu olduğunda kader bizim yanımızdaydı ve kaderin Evan'ın da yanında olacağına inanmak zorundayım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Felix

"İşte. Evet. İşte böyle." Lanet olsun, siki içimde iyi hissettiriyor. Sesimi alçaltmam gerektiğini biliyorum ama lanet olsun.

Henry tekrar içime girip beni doldururken ve prostatımın üzerinde sürüklenirken eli ağzımı kapatıyor. Spor salonunun üstündeki stüdyo dairede yine kanepedeyiz ve ona benimle ve kedimle birlikte yaşamasını çok fena halde teklif etmek istiyorum, ama henüz cesaretimi toplayamadım.

İyi gidiyoruz. Her geçen gün daha fazla güven duyuyoruz ama taşınmak büyük bir adım. Daha önce sadece Maggie ile paylaştığını biliyorum ve o da pek iyi gitmedi.

"Dur," diye kulağıma nefes veriyor, lobunu ısıyor ve beni inletiyor. "Her ne düşünüyorsan onu düşünmeyi bırak ve bana geri dön."

Tanrım, sesine bayılıyorum. Derin ve duygulu. Başımı sallıyorum ve onu öpüyorum, ellerimi sert kıkına götürüyorum ve onu içimde daha derine çekiyorum. "Yaklaştım," diye nefes alıyorum.

"Düşünmeseydin daha yakın olurdun." Sırıyorum ve onu sertçe öpüyorum çünkü beni tamamen tanıyor.

Bir elimi aramıza sokuyorum, içimde yaptığı her hamleyle senkronize bir şekilde sikimi okşuyorum. Zihnimi temizledikten birkaç dakika sonra çığlık atıyorum ve elimin üzerine dökülüyorum.

"Teşekkür ederim. Siktir." Eğiliyor, içime giriyor ve sikimi sağarken hassas prostatıma bastırıyor.

İşimiz bittiğinde üstüme uzanıyor, saçlarımı okşuyor ve çok mutlu görünüyor. Neredeyse özgür.

"Hemen döneceğim." İçimden çıkıyor, döllerini kanepeye damlıyor ve ikimiz de mutlu bir şekilde gülüyoruz.

ve memnun. Bir süre sonra elinde bir bezle dönüyor ve önce beni, sonra kendini temizleyip çamaşır yığınının içine atıyor.

"Doğum günü yakında," diyorum onu zar zor sığdığımız kanepede benimle birlikte yatması için aşağı çekerken. "Evet, öyle. İlk doğum günü. Buna inanamıyorum."

Onu kendime daha sıkı sarıyorum ve son birkaç ayı düşünüyorum. Hayatıma nasıl girdiklerini ve her şeyi mümkün olan en iyi şekilde nasıl karıştırdıklarını. "Ne tür bir tema düşünüyorsun?"

"Tema mı?"

Kıkırdıyorum ve boynunu öpüyorum. "Evet. Tema. Henüz favori bir çizgi filmi yok ama en çok Elmo'yu seviyor. *Susam Sokağı*'ni kesinlikle yapabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," diyor parmaklarını elimin üzerinde gezdirirken. "Yani, pasta gibi mi?"

Buna gülüyorum, şimdiden süslemeleri ve pastayı düşünüyorum. Eşleşen tabaklar ve masa örtüsü. I

Etsy'de özel yaptırabileceğim bir afiş var mı acaba? Ve hepimize uyumlu tişörtler lazım, kesinlikle. "Evet. Pasta gibi."

"Onu gerçekten kaldırıp hazırlamalıyız ki işe gidebilelim," diye homurdanıyor ama ikimiz de koltuktan kalkmak için harekete geçmiyoruz.

Sonunda kığımızı kaldırıp Hazel'ı hazırlıyoruz ve sonra işe gitmek için aşağı iniyoruz. Hazel son zamanlarda kendini daha çok yukarı çekiyor, yürümek istiyor ama tam olarak başaramıyor.

Yine de hepimiz ona daha dikkatli bakıyoruz ve size söyleyeyim, çocuk sürünebiliyor. Saniyeler içinde odanın öbür ucuna geçti ama Ben onun burada olmasının sorun olmayacağını söyledi.

Buna sevindim çünkü Henry onunla bana güvenebilir ama onu başkasına bırakmaya hazır olduğunu sanmıyorum.

Colby onu kucağına alırken "İşte benim kızım," diyor ve Henry yüzünde bir gülümsemeyle bakarken kız kıkırdıyor. Görünüşe göre o da Colby'ye gerçekten güvenmeye başlamıştır.

Colby'nin oğlu bugün onunla birlikte, hâlâ buraya ve yeni çevresine alışmaya çalışıyor ama Ben ve Colby'ye göre durumu iyi. Ve adamım, bu çocuk çok sevilir. O da Hazel'a aşık görünüyor ama belki de babası onu tutarken biraz kıskanıyor.

"Ona yeni bir kıyafet almış olabilirim," diyor Colby Henry'ye, başının üstünü öpüyor, sonra onu tekrar yerdeki yerine indiriyor ve oğlunu tekrar kucağına alıyor.

Hazel kollarını bana doğru uzatıyor, ben de Henry'nin alaycı yüzüne gülerek onu kucağıma alıyorum. "Çok fazla kıyafeti var. Yerimiz kalmadı." Yine de hala gülümsüyorum.

Benim yanıma taşın. Odam var.

Bu düşünce içimi yakıyor ama şimdi zamanı değil. Konuyu değiştirmek için "Önümüzdeki ay ona ilk doğum günü partisi düzenliyoruz," diyorum ve Colby bunun üzerine aydınlanıyor, hızlıca almamız gereken şeyleri gözden geçiriyor.

Henry bize sadece kafasını sallıyor, ama Andrew spor salonuna girdiğinde onunla sevişmek ve şişme Elmo hakkında konuşmak için harika zaman geçiriyoruz.

Bize doğru ilerlerken yüzündeki asık ifade havayı anında bozuyor. "Sorun nedir?" Korkum artarak soruyorum.

"Ben Evan." *Kahretsin.*

"Ne oldu?" Soruyorum ama kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum çünkü çok endişeliyim.

"Babası," diyor Andrew ve Henry'nin elinin benimkine gittiğini, parmaklarımızı birbirine geçirdiğini hissediyorum. "Sarhoşken öfkeden deliye döndü ve Evan ile annesinin peşine düştü."

"Lanet olsun. Bunun olacağını biliyordum," diyorum sessizce, sesim titreyerek. Daha fazla zorlamalıydım. Peşinden gitmeliydim.

"Onu öldürdü."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Hayır. Evan öldü mü?"

Andrew başını sallıyor ve ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Evan babasını öldürdü. Şu anda polis gözetiminde."

"Ne?" Orada donmuş bir şekilde duruyorum, kanım donuyor. "Neden? Nefsi müdafaaydı, değil mi?" "Öyleydi. Öyle olduğunu biliyorum ama annesi onun tarafını tutmuyor. Zar zor konuşuyor."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Keder insana korkunç şeyler yaptırıyor," diyor Andrew ve ben başımı sallıyorum. "Ona yardım etmeliyiz," diyorum çaresizce. Ama ne yapacağımı bilmiyorum.

"Yapacağız," diyor Andrew kolayca, ama ben o kadar emin değilim. Evan babasını öldürdü. Tutuklandı.

Buraya nasıl geldik? Elmo'nun doğum günü partisinden bahsediyoruz ve sonra her şey karanlık ve

acımasız bir hal alıyor.

Neden her zaman bu şekilde olmak zorunda?

"Felix." Henry'nin sesini duyuyorum ve ona bakmak için dönüyorum. "Her şey yoluna girecek.

Andrew'un bir arkadaşı var. Bir avukat."

Andrew'a dönüyorum, ne dediğini kaçırmışım ve kendimi başarısız hissederek hızlıca, emin olmayan bir şekilde başımı sallıyorum. "Ona yardım etmek zorunda."

"Evet..." Andrew emin görünmüyor ama emin görünmek için kendini zorladığını söyleyebilirim.

"Gelecektir. Evan'la ilgilenildiğinden emin olacağım."

O izin vermeden önce biraz daha konuşuyoruz ve sadece Henry ve ben çalışıyoruz. Hazel kendini masaya çekmeye çalışıyor ama sürekli düşüyor ve her seferinde hüsrana uğruyor.

Onu kucağıma alıp masadaki Henry'nin yanına oturtuyorum. "Her şey yoluna girecek," diye güvence veriyor.

Be

n. "Onun peşinden gitmeliydim."

"Bunun için kendini suçlayamazsın, Felix. Pek çok şey için kendimi suçlamama izin vermiyorsun.

Bunu kendi üzerine alma."

Gülümsememi zorlamama gerek yok çünkü ona baktığımda bunu hissediyorum. Evan için endişelenmeme rağmen Henry beni çok mutlu ediyor.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Elini kalbime götürüp orada dinlendiriyor. "Ben de senin kocaman kalbini seviyorum."

Her zaman ailem ve kardeşim kadar iyi olmak istemişimdir. Bir yardımcı olmayı da çok istedim ama bunu yaptığı ana kadar kendimi yeterince iyi hissetmedim.

Kalbimden ve ne kadar iyi olduğumdan bahsettiğinde ona inanıyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

henry

Kulak misafiri olmamalıyım ama Felix için endişeleniyorum. Ve Evan için. Pahalı bir takım elbise giymiş, yakışıklı adamın Andrew'u sorduğunu gördüğümde, Andrew'un bahsettiği arkadaşın o olduğunu anladım.

Ona Andrew'un toplantı odasında olduğunu söyledim ve bana teşekkür etti, sakın bir havayla oraya doğru yürürken ses tonu profesyonel ve sertti. Hazel ve Felix yeni üyelere birini eğlendirmekle meşguller, Felix de onu üye yapıyor. Ben de tam bir sürüngen gibi davranıyor, Andrew ve arkadaşı konuşurken toplantı odasını dikizliyorum.

Ama hiç de arkadaş gibi görünmüyorlar.

Hava gerginlik ve öfkeyle doludur. Andrew'un çenesi gergin ve vücut dili buradan başka bir yerde olmak istediğini söylüyor. "Ona yardım etmelisin."

"Babasını boynundan bıçaklayan on beş yaşında bir çocuk. *Polis* olan babasını," diyor diğer adam dikkatle, soğukkanlı tavrını koruyarak.

"Küçüklüğünden beri onu eşek sudan gelinceye kadar döven tacizci babası. Annesini de dövüyordu."

"Tek kelime etmeyen annesi," diye karşılık veriyor adam ve Andrew'un yüz ifadesinin bembeyaz bir nefrete dönüşmesini izliyorum.

"Keder bunu yapar. Bunu biliyorsun Miles."

Miles olduğu anlaşılan adam daha da dik durur, bir eliyle kravatını düzeltir, bakışları Andrew'un üzerindedir. "Konuşmuyor. Kocasını öldü ve çocuğun her yerinde kan vardı. Babasının kanı. Bıçağın üzerinde parmak izleri var."

"Onu bundan kurtarmalısın. O daha bir çocuk."

"On beş yaşında ve sabıkası var." Evan'ın kaderi hakkında konuşmalarını dinlerken kanım donuyor. Nefsi müdafaa olduğuna hiç şüphem yok ama adalet sistemi berbat durumda. Ve şimdiye kadar Evan'ın babasının polis olduğunu bilmiyordum. Kesinlikle kendi adamlarını koruyorlar.

"Roman'la konuşacağım. Belki hâlâ polis teşkilatında bir arkadaşı vardır. Kendi ailesini dövdüğüne göre adam çok pis biri olmalı."

"Pek olası değil," diyor Miles, yüzü asık. "Böyle adamlar nasıl saklanacağını bilir."

"Yani Evan'ın kendini koruduğunu kabul ediyorsun? Suçlanması gereken kişinin babası olduğunu mu?"

Miles Andrew'a yaklaşır ama Andrew hızlı bir adımla geri çekilir. "Bu kolay bir dava değil,

Özellikle de anne konuşmazsa."

Andrew sert ses tonuyla beni şaşırtarak, "O zaman onu yap," diyor.

Miles uzanıp Andrew'a dokunmak ister gibi görünüyor ama duruyor ve ben de tam olarak geçmişlerinin ne olduğunu merak ediyorum. Onları birlikte gördükten ve birbirleriyle konuşma şekillerini dinledikten sonra onlara arkadaş diyemem. Yakın bile değiller. Ama önemli bir geçmişleri olduğuna bahse girerim. "Elimden geleni yapacağım Andrew. Ama hepsini kurtaramayacağını biliyorsun."

"Sen bir savunma avukatısın Miles. Bu senin seçimin. Sözde en iyilerin en iyisisin." Bu kez Miles'ın üzerine yürür. "Şimdi bunu kanıtla."

Miles'ın gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum, ama o sadece takım elbisesinin ceketini düzeltiyor, omuzları dik ve çenesi yukarıda, sanki Andrew'un attığı meydan okumayı kaldırıyor gibi. Başka bir şey söylemiyor, sadece odadan çıkıyor, çıkarken bana kibarca başını sallıyor ve ben bir dakika boyunca donmuş bir şekilde orada duruyorum.

Andrew bana bakıyor ve ilk başta, konuşmasını dinlediğim için bana kızacağından endişeleniyorum. Ama yaklaştıkça bakışları yumuşuyor. "Yardım edecek."

Her şeyi duymamış gibi davranmıyorum. "Emin misin? Tereddütlü görünüyor."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor ve gözlerindeki ıstırapı görüyorum, büyük olasılıkla bahsetmediği bir geçmiş. "Yapacak." Ama sesi pek olumlu gelmiyor. "Nefsi müdafaaydı."

"Babası polis," diyorum kesin bir ifadeyle.

Andrew başını sallar. "Evet, öyle. Ama Evan'ın tacizi kanıtlayacak morlukları var ve annesi konuşacak. Konuşmak zorunda."

"Seninki de olur muydu?" Annesinin geçmişini bildiğim için soruyorum. Benim nasıl bir bokla büyüdüğümü biliyor.

Maggie de. Ebeveynler çocuklarını her zaman korumazlar. Bu bir efsane. Sadece korumazlar.

Sertçe yutkunuyor, bu hareket acı verici görünüyor. "Bilmiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum ve o da iç geçiriyor. "Toplantı için buralarda olacak mısınız?"

Hiç düşünmeden başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Hazel'ı beslemem gerekiyor ve ..."

Duruyorum ama Andrew gülümsüyor. "Erkeğinle vakit geçir."

Felix'i düşündükçe yüzümdeki gülümsemeye karşı koyamıyorum. Denemedim bile. "Evet. O da var. Terapist olduğun için buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama onunla konuşmak..."

"Senin kendi terapi şeklin," diye tamamlıyor ve ben de başımı sallıyorum çünkü öyle. Felix'in yanında kendimi güvende hissediyorum. "Ona her şeyi anlatabileceğimi biliyorum."

"Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz. Hepimiz iyileşmek ve bu dünyada başarılı olmak için mücadele ediyoruz. Colby ve Ben'de de bu vardı. İçlerini dökmek için birbirlerini kullandılar ve gruba gerçekten inanmadılar."

"Ama şimdi katılıyorlar." İkisini de toplantılara katılırken gördüm. Hepsine değil ama bazılarına.

Andrew omuz silkiyor. "Bazen hepimizin biraz daha desteğe ihtiyacı olur ama sen kendin için neyin işe yaradığını bul Henry. Önemli olan tek şey bu. Ve bize ihtiyacın olursa burada olduğumuzu biliyorsun."

Başımı sallıyorum çünkü bu adamdan hiç baskı görmüyorum. Bana ne yapacağımı söylemiyor ama umursuyor gibi görünüyor. "Teşekkür ederim Andrew." Dışarı çıkmaya başlıyorum ama duruyorum ve geri dönüp onunla yüzleşiyorum. "Bu sende mi?"

"Neye sahip olmak?"

"Konuşacak biri. Sanki seni rahatsız eden bir şey yokmuş gibi."

Sorumdan rahatsız olmamış gibi küçük bir baş sallama hareketi yapıyor. "Var. Ben ve Colby var. Roman ve Brooks." Gülümsüyor. "Ve bu grup."

"İç karartıcı olmalı." Sürekli başkalarının acısını üstlenmeyi hayal edemiyorum.

"İyi olan, hatırladın mı?" Derin bir nefes alıyor ve sonra bırakıyor. "Bu benim devam etmemi sağlıyor."

Anlayışla başımı sallıyorum ve Felix ile Hazel'a katılmadan önce ona hızlıca el sallıyorum, Ethan devralmadan önce birkaç şeyi hallediyorum ve Hazel'ı beslemek için yukarı çıkıyoruz. Keşke onun için bir küvetim olsaydı.

Çünkü yüzmeyi çok seviyor ve eminim banyo yapmayı da çok isterdi. Ama onunla hızlı bir duş alıyorum, onu Felix'e veriyorum, böylece temizlenebiliyorum, sonra ben Hazel ile oynarken sırasını ona bırakıyorum.

Sorunsuz. Bu işi hallettik. Ve evet, hala aklımın bir köşesinde bunu kaybedeceğim korkusu var. Yakında her şeyi çözmeye çalışan yine sadece ben olacağım. Ama Hazel beşiğinde uyuduğunda ve Felix ile kanepeye oturduğumuzda, beni yoğun bir öpücük için kendine çekiyor ve bu endişe dağılıyor.

Öpücüğünün içinde eriyorum ve sonra kıyafetlerimizi çıkarıyoruz, ben onun bedenine girerken günün stresinden kurtuluyoruz. Öpüşüyoruz ve dokunuyoruz, başka hiçbir şeyin bize dokunamayacağı o anda kayboluyoruz.

Ve geldiğimizde, onun kollarında kendimi güvende hissediyorum.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Felix

"Maggie'nin geri dönmesinden hiç endişe ediyor musun?" Parmağımı Henry'nin çıplak karnının çizgileri üzerinde gezdiriyorum, bu sabah hala yatağında ona doğru kıvrılmışken, ona endişelendiğim soruyu soruyorum.

Tahmin ettiğim gibi sertleşiyor ama cevap veriyor: "Gideceğini sanmıyorum. En son gittiğinde daha kalıcı hissettirmişti. Sanki Hazel'ı terk ettiği için onu affetmeyeceğimi biliyordu."

Bunu anlıyorum. *Bunun için onu nasıl affedebilir ki?*

"Ya ayık dönerse?" Soruyorum, sanırım kendi güvensizliğim su yüzüne çıkıyor. Bu adama ve kızına aşığım. Onların hayatımda olmamasını hayal bile edemiyorum, ama ya kız geri gelirse ve adam onunla tekrar denemek isterse? O Hazel'ın annesi. Her zaman da öyle olacak.

"Fark etmezdi. O gitti. Tekrar ve tekrar. Beni terk etti, sonra da Hazel'ı terk etti. Anne olmak istemiyor."

Sesim titreyerek onun yanına kıvrılıyorum. "İnsanlar değişir."

Elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Seni seviyorum, Felix. Ne olursa olsun. Seni seviyorum. Ve Maggie'yi. . ." Bir an duraksıyor ve ben bu düşüncesini bitirip bitirmeyeceğini merak ediyorum. "Onu önemsedim. Onu sevdiğimi sanıyordum ama o beni hiçbir zaman gerçekten sevmeyi. Hazel'ı da hiçbir zaman hak ettiği şekilde sevmeyi." Beni ona bakmaya zorlamak için eliyle çenemi kaldırıyor. "İkimizi de sebepsiz yere çok seviyorsun, sadece seviyorsun."

"İkinizi de birçok nedenden dolayı seviyorum," diye gülümseyerek düzeltiyorum.

Şakağıma bir öpücük konduruyor, ben de başımı tekrar göğsüne yaslıyorum. "Ailene benden bahsettin mi?"

Hazel hakkında mı?"

Gülümsüyorum. "Elbette, öyle. İkinizle de tanışmak için sabırsızlanıyorlar."

Yüzünü göremesem de gülümsediğini hissettiğime yemin edebilirim. "Bunu isterdim. Tanışacağım en iyi insanı yaratan insanlarla tanışmak."

Alay ediyorum, güvensizliğim kabarıyor. "Evet. Onlarla tanışana kadar bekle. Kimse daha iyi değil. Annem lanet olası bir cerrah, Tanrı aşkına."

"Yapma bunu." Henry'ye bakıyorum, sesi kızgın değil ama sert. "Sırf onların olağanüstü kariyerleri var diye kendi iyiliğini küçümseme. Sen de yapıyorsun. Yardım ediyorsun. Karşılaştığın herkese yardım ediyorsun ve karşılığında hiçbir şey istemiyorsun. Övgü değil. Ne de para. Hiçbir şey. Bunun ne kadar nadir olduğunu bilemezsiniz."

Bunu kastettiğini bilerek tekrar ona yerleşiyorum. "Belki onları partisine davet ederim." Eli sırtımı yumuşatıyor. "Bu harika olur."

Tenine karşı gülümsüyorum ve kalbinin üzerine bir öpücük konduruyorum, keşke bu sabah biraz daha zamanım olsaydı da sıcak tenini daha fazla keşfedebilseydim diyorum. Ama tam zamanında, kızım beşiğinde doğruluyor ve beklentiyle bize bakıyor.

Sırıtarak yataktan kalkıyorum, üzerime bir çift eşofman geçiriyorum ve onu kucağıma alıp başının üstünden öpüyorum. Henry'den yanıma taşınmasını istemeyi çok istiyorum. Hazel'in kendine ait bir odası olsun -belki kanepe ve duş yerine bir yatakta oyalanabiliriz- ama aynı zamanda bunu birlikte yapabilelim.

Birlikte bir ev.

Benim kedim. Bizim kızımız. Tek bir yerde.

Ama kendimi tutuyorum, bunun olmasına izin veriyorum. Hazel'la gün hakkında konuşuyor, onu kollarımda tutuyordum ki Henry'nin hala yatakta, yorganın altında olduğunu görüyorum ve gözlerinde o kadar büyük bir sevgiyle bizi izliyor ki nefesim neredeyse bir saniyeliğine kesiliyor.

"Maggie ona hiç öyle bakmadı. Bir kere bile ve bu beni öldürdü. Anlayamadım. Ama seni onunla görüyorum ve onu ne kadar sevdiğini hemen anlıyorum."

Burnuma uzanıp sıkarken Hazel'in gözlerine bakıyorum ve beni güldürüyor. Babasıyla oturması için onu yatağa götürüyorum. "Seviyorum."

"Bunu asla sorgulamam. Seninleyken değil. Onunlayken hep sorguladım. Bu sürekli bir endişeydi. Hazel'i onunla yalnız bile bırakamazdım çünkü ona güvenemeyeceğimi biliyordum. Seninleyken hiç korkmuyorum, ki bu da beni korkutmalı."

"Benimleyken korkmanıza gerek yok," diyorum dürüstçe. Onları asla incitmeyeceğim.

"Biliyorum," diyor kolayca. Eğilip dudaklarımı usulca öpüyor ve sonra Hazel'a gülümsüyor. "Ben duş almaya gidiyorum."

Bunu mutlu bir şekilde söylüyor, yataktan çıkarken acele etmiyor ve bana duyduğu güveni hissedebiliyorum. Ciddi olduğunu biliyorum. Duşunu aceleyle almayacak. Kendine biraz zaman ayıracak.

Kapıyı gülerek kapatırken "Beni düşün," diye şaka yapıyorum ve Hazel'ı giydirip karnını doyuruyorum.

Tamamen giyinmiş ve rahatlamış bir şekilde dışarı çıktığında onu öpüyorum ve kızımızı güne hazırlanması için ona teslim ediyorum.

Evsel ve muhtemelen çoğu insan için sıkıcı bir şey, ama dünyanın en güzel şeyi

Be

n. *Bana güveniyor.*

İhtiyacım olan tek şey bu.

OTUZUNCU BÖLÜM

henry

"Yani hapiste değil mi?" Felix Andrew'a soruyor ve hepimiz çocukla ilgili cevapları bekliyoruz. Ben ve Colby spor salonunda bizimle birlikteler ve Brooks Hazel'ı tutuyor, onun da gözleri Andrew'da.

Hepimiz bu çocukla ilgili cevaba yatırım yapıyoruz.

"Hayır. Serbest bırakıldı ve geçici bir evde kalıyor, ancak soruşturma devam ediyor."

"Nefsi müdafaaydı," diyor Ben, hepimizin söylediği şeyi. Evan'ın bunun için suçlanacağı düşünülemez.

"Miles üzerinde çalışıyor," diyor Andrew, çenesi gergin.

"Oh, Miles." Brooks neşeli gözlerle Andrew'a bir şeyler söylüyor ama Andrew onu duymazdan geliyor.

"O harika bir savunma avukatı. Bunu tartışmaya gerek yok."

Ben, Andrew'un omzuna kocaman bir el koyuyor ve evet, orada hakkında hiçbir şey bilmediğim bir tür geçmiş olduğu konusunda haklı olduğumdan oldukça eminim.

Andrew izin istiyor ve Roman kucağında Ben ve Colby'nin küçük oğluyla içeri giriyor. Çocuk hemen Hazel'la oynamaya başlıyor ve kızım Brooks'un bacaklarının arasında duruyor, o da ellerini tutup onu sabitliyor. Arkadaşını göreceği için çok heyecanlı.

Çocuk yeni yerini kabullenerek biraz açılmaya başladı. Ve burada onu sevenler hiç de az değil, orası kesin.

Ama kızıma duydukları sevginin aynısını görüyorum. Bir yabancıyı bu kadar sevebileceklerine inanmak zor ama seviyorlar.

Gerçekten öyle.

Hazel, Brooks hâlâ ellerini tutarken bir adım öne çıkıyor ve Ben kıkırdayarak bir elini omzuma koyuyor. "Her yere koşturması uzun sürmez."

Bu düşünce karşısında hafifçe gerildim ve gözlerim patronuma kaydı. "Biliyorum, bunu yaptığında muhtemelen bir kreş ya da başka bir şey aramaya başlamalıyım." Sesim titriyor ve eminim sinirlerimi duyabiliyor.

Pek çok insan her gün çocukları için kreşe gitmek zorunda kalıyor. Özellikle de bekar ebeveynler. Bunda yanlış bir şey yok, ama bu benim için zihinsel bir engel. Gözümün önünden ayrılmasından çok korkuyorum.

"Bunu aşmam gerektiğini biliyorum," diye düşüncemi yüksek sesle dile getiriyorum ama Ben sadece gülümseyerek başını sallıyor.

Ben.

"Bunu yapmaya neden ihtiyaç duyarsınız ki? Burada bir sürü insan var. Hepimiz Caleb'ı izleyebiliriz. ve o." Eli oğlunun saçlarında geziniyor ve küçük çocuk adının söylenmesiyle başını kaldırıyor. "Evin sahibi sensin ve Colby'ye göz kulak olman gerekiyorsa, ikinizin birbirinizden uzaklaşabileceğinizi biliyorum."

Ben önce Felix'e sonra da bana bakıyor. "İkinizi farklı vardiyalara koymak istemiyorum ama gerekirse yapabilirim. Eğer istemiyorsanız onu kreşe vermeniz için bir neden yok."

Ben'in cevabının bu olacağını zaten biliyormuş gibi mutlu, neredeyse kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen Felix'e bakıyorum ve herkesin Felix'in benim insanım olduğunu bildiğini bilmediğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Ne olursa olsun benim için orada olacağını. Hepsi bunu biliyor ve ben de biliyorum, ama yine de bazen içimde o *yalnızlık* hissini yaşıyorum.

"Emin misin?"

Bana nazikçe gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hazel bu spor salonunun bir parçası. İnsanlar onu görmezse isyan eder. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Colby sinsi bir gülümsemeyle, "Onu logoya koymak istiyor," diyor.

Etrafımdaki adamlara bakıp inanamayarak başımı sallarken kalbimin dolduğunu hissediyorum. "İyi bir maskot olurdu."

Sanki ondan bahsettiğimizi biliyormuş gibi kıkırdıyor ve Brooks ayağa kalkıyor, hâlâ ona tutunuyor ama küçük bacaklarını kullanmasına izin veriyor.

"Siz ikiniz isterseniz de istemeseniz de bu salonun ve bu ailenin bir parçasısınız Henry," diyor Ben sessizce, ama herkesin duyduğundan eminim. "Biz burada aileye yardım ederiz."

Colby şakayla karışık, "Bizden kaçamazsın," diyor ama söylediklerinde doğruluk payı var.

Felix kolunu bana doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Kızımız için kreş yok. Eğer istersek farklı zamanlarda çalışabiliriz. Ben program yapma konusunda oldukça iyidir."

"Ben her şeyde harikayım," diyor Ben ukalaca, ama kulaktan kulağa sırtıyor.

Bana neden şans verdiklerini anlamıyorum ama sonsuza dek minnettar kalacağım. Kızımı ailemden başka kimseye bırakmak zorunda olmadığımı bildiğim için kendimi huzurlu hissediyorum.

Çünkü öyle oldular.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Felix

Annem ve babam geldiler. İkisi de bana sıkıca sarılıyor ama Henry'ye sarılıp Hazel'ı kucakladıklarında çok heyecanlanıyorlar. Annem onun ne kadar güzel olduğunu anlatıyor ve onunla bebek gibi konuşuyor. Annem çılgına dönerken Henry ve ben en azından on dakika boyunca burada olmayabiliriz.

İzlemesi komik ama aynı zamanda kalbimi ısıtıyor.

Hazel'in ilk doğum günü partisini tüm personel ve Andrew'un katılımıyla düzenlerken spor salonu birkaç saatliğine kapatıldı.

Tema mükemmel ve büyük bir pasta, Hazel için küçük bir pasta, özel süslemeler ve tonlarca hediye var.

Bundan sonra şeker komasına gireceği ve muhtemelen biraz kestirmesi gerekeceği kesin ama kızımın etrafının onu bu kadar çok seven herkesle çevrili olduğunu görmek çok güzel.

Ve sadece kızım değil, erkeğim de. Hazel hediyelerini yırtıp Caleb'le mutlu bir şekilde oynarken Henry köşede babam ve Ben'le sohbet ediyor.

Henry memnun, onu hiç görmediğim kadar mutlu. Ve ondan yanıma taşınmasını istemeye karar verdim. İster kendimize ait bir yer bulalım, ister benim evime taşınalım, umurumda değil. Eğer istediği buysa, onunla birlikte resmi olarak stüdyo daireye bile taşınırım.

Bu adam ve Hazel kalbimin sahibi ve ben bunu çok istiyorum.

Hayır demeyeceğini biliyorum. İçten içe onun da bunu istediğini biliyorum ama yine de biraz sinir bozucu. Annem yanımda "Çok tatlı," diyor ve şakağımı öpüyor, sanki gurur duyduğu bir şey yapmışım gibi

of.

"O harika biri," diyorum kolayca, o başka bir hediyeyi yırtarken. Henry onun kutuyu açmasına yardım etti.

konuşan bir pelüş hayvan içeriyor.

"O da öyle, ha?" diye soruyor annem, ihtiyacı olan her şeyi zaten bildiğini söyleyen annelik tarzıyla için.

"Öyle. İkisine de aşığım."

Gülüşüyor ve başıyla onaylıyor. "Bu iyi çünkü eminim ki baban ve ben zaten bağlı."

Gülüyorum. "Onlarla daha yeni tanıştın."

"Uh-huh. Sanki bundan daha uzun sürdü." Beni çok iyi tanıyor. "Hayır. Onları

gördüğüm anda. O ikisi büyülü."

"Üçünüz çok güzel bir aile oldunuz, Felix." Gülümserken eğlenmiş görünüyor. "Kesinlikle onaylıyorum."

Güldüm çünkü geleceğini biliyordum. Daha çok pasta ve hediye var. Caleb ve Hazel birlikte oynuyorlar, sonra ikisi de çok huysuzlanıyor ve hepimiz yeniden açmadan önce arka odayı temizlemek için acele ediyoruz.

Çocukları bir an önce uyutmamız gerekiyor yoksa gerçekten kendilerini kaybedecekler. Annemle babam vedalaşıyor ve yakında onları görmeye geleceğimize dair söz verdiriyorlar. Roman ve Brooks'un yetişmeleri gereken bir uçak var, bu yüzden onlardan sonra yola çıktılar ve Ben ve Colby Caleb'i eve götürerek beni, Henry'yi ve Ethan'ı spor salonunu açmak üzere bıraktılar. Knox'un da gitmesi gerekiyordu ama Andrew bu gece burada bir toplantısı olmamasına rağmen bize yardım etmek için geride kaldı.

O sadece iyi bir adam.

Henry'yi Hazel'la birlikte üst kata göndermek üzereyken güzel bir kadın kapıyı açıyor, gözleri spor salonunda, yüzünde gergin bir ifadeyle etrafa bakıyor. Ve anladım.

Henry daha ağzını açmadan onun kim olduğunu hemen anlıyorum. "Maggie."

Hayır.

Ethan ve Andrew yakınlarda durmuş, Henry donmuş bir halde gözleri Hazel'dan Maggie'ye, sonra tekrar Hazel'a kayarken açıkça tetiktedirler.

Aklımın bir köşesinde hep geri döneceği korkusu vardı ama döndüğünde bu kadar güzel olmasını beklemiyordum. Bu kadar normal görünmesini.

Kıyafetleri temiz ve cildi ipek gibi pürüzsüz. Saçları güzelce yapılmış ve kurtulamadığı bir hastalığa yakalanmış bir bağımlı gibi görünmüyor. Uyuşturucuyu çocuğuna tercih etmiş birine benzemiyor. Arkasında onu tüm acılarına rağmen sevecek bir adam bırakmış birine benzemiyor.

İyi görünüyor.

Ayık.

Ve ben korkunç, korkunç bir insanım çünkü bu bana başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku salıyor. Eğer ayıksa ve onları seviyorsa, beni terk edecek mi? O Hazel'ın annesi. Onu o doğurdu.

Lütfen onları benden almayın. Onları

kaybedemem.

BÖLÜM OTUZ İKİ

henry

"Maggie," diyorum tekrar, hareketsiz dururken gözleri sadece bende.

İyi görünüyor. Ayık. Bu görüntüyü onda pek çok kez gördüm ama bu bir yanılsama. Bunu biliyorum.

Ayrıca kızımıza bir kez bile bakmadı. Sanki yapamıyormuş gibi. *Hâlâ öyle.*

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben uh ..." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bana doğru yürüdü. "Seninle konuşmak istedim. Seni görmek için."

Felix'i yanımda hissediyorum, vücudu kaskatı ve içgüdüsel olarak elini tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Maggie bu hareketi fark ediyor, gözleri Felix ve benim bağlandığımız yere gidiyor ve sonra tekrar bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. "Sen gittin," diyorum soğuk bir şekilde.

"Yaptım," dedi, bariz olanı doğrulayarak. "Yapamadım, Henry."

Ona bağlamak istiyorum. O yanımdayken bile her şeyi yaptığımı söylemek için. Ne yapamadığından emin değilim, ama hala ilk tanıştığım kızı görüyorum. Kırılmış ve istismar edilmiş. Üzgün ve yalnız. Onunla tanıştığım andan itibaren onu koruma ihtiyacım artmıştı ve şu anda ona saldırmayacağım.

"Peki neden şimdi? Ne istiyorsun?"

Her zaman yaptığı gibi benden bir şans daha istemesini bekliyorum. Bahanelerini bekliyorum. Söz vermesini. Beni sevdiğini söylemesini. Andrew ve Ethan kalıyor ve odadaki garipliği hissedebiliyorum. Muhtemelen özel bir ana müdahale etmek istemiyorlar ama onlar artık bizim ailemiz.

Ona baktım ve aileden olmadığını fark ettim.

Hiç öyle oldu mu ya da olabilir miydi bilmiyorum.

"Taşınıyorum." Buna neredeyse acımasızca gülecektim çünkü şimdiye kadar yaptığı tek şey buydu. Bir yerde uzun süre kalamıyor ama kahkahalarımı tutuyorum. Onu incitmek istemiyorum. Artık ondan nefret etmek istemiyorum.

"Tamam."

"Teyzemle Oklahoma'ya."

Oklahoma'nın ıssız bir köşesinde bir çiftlikte yaşayan teyzesinden bahsettiğini hatırlıyorum. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

Küçük omuzlarını silkiyor ve bana doğru yürüyor, hâlâ yerde oturmuş yeni oyuncaklarıyla oynayan

Hazel'a bakmıyor. "Orası çok sıkıcı. Teyzem benim için iyi olacağını düşünüyor. Sanki orada başım belaya girmeyecekmiş gibi."

Tartışmıyorum ve küçük kasabalarda da uyuşturucu olduğunu söylemiyorum. Eğer gerçekten arıyorsan, belayı her yerde bulabilirsin. Onun yerine "Tamam," diyorum.

Gözleri yaşlarla ıslanmış ama düşmüyorlar. Sonunda Hazel'a bakıyor, ama kısa bir süre ve orada sevgi yok. Hiç sevgi yok. Ondan nefret ediyormuş gibi görünmüyor, sadece daha meraklı. Açıklaması biraz zor ama görmek istediğim sevgi orada değil.

Tekrar bana bakıyor ve boğazını temizleyerek yutkunuyor. "Burada harika bir şey var, değil mi?" Gözleri hala Felix'in elini tuttuğum yere kayıyor.

"İstiyorum."

Bunun üzerine gülümsüyor ve burnunu çekiyor. "Güzel."

Bu beni şaşırttı çünkü *iyi* mi? Gerçekten mi? Tüm söyleyeceği bu mu? Ve uzaklaştığını. "Neden geldin? Ne anlamı var ki? Sen zaten gitmiştin. Başka bir eyalete taşınıyor olman benim için önemli değil."

Felix hala yanımda gergin ama sessiz kalıyor. Maggie de sorularım karşısında pek üzgün görünmüyor. "Çünkü o asla benim olmadı."

"Sen neden bahsediyorsun?" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Hazel'i ben doğurdum ama o benim değildi." Gözleri Felix'e ve sonra tekrar bana kayıyor. Yüzünde göreceğimi hiç düşünmediğim bir huzur görüyorum. "O senindi Henry ve ona sahip olduğum için mutluyum. Sana sevebileceğin, bunu hak eden birini verebildiğim için çok mutluyum."

Lanet olsun ona. Ona saldırmak istiyorum. Ben de onu sevdiğimi haykırmak istiyorum. Her zamankinden daha çok, ve o beni terk etti. Tekrar tekrar, sanki ben bir hiçmişim gibi. Belki de sandığım gibi sevgimi hak etmiyordu çünkü bunu kim yapar?

Ama hiçbirini söylemiyorum.

"Onları geri istediğin için mi buradasın?" Felix sessizce sorar ve Maggie şimdi ona döner, gözleri şokla doludur, sanki bu mantıksızmış gibi.

"Hayır," diye aynı sessizlikte cevap veriyor ve sonra bana dönüp bakıyor. "Bunu bulduğuna sevindim. Mutlu olduğun için. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Yüz hatlarımı sertleştiriyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ben mutluyum."

Sadece gülümsüyor. "Güzel." Ve o zaman bunu kastettiğini anlıyorum. Tekrar Felix'e döndü. "Onları geri istemiyorum. Zaten hiçbir zaman benim olmadılar." Elini çantasına attı ve oraya sıkıştırdığı birkaç kâğıdı bana verdi. "Buradayım çünkü artık seni incitmek istemiyorum. Hiçbir zaman. Geri döneceğimden endişelenmeni istemiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kâğıtlara değil Maggie'ye bakarak soruyorum.

"Ben asla onun annesi olmadım. Ama yasal olarak öyle olmamam gerekiyor." Elim kâğıtları kavırıyor, zihnim acele ediyor. "Olamam."

"Bekle," diye konuşuyor Felix. "Ondan vaz mı geçtin?"

Maggie omzunun üzerinden Hazel'a, sonra tekrar Felix'e bakıyor ve ben hala orada çocuğunu bırakmanın ona acı verdiği gibi bir özlem görüyorum. Hayır, neredeyse huzurlu görünüyor. "O asla benim olmadı. Onun iyiliğini önemsiyorum ama onunla annelerin hissetmesi gereken bağı hissetmedim. Onu her şeyin üstünde tutmadım. Geceleri onun için endişelenmedim. Kendim için endişelendim. Bu anne olmak değildir."

Andrew bir adım öne çıkarak, "Artık ayıksın," diyor.

Kim olduğunu sormuyor ama doğrudan onunla konuşuyor. "Olmak istemiyorum. Uzun sürmeyecek. Asla sürmez, çünkü ayık olduğumda her şey çok fazla geliyor. Yapamam." Her cümleyi kesin bir inançla söylüyor ve bu beni öldürüyor. Sanki kaderini kabullenmiş gibi. Ona yardım etmeyi her şeyden çok istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Denedim. O haklı, bunu istemiyor. Ve bunu isteyen kişi o olmalı. Ona yardım etmeye çalışıyorum.

"Ama ayıkken bencilce olmayan bir şey yapmak istiyorum." diye konuşmasını dinlerken zihnimi açıyorum. "Çocuğundan vazgeçmek bencilik değil mi?" Öfkeyle soruyorum çünkü bu bana yanlış geliyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor,

Şimdi gözyaşları akıyor ama Hazel'a bakmıyor. İkisi arasında hiçbir bağlantı yok.

"Evet. Onun babası olduğunu bildiğim zaman. Onun için endişelenecek olanın sen olduğunu. Onu ilk sıraya koyan. Onu *her zaman* ilk sıraya koyan. Benim ailem bunu hiç yapmadı. Seninkiler de yapmadı, ama bir şekilde, Henry, sen harika bir babasın ve onun en iyi ellerde olduğunu biliyorum."

Dönüp Felix'e bakar, gülümsemesi hüzünlü ama bilmektedir ve sonra Andrew tekrar konuşur.

"Ben bir terapistim. Travma mağdurları için bir destek grubu yönetiyorum. Size yardımcı olabilirim. Ani bir karar vermek zorunda değilsin."

Gözlerini siliyor ve başını sallıyor. "Değildi. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri her gün bunu düşünüyorum." Sulu gözleri benimkilerle buluşuyor. "Onu ben istemedim ama senin istediğini biliyordum. Onu sana vermek istedim çünkü verebileceğim başka bir şey yok. Ben bir alıcıyım."

"Olmak zorunda değilsin," diyorum sessizce, kalbim paramparça oluyor. Maggie için. Hazel için. Benim için bile çünkü o zaman anne olmak istemediğini biliyordum ama denemesini istedim.

Başını sallıyor ve yanaklarını tekrar siliyor. "Ben gidiyorum. Geri dönüp dönmeyeceğimi merak etmene gerek kalmayacak. Dönmeyeceğim. O senin kızın. O her zaman senindi," diyor doğrudan bana ve rahatlamam gerektiğini biliyorum.

Hayatıma tekrar girip kaosa neden olmasından çok endişeliydim. Artık ona aşık olmadığımı biliyordum. Onu asla Felix'e tercih etmezdim ama hayatımın karmaşık olmasını da istemiyordum.

Bir kez olsun her şeyin kolay olmasını istiyorum ama Maggie hiç de kolay değil. Yine de o hala Hazel'ın annesi. Ve ondan vazgeçmek mi?

Hayal bile edemiyorum.

"Maggie, bunu yapma," diyorum. "Ona imza attırmak zorunda değilsin. Fikrini değiştirebilirsin."

"Yapmayacağım," diyor kararlılıkla. "Ebeveyn olmak gibi bir ihtiyacım ya da isteğim yok. Hiçbir zaman da olmadım. Bazen ebeveynliğin insanları değiştirdiğini biliyorum ama bu beni değiştirmede. Ben aynıyım. Ayık ya da değil, anne olmak istemiyorum."

Orada sessizce durup ona bakıyorum, anlamıyorum ama ebeveyn olmak istememesinin onun hakkı olduğunu biliyorum. Onunla bu konuda konuştum. Fikrini değiştireceğini düşündüm ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum.

Sıçıp batırdığımı.

Ama Hazel'ı dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum ve bundan pişmanlık duyamam.

Hazel'dan asla pişman olmayacağım. "Üzgünüm" diyorum çünkü öyleyim. Ona haksızlık ettim.

Bana yaklaşıyor ve küçük elini yanağımda gezdiriyor. "Pişman değilim. Pişman değilim, Henry. Onu senin için istedim. Bunu yine yapardım. Sen onun babasıydın ama ben onun annesi olmak istemiyorum."

Boğazımdan çıkmaya çalışan boğuk hıçkırıkla savaşıırken anlayışla başımı sallıyorum. "Beni hiç sevdin mi?"

Elini bırakıyor ve yüz ifadesinden cevabı bilmediğini anlıyorum. "Bilmiyorum.

Ama beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Yanağıma bir öpücük kondurup uzaklaşıyor, elim hâlâ Felix'in elinde. Andrew öne çıktı ve ona bir kart uzattı. "Oklahoma da dahil olmak üzere her yerde arkadaşlarım var. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Başını sallıyor, bana el sallayıp gitmeden önce ona küçük bir gülümseme veriyor. Kapıdan çıkmadan önce Hazel'a bir kez bile bakmadı.

Ve ondan nefret etmediğimi fark ettim. Ondan nefret edemem çünkü bana ne kadar bencil görünse

de, Hazel'a ne kadar soğuk davransa da, Hazel'a sahip olmamın sebebi o. Maggie için tek istediğim huzur ve umarım bunu bulur, her ne kadar asla ayık olmak istemediğini söylese de.

*Hazel var. Benim
de Felix'im var.
Ve ailemi buldum.*

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Felix

Henry ve Hazel'dan benim yanıma taşınmalarını isteme planım buraya kadarmış. Maggie'nin ziyaretiyle her şey mahvoldu. Hazel üzerindeki haklarından vazgeçti.

Velayet için bir şansı olacağından değil, ama yine de çok kalıcı hissediyor.

Henry şu anda otomatik pilottaydı, Maggie'nin buraya gelişinin etkileri hâlâ ona dokunuyordu. Onu hissizleştiriyor.

Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Nasıl daha iyi yapacağımı.

Bir anne bunu nasıl yapabilir?

Onu yargılamamaya çalışıyorum. Korkunç bir geçmişi olduğunu biliyorum. Mücadele ettiğini biliyorum ama çocuğunu vermek mi?

Sanırım bu her gün oluyor. "Aç mısın?"

Henry bana dönüyor, Hazel'ı kucığında tutuyor ve başını sallıyor. "Hayır. Teşekkür ederim." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Dikkatlice çitle çeviriyorum.

Başını çevirip bana bakıyor ve sessiz kalacağından eminim ama kalmıyor. "Hazel bir gün annesinin onu istemediğini öğrenecek."

"Ama harika bir babası var," diyorum ve bunun hiç yardımcı olmadığından eminim ama elimden gelen tek şey bu.

"Onu Hazel'i doğurmaya ikna ettiğim için kendimi bok kafalı gibi hissediyorum ama sanki bir planı varmış gibi geliyor. Sanki o zaman ne yaptığını biliyordu."

"Sanırım öyle yaptı." Ona yaklaşıp başımı omzuna koyuyorum. "Bence seni elinden geldiğince sevdi. Bence o da Hazel'ı seviyor ama bunu nasıl yapacağını bilmiyor."

"Ailesi korkunçtu. Onlar gibi olmaktan çok korkuyordu. Ama şimdi bile öyle olmayacağını biliyorum."

"Evet, bunu tartışamayız. Umursamayan bir anne bunu yapmaz."

"Ondan vazgeçmek mi?" diye şaşkınlıkla sorar.

"Onun emin ellerde olduğundan emin oldu. Ve onunla senin ya da sistemin arasında gidip gelmeyeceğinden emin oldu." Maggie'nin, farkında olsa da olmasa da kızını korumak için elinden geleni yaptığını anladığımda bunu söyledim.

"Bu işi yürütmeye çalışırdım."

"O da bunu biliyor," diyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve sonra Hazel ona yaslanıp küçük gözleri yavaşça kapanırken dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Mutlu yıllar bebeğim," diye fısıldıyorum ve başının üstünü öpüyorum.

Gözleri kapanıyor ve ben Henry'ye yaslanıyorum. Başını çeviriyor, dudakları kulağıma değiyor.

"Yanına taşınmamızı ne zaman isteyeceksin?"

Beni şaşırtıyor ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Gerçekten mi? Bunu yapacağımı biliyor muydun?"

Gülüyor ve boştaki eliyle beni yanına çekiyor. "Hiç de kurnaz değilsin. Son zamanlarda telefonundan evlere baktığını çok gördüm."

"Bugün bu konuyu açmanın iyi bir fikir olacağını düşünmemiştim," diye dürüstçe cevap verdim.

Maggie burada olduktan sonra bu konu hakkında konuşacak havada olmayacağından emindim.

"Sor bana," diye fısıldıyor usulca ve gözlerine baktığımda sevgiden başka bir şey göremiyorum.

"Sen ve Hazel benim yanıma taşınır mısınız? Birlikte bir yer bulabiliriz ya da benim evime taşınırız-

" Dudakları dudaklarıma değerken sözlerimi kesti ve başını salladı.

"Çok isteriz." Gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor. "Belki bir kez olsun gerçekten yatakta oynasabiliriz."

Bunu düşününce sırtıyorum. Kendi yatağımızda. "Bunu gerçekten istiyor musun?" Ciddi bir şekilde soruyorum çünkü duygusal bir gün geçirdim.

"Seni istiyorum. Berbat durumda olduğumu biliyorum. Berbat bir geçmişim olduğunu-" Bu kez ağzımı onunkine bastırarak sözünü kesiyorum çünkü geçmişi benim için önemli değil.

Benim için önemli olan tek şey Hazel ve Henry'nin bu geçmiş yüzünden hayatımda olması. Maggie ile olan ilişkisi yüzünden. Ve o kadın için de huzurdan başka bir şey istemiyorum. Umarım bunu bulabilir.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum.

"Seni seviyorum. Ve seninle resmi olarak bir evim olması için sabırsızlanıyorum."

"Seni asla terk etmeyeceğim," diyorum, bunu onaylamama ihtiyacı olduğunu biliyorum ve bana inanana kadar bunu tekrar tekrar yapacağım.

"Biliyorum," diyor beni usulca öperken ve ben bunu hissedebiliyorum.

Hala orada olan o güven.

Asla gitmeyecek olan güven.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

henry

"Vay canına. Bu çok güzel." Felix ve benim baktığımız eve bakıyorum. Salıncaklı bir arka bahçesi var. Büyük bir mutfak, bir oturma odası ve üç yatak odası var. İki banyo ve birinde küvet var.

"Beğendin mi?" Ben hayretler içinde dururken Felix soruyor.

"Bayıldım." Alt dudağımı gergin bir şekilde ısırıyorum. "Yine de bunu karşılayabilir miyiz?" Spor salonunda çalışarak biriktirdiğim biraz param var ama böyle bir yerin peşinatına yaklaşabileceğinden bile şüpheliyim.

"Evet. Yapabiliriz. İstiyor musun?" diye soruyor, ben başımı sallayıp Hazel'ı kalçamda yukarı kaldırırken sesi sessiz, seksi bir törpü gibi çıkıyor. Aşağı inip evin etrafında koşmak istiyor ama henüz bizim değil.

"Seviyorum." O çok sevdiğim parlak gülümsemesiyle gülümsüyor.

Hepsi bu kadar. Evi birlikte satın alma sürecine başladık ve bir ay sonra spor salonundan birkaç kişinin yardımıyla taşındık.

Hazel'in Felix'in mağazada parlak bir renk seçerek mora boyadığı kendi odası var ve biz de kendi yatak odamız için büyük boy bir yatak aldık.

Ben, Roman'la birlikte taşıdığı kanepenin bir tarafını yere koyduktan sonra, "Burası güzel bir yer, çocuklar," diyor. Aldığımız yeni kanepede. Ona dairedekiyle değiştirebileceğimizi söyledik ama Ben reddetti.

"Hoşuma gitti," diyorum yavaş yavaş eşyalarımızla dolmaya başlayan odalara bakarak. Kızım ve Caleb, sınır tanımayan erkek arkadaşım ve amcaları sayesinde edindiği çok sayıda oyuncakla kızımın odasında mutlu bir şekilde oynamaya başladılar bile.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Ben soruyor ve Felix cevap verirken aynı anda başımı sallıyorum. "Hayır. Bence iyiyiz. İlk akşam yemeğimizi hazırlayacağım, eğer hepiniz burada kalmak isterseniz

Yine de."

Hepsi kibarca reddediyor, sadece bizim olması gerektiğini söylüyor ve yavaşça ayrılıyorlar. Yardımları için onlara teşekkür etmenin başka bir yolunu bulmamız gerekecek.

Ben eşyalarımı yerleştirip Hazel'in yükseltici koltuğunu bulduğumuz ikinci el mutfak masasına yerleştirirken Felix de mutfakımızda akşam yemeğine başlıyor. Yemek hazır olduğunda onu koltuğuna oturtuyorum ve önüne bir tabak spagetti koyuyorum.

"Gerçekten mi? İlk gece spagetti mi? Her şeyi lekelemenin eğlenceli olacağını mı

düşündün?" Felix mutlulukla kıkırdar ve kendi tabağıyla oturur. "O yanlış yapamaz."

"Ergenlik çağına girmeden önce bu zihniyetini değiştirmemiz gerekecek," diyorum ve ona kullanmaya alıştığı ama sonunda ellerini kullanmaktan vazgeçeceğini bildiğim bir çatal uzatıyorum.

Felix bana bakıyor ve ben de ona sorgulayan bir bakış atıyorum. Gülümsüyor ve çatalının üzerinde spagetti çeviriyor. "Bu oldukça uzak bir gelecek."

"Senin için uygun mu?" Daha önce gelecekle ilgili bir şey söylemediğimi biliyorum ama görebiliyorum. Her şeyi. Benim sonsuzluğum Felix'i de içeriyor.

"İyiden de öte." Bir ısırik alıp çiğniyor ama yutkunduktan sonra yüzündeki endişeyi görüyorum. "Maggie'nin ziyaretinin seni bir sarmalın içine sokacağından biraz endişelendim."

Aslında Maggie'den ayrıldığından beri bir kez haber aldım. Hazel'ı ya da beni kontrol etmek için değil ama yaşadığı çiftliğin bir fotoğrafını gönderdi. Onun değil. Tekrar kullanıp kullanmadığını bilmiyorum ve bunun artık benim endişem olmadığını fark ettim.

"Bir şey düşünüyordum..." Dedim ve gözleri üzerimdeydi.

Endişelenmesini istemiyorum ama ona karşı her zaman dürüst olacağım. "Sanırım bir toplantıya gidebilirim. Bizim için endişelendiğimden falan değil," diye başlıyorum ama o elini uzatıp benimkini sıkıyor.

"Bu harika bir fikir. Benimle bir ilgisi olmadığını biliyorum ama bence harika bir fikir."

"Sandığımdan biraz daha fazla travma geçirmiş olabilirim," diye itiraf ediyorum ve o sadece gülümsüyor, bunu yüzüme vurmuyor ya da buna benzer bir şey yapmıyor.

Bu kararı verdiğim için mutlu görünüyor. Belki Maggie benden daha kötü şartlarda büyümüş olabilir ama bu kararı vermek de kimseye düşmez. Ailemin boktan olması beni endişelendiriyor. Hazel'i hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ve bu korku sık sık içimi kemiriyor.

Felix'e asla hak ettiğinden daha az davranmak istemiyorum. Ve bu korku bazen geceleri beni de uyutmuyor.

Bir gün uyandığımda onun gitmiş olacağından korkmak istemiyorum. Ona tamamen güveniyorum ama geçmişim sessiz anlarımda hâlâ peşimi bırakmıyor.

Belki bir toplantıya gitmek bunu atlatmama yardımcı olur. Belki de etmez. Ama denemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Yemeğimizi yedikten ve kızımınla karıştırdığımız spagettinin yarattığı büyük dağınıklığı temizledikten sonra ona banyo yaptırıyoruz - ki bunu gerçekten çok seviyor - ve onu kendi odasında yatırıyoruz.

Yatağımın yanında bir monitör var çünkü henüz çok fazla kontrolü bırakamıyorum, ama Felix de benim kadar onu orada istiyor gibi görünüyor.

Benim için hiç de şaşırtıcı olmayan bir şey. Yatağımızda telefonuyla uğraşırken tişörtümü çıkarıp yatağa tırmanıyorum ve onun sert vücudunu kendi vücudumla örttüğünden sonra telefonunu elinden alıyorum.

Komodinin üzerine koyuyorum ve yüzünü ellerimle kavrayarak derin bir öpücük için onu kendime çekiyorum. Güzel yüzüne bakabilecek kadar geri çekildiğimde gülümsüyor. "Aklında ne var?"

"Öpüşerek başlamayı düşünüyordum." Dudaklarını usulca ve yavaşça öpüyorum, boynuna doğru ilerliyorum ve sonra gömleğinin eteğini bulup yukarı kaldırıyorum ve başının üzerine koyuyorum. Meme uçlarını öpüyor ve dilimin düz kısmını üzerlerinde gezdiriyorum.

Dilimi karnındaki her kas çıkıntısının üzerinde gezdiriyorum ve eşofmanını aşağı çekiyorum, sikinin yukarı fırlamasına bayılıyorum, dolu ve kızarmış, ağzım için hazır. "O zaman belki sikini emerim." Ucunu öpüyorum ve o inliyor.

Parmakları yatağımızın çarşaflarını kazarken ellerini izliyorum. Bizim. Yatağımız.

"Ve hemen yanımızda bir beşik olması konusunda endişelenmemize gerek yok. Ya da alt kattaki spor salonunda müşterilerle çok gürültülü olmak." Şaftını yalıyorum ve sonra tekrar taşaklarına iniyorum.

"Konuşmayı kes," diyor nefes nefese ve ben onu ağzıma almadan önce gülüyorum, boğazımı gevşetiyorum, böylece istediği kadar derine inebiliyor.

Alay ediyorum ve emiyorum, boşalmaya hazır olana kadar yalıyorum, ama bizim için daha fazlasını planladım, onu serbest bırakıyorum ve komodinden kayganlaştırıcıyı alıp parmaklarıma biraz dökene kadar hayal kırıklığı içinde inlemesini sağlıyorum.

Ama onu sikimi almaya hazırlamak yerine, bu gece doldurulması gereken benim kıcım. Elleri çıplak tenimde gezinirken parmaklarımla deliğimi onun için hızlıca geriıyorum. Sonra öne doğru eğildim, aletini bulup girişime yönlendirirken onu sertçe öptüm, ona ihtiyacım vardı.

Öpüşürken kendini içime doğru itiyor ve ben de ona hızlı ve sert bir şekilde binerek ikimizi de mutluluğun sınırına doğru götürüyorum. Bana tutunurken tırnakları sırtımı tırmalıyor ve boşaldığımızda, bu başka hiçbir şeye benzemiyor.

Ama bundan daha fazlası var.

Korkunun olmadığı, sadece sevginin olduğu eksiksiz bir duygu.

Bana verdiği şey bu.

Her zaman sahip olduğu şeyi. Bildiğim şey, hiç şüphesiz, hep öyle olacak.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

henry

Toplantıda ayakta dururken ellerim titriyor, etrafımdaki tanıdık ve benim için yepyeni olan yüzlere bakıyorum. Buna ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim ama bir parçam buna ihtiyaç duydu. Hikayelerini anlatmalarını dinledim.

Hepsi farklı ama özünde aynı.

Hayatlarındaki bir şey onları derinden etkilemiş. İçlerinde atlatamadıkları yaralar bırakmış ve fark ettim ki benim de yaralarım var.

Ailemin beni terk etmesi Maggie'ye tutunmamı sağladı ve o beni terk ettiğinde sonsuza kadar kırıldığımı düşündüm.

Başımı öne eğip bu konu hakkında konuşmazsam eninde sonunda kaybolacağını düşünmüştüm ama hep oradaydı ve artık sessiz kalmak istemiyorum.

"Ailem beni istemedi. Kız arkadaşım beni istemedi. Kendi lanet ailesi yüzünden kendini uyuşturmak için kullandığı uyuşturuculardan daha fazlasını değil," diye başlıyorum ve Andrew beni cesaretlendirmek için başını sallıyor. "Beni ve kızımızı terk etti. Bizi istemedi ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Kimsenin beni sevebileceğini sanmıyordum."

Hepsi beni dinlerken grubun etrafına bakıyorum.

"Bende sevilmeyecek bir şeyler olduğunu düşündüm. Kaderimde sonsuza dek yalnız kalmak varmış."

Bakışlarım otomatik olarak spor salonuna, Felix'in Hazel'ı izlediği ve aynı zamanda çalıştığı yere doğru gidiyor. Onu göremiyorum ve o da toplantıyı izlemiyor ama yemin ederim onu hâlâ hissedebiliyorum.

"Ama sonra şimdi erkek arkadaşım olan adamla tanıştım." Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. "Başta onun tamamen deli olduğunu düşünmüştüm."

Andrew'un hafifçe kıkırdadığını duyuyorum ve daha büyük gülümsüyorum.

"Ama o benden vazgeçmedi. En başından beri beni ve kızımı sevdi. Ne kadar çok istediğimi düşünsem de onu kendimden uzaklaştıramadım çünkü sonunda bunu istediğimi fark ettim. Onun beni sevmesini ve ben de ona layık olmak istiyorum."

Felix'i ve onun ne kadar iyi olduğunu düşündükçe duygularım boğazımı tıkıyor. Ama şimdi fark ediyorum ki ben de iyiyim. Sorun ben değildim. Beni terk etmelerine sebep olan onlar ve onların sorunlarıydı. Benim yaptığım bir şey değil.

"Bazen korku geri geliyor. Gidecek diye. Ama sonra kendime Felix'in inatçı olduğunu ve bunun asla gerçekleşmeyeceğini söylemem gerekiyor. O beni seviyor, ben de onu seviyorum. O da kızımı

seviyor. Annesi kendince nedenlerden ötürü bizi sevemedi ama söz konusu kızım olduğunda hiçbir zaman bir soru işareti olmadı.

Felix."

Andrew gülümsüyor, ağzından çıkan kelimelerin beni teker teker iyileştirdiğini fark ettiğimde üzerimden bir sakinlik geçiyor.

Anında olmayacak ve hala endişeleneceğim ama yaralar iyileşiyor.

"Ben aşığım. Ve mutluyum," diyorum gülümseyerek. "Beni boş boş dinlediğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye şaka yapıyorum ama hepsi gülümsüyor, hiçbiri rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Hiçbiri söyleyecek kayda değer bir şeyim olmadığını söylemedi.

Koltuğuma yeniden oturduğumda ve bir sonraki hikaye başladığında kendimi daha iyi hissediyorum.

Maggie'nin neden anne ya da sevgilim olmak istemediğini hala bilmiyorum. Ama Felix ve benim birbirimize ait olduğumuzu biliyorum.

Ve Hazel da onun.

O ikimizi de seviyor. Hayatım boyunca defalarca terk edilmiş olabilirim ama bir daha asla yalnız kalmayacağımı biliyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Felix

"İyi misin?" Toplantı bittiğinde ve Henry dışarı çıktığında soruyorum.

Başını sallıyor ve beni belimden çekerek hızlı bir öpücüğe boğuyor. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Güzel gözlerine bakıyorum ve bana doğruyu söylediğini hemen anlıyorum.

Ethan'ın devralmasına izin vererek kızımızı aldık ve evimize gittik. Hızlı bir akşam yemeği hazırlıyorum ve sonra yiyoruz. Annem ve babamla kısa bir görüntülü sohbetten sonra Hazel'ı yıkayıp yatağına yatırıyoruz.

Yatmadan önce biraz televizyon izlemek için oturma odasına gittiğimizde bana doğru eğiliyor, beni usulca öpüyor ve yüzümü sevdiğim şekilde ellerinin arasına alıyor. "Peki bana ne zaman evlenme teklif edeceksin?"

Küfrediyorum ve sonra gülüyorum çünkü orospu çocuğu, benim bir sırrım olamaz mı? "Bunu nereden biliyorsun?"

Buna gülüyor, burnumu öpüyor ve koltuğa yaslanıyor. "Seni yüzüklere ve mekanlara bakarken gördüm."

"Siktir." Vücudumu onun arkasında hareket ettiriyorum, kollarımı ona dolayarak kanepeye uzanması için onu zorluyorum. Ona tutunuyorum ve boynunu usulca öpüyorum. "Şimdi mi?"

Gülümsediğini hissedebiliyorum. "Hazel çoktan uyumamış olsaydı ve bunu yasal hale getirmek için evlilik cüzdanı almamız gerekmeseydi bu gece seninle evlenirdim."

Sırıttıyorum, bana bakmak için başını çevirdiğinde onu usulca öpüyorum.

"Benimle evlenir misin?" "Evet," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Beni terk etmediğin için teşekkür ederim." "Asla terk etmeyeceğim."

Beni nazikçe öpüyor, kollarımda dönüyor ve neredeyse kanepeden düşüyordu ama onu tuttum.

Ben ona her zaman sahibim. Ve o da her zaman bana sahip olacak. Kızımız da öyle.

Epilog

HENRY

Altı ay sonra . . .

Hazel'in küçük pembe beyaz elbisesiyle koridorda Felix ve benim durduğum yere doğru ilerleyişini izliyorum.

Burada sadece biz varız ve Hazel yol boyunca çiçek yaprakları bırakırken nikah memuru çok basit ama güzel bir tören gerçekleştiriyor. Felix'in düğünümüzü planlaması uzun sürmedi. Onu evlenme teklif etmeye zorladığım gece onunla evlenmek konusunda söylediklerimde ciddiydim ama bunu beklediğimiz için mutluyum.

Hazel ve Caleb çiçekçi kız ve yüzük taşıyıcısı olurken, arkadaşlarımız evimizin arkasındaki arka bahçede sandalyelerde oturacaklar.

Evli ilan edilmeden önce yüzüklerimizi takıp öpüşerek yeminlerimizi ediyoruz. Felix Hazel'i kucağına alıyor ve arkadaşlarımızla kutluyoruz. Yemek yedik, güldük ve gece boyunca dans ettik.

Felix, Hazel'i resmi olarak evlat edinmek için gerekli evrakları önümüzdeki hafta, Brooks'un onayladığı tropik bir ortamda Brooks tarafından karşılanan balayımızdan döndüğümüzde dolduracak. Maggie sağ olsun, süreç sorunsuz olacak ama önemli değil.

Hiçbir evrak işi onu babası yapamaz. O zaten babası. Ama bunu resmileştirmek çok güzel bir şey.

Tıpkı biz evlenmeden çok önce benim olduğu gibi.

Her şey benim için hiç olmadığı kadar mükemmele yakın. Ve evet, belki bazen hala her şeyin gerçek olamayacağına dair şüphe duyuyorum. Ama sonra Felix bana biraz daha sıkı sarılıyor. Onun içgüdüleri benimkilerden çok daha iyi ve ona ihtiyacım olduğunu biliyor.

Sormama gerek yok.

O beni her şeyiyle çok seviyor ve ben de onun için her zaman aynı şeyi yapacağımdan eminim.

O benim kocam ve sahip olduğum en iyi arkadaşım.

Son

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.